

കാവന കാളമുട്ടി

31

ഫെബ്രുവരി - ഫെപ്രിൽ 2006

വായന നാട്ടാശങ്കരിക്കുന്ന
വിരാദ് പുസ്തകം !
കൈ കുപ്പുക കൃതികൾ....

കാവന കാളമ്പ്രദി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ് മുവപ്പത്തം)

പുസ്തകം 8

ലകം 3

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഫോറ്മേറ്

ഡോ.എം.ആർ. രാജവാരിയർ

മാനേജിംഗ് ഫോറ്മേറ്

സ്കോളി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഫോറ്മേറ് (ബാണാൻ)

എം.എം.സചീനൻ

ഫോറ്മേഴ്സ്

കെ.വി.രാഖകൃഷ്ണൻ

കെ.പി.ശക്രൻ

കെ.പി.മോഹനൻ

ഒട്ടപ് സെറ്റിംഗ് & ലേ ഓട്ട് - ലാലി പ്രശാന്ത്
കവർ ഒട്ടറിൽ : പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(റജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ക്രൈസ്തവ കാത്തോറ്റി

ബഹുമാനിക

ഒറ്പതി - 15.00
വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00
(വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ 6

ലേവനം

കവിയുടെ അണിയറ	9	ഡോ. എ.എം.അനുജൻ
രതിയുടെ വിരാട് സ്വരൂപം	17	വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി
വിദ്യാഭ്യാസം - ഉള്ളടക്കവും ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിയും	23	ഡോ.രാജൻ ഗുരുക്കൾ
അക്കിത്തത്തിന്റെ താമി	33	എം.എം. സചീനൻ
ജാതി മത സമത്വം രാഷ്ട്രീയത്തിൽ	51	ഡോ.എ.കെ. രാമകൃഷ്ണൻ

കവികൾ

കേളീഗുഹം	7	കരുർ ശ്രീ
പാതിവഴിയിൽ	22	വിജയരാമൻ
യവനിക	32	വി.ജീ.വട്ടാച്ചേരി
കുടമാറ്റം	50	ജയചന്ദ്രൻ പുക്കരത്തൻ
പുനർജജനി	61	പ്രോ.കെ.ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
യാത്രയ്ക്കാരുഞ്ഞുനോഡി	62	ധൃ.ശക്തനാരായണൻ
തെരുവിന്റെ മകൻ	63	കലാമണ്ഡലം കേശവൻ
അപണതാതജീവി	64	അഭ്രാക് കുമാർ പെരുവ
ഗീജാൺജലി	66	കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ
താലോലം പെപതൽ	69	അത്തിപ്പറ രവി, വെള്ളിനേഴി

കത്തുകൾ....

പ്രിയപ്പേട്ട റാമകൃഷ്ണൻ മാഷ്കൾ,

“എൻ.വി.യുടെ കവിതകൾ” കീടിയ ഉടനെത്തെന വിളിച്ചറിയി യങ്കേണ്ടതായിരുന്നു. അതിലുടെ ഒരു ഓട്ടപ്രക്ഷിണം നടത്തിയിട്ടോകാമെന്നു വച്ച്.

അടുക്കായും ചിട്ടയിലും കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നതിന്റെ ഒപ്പചാരിക്കര പേണ്ടുന്നുവച്ച്, തോന്തിയ മുഷ്കൾ എഴുതുകയാണ് - മുഷ്കിയില്ലല്ലോ?

എൻ.ആശുഭൻ (വെള്ളാൻ കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യതിരി) ആദർശപ്പുരുഷൻ ആയിരുന്നു. എൻ.വി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലാത്തല്ലാവരും തന്നെ നല്ല വായനക്കാരും വായിച്ചതിനെപ്പറ്റി ചർച്ച/തർക്കം നടത്തുന്നവരും ആയിരുന്നു. പോരാ, അശുന ടക്കം പലരും കവിതയെഴുതുന്നവരും, മാതൃഭൂമി, തിലകം തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കയും മടക്കിക്കിടക്കാഡ്രിള്ലറവും ആയിരുന്നു. ‘വി. സുഖേമണ്ണൻ, ഇല്ല കര’ എന്ന പേരിൽ വലിയപ്പേര് ലോക കമാമത്സരത്തിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനം (നൊന്നാം സ്ഥാനം കെ.ടി. മുഹമ്മദിനായിരുന്നു - അതോ എം.ടി.യങ്കോ) നേടിയിരുന്നു. ഈ സബ്ലിലാൻ ഞാൻ ‘നീടു കവിതകളും’പ്പറ്റി കേൾക്കുന്നത്. ഓ! അശുന ഇട യങ്കിടയ്ക്ക് പറയാറുള്ള എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ കവിയാണോ! എഹേയ! എന്നൊരു വിചാരം വന്നു. കവിയുടെ അപ്പൂരവെന്നാണും ആർക്കും ആവാൻ വയ്ക്കും.

പിന്നെ എൻ.വി. ദയപ്പറ്റി ‘മോഹൻദാസ് ശാസ്യിയും നാമുറാം ഗോബ്യസേയും’ വന്ന കാലത്തെ ഓർമ്മയാണ്. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഞാൻ മതുഭൂമി വായിച്ചു തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കണം. ശാസ്യിജി എന്ന ‘വിശ്വാസ് പഴു’വിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെയാകുക എഴുതുകയോ! എതായാലും വായിച്ചു. മുഴുവൻ മനസ്സിലാവാതെയെ കില്ലും. കവിത *appräsent* ആയിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും ആവാം എന്ന അറിവ്.

കവിത എഴുതുന്നോൾ വിഷയം സ്വയം വരികയാണല്ലോ. ഇന്ന് സമൂഹം തത്തിലെ തിരക്കളെപ്പറ്റി വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കവിതയെഴുതിക്കളിയാം എന്ന വിചാരിച്ചും കൊണ്ട് ആരും രാവിലെ എഴുന്നേൻക്കാറില്ലല്ലോ. എൻ.വി.യുടെ കവിതകളിൽ പലതിലും സാമൂഹികപ്രാധാന്യമുള്ള വിഷയങ്ങൾ./പരാമർശങ്ങൾ ഉണ്ട്. (പിലതെക്കില്ലും അടിക്കുറിപ്പുകളിൽ നിന്നാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്. എൻ.വി. എഴുതുന്നോളുള്ളതിൽ നിന്ന് ഞാൻ വായിയ്ക്കുന്നോഴ്യേയ്ക്ക് സാമൂഹികനിലയിൽ പല മാറ്റങ്ങളും വന്നിട്ടുണ്ടെല്ലോ.) എല്ലാം അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചതോ, അടിക്കുറിപ്പു ശുതിയ ആർ ഉഹവിച്ചതോ എന്ന ചിന്തയും വരുന്നുണ്ട്. എന്നിക്ക് കവിതയെന്നാൽ വളരെ വളരെ ആത്മനിഷ്ഠമാണ്. ഒരു സാമൂഹികപ്രസ്താവനത്തെയോ സംഭവത്തെയോ പറ്റി എഴുതുന്നത് ആ കാര്യം വളരെക്കാലം മനസ്സിലിട്ട് (പലപ്പോഴും അബോധന/ഉഭോധ തലത്തിൽ) നടന്നതിന് ശേഷമായിരിയ്ക്കും. ‘ഉടൻ പ്രതികരണക്കവിത’യ്ക്ക് ആശമ്പണാവില്ല എന്നാണനുഭാവം. എൻ.വി. സാമൂഹിക പ്രാധാന്യമുള്ള ഇതെയിക്കം കവിതകൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലെ processing time വളരെ കുറവായിരുന്നിരിക്കണം എന്നതാണ് ഒരു തോന്തർ.

-പേജ് 14-ൽ തുടരും-

- കവിത -

കേളീഗ്രഹം

കരുർ ശശി

കൊതിക്കയോ ചെണ്ട, മദ്ധ്യം, തിമില, തിലത്താളി -
മുതിർക്കുന്ന വ്യന്തവാദ്യനിന്നും കേൾപ്പാൻ?
കൊതിക്കയോ ഖൃംഗവും തബലയും തംബുരുവു്-
മിണക്കുന്ന നാദസുധാലയം സ്വാദിഷ്ഠാൻ?
സ്ഥാരിക്കയോ പുരാടനങ്ങൾതന്റെചുവട്ടുകൾ, ശ്രീ-
യുദ്ധിച്ച ഭാവങ്ങൾതന്റെ പരാശ്രാംകൾ?
തുടിക്കയോ മനം കേളീഗ്രഹമണ്ണയുവാൻ സ്വയം
മറക്കുവാൻ, ജീവത്യശ്ശണ സഹമലമാവാൻ?

പത്രുക്കെവെയ്ക്കുക പദം, നമുക്കു കാക്കുവാനുണ്ട്
പത്രംചുയുമിടർച്ചയും, പടികൾ കോൻ
ശ്രസ്തനായുംവ നമുക്കെക്കുക കയറുക
പത്രുക്കെ, ഹാ, തുറക്കയോയ്ക്ക, നടനം
തിമർപ്പതുകാണ്ക, യേതുവിധിപരിത്വിതു, നിന-
ച്ചിരിക്കുവാൻപോലുമാകാതിളകിയാട്ടു
തിട്ടുക്കണ്ണൾ, വിഹ്വലമാളിക്കണ്ണൾ, പുൽച്ചുട്ടു
മുറിച്ചിട്ടും മുർച്ചുകൾ, വിഷാദമുർച്ചകൾ!

നമുക്കു കാക്കുക സംയമന, ശിനി വരാനുണ്ട്
സഹിക്കുവാൻ, തപിക്കുവാൻ, നടനരംഗം
കൊഴുക്കുവാനിനിയുമുണ്ടെനെ രക്തക്കഹപുണ്ടു
തിമർത്താടിവരും തമോചുർത്തരുപ്പങ്ങൾ.
ത്രിശുലവീരുകൾ, കുർബിദവുകളേക്കഹിംസാ -

പദശാസനകൾ പേരും വേഷവിധാന-
സ്വരൂപങ്ങൾ - ശ്രാസവൈഗ്രാമക്കുക. സാക്ഷ്യമിൽ
വിധിനമ്മ; കലിവിടെ നാം കാണികൾ മാത്രം!
അതാ ദേഹാശയാന്തരയികാരഗർബം കുടച്ചുട്ടും
ഒതിവികല്പത്തിൽ ധാർശിച്ചു, മിചി തുറക്കു;
അതാ നമ്മുക്കരുളുവാൻ വരുന്നു നിന്നയും ശകാ-
രവർഷവും - ഫുദയത്തിൽപ്പടരുമ്പി-
ഇജുലന്തതിൽ വെന്നുപോകാതുയിരുക്കാക്കുക, നമ്മു-
കലിനിയുമെത്രയോ കാണാൻ കിട്ടുബാക്കി.

അടക്കത വേദികൾ തരും നൊന്പരങ്ങൾ പകുക്കുവാൻ
നമ്മുക്കു കാക്കണം സ്വത്വവലമഹിത്യം;
പിടയുന്നു തളിരിളം ഏയ്, ബലിഷ്ഠകരങ്ങളാ-
ലവകാശജ്വാസഗതി നിലച്ചിട്ടുന്നു;
പരിരക്ഷനിഹനമായ് ശത്രീകാട്ടുന്നു; സ്വാർത്ഥമം
ചടുലസ്വത്തമാട്ടുന്നു, നമ്മുക്കു ഭൂമിൽ
ഹിതശൃംഖി തീരെഴുതും കടക്കണംകൾ വിശ്വിക്കുന്നു
തിരഞ്ഞക്കുന്നു, പുളയുന്നു ഭോഗശാലകൾ.

കിലുക്കങ്ങൾ, നാണയത്തിൻ കിലുക്കങ്ങൾ, ചിലകകൾ
കിതയ്ക്കുന്നു, ചുവടുകൾ പിശ്ചിട്ടുന്നു;
ഭൂജിക്കുന്നു ഭൂജിപ്പിക്കാൻ നിയുക്തരായവർ സുഖം
വരിച്ചു വാഴ്കയാണാധികാരഗർബങ്ങൾ
തിരക്കിലുടക്കയുക സ്വാദിക്കാമിവ സ്ത്രീ-
യുരുക്കഴിക്കയെന്നതേ നമ്മുക്കു കാഖം,
തിരിച്ചു പോവുക നമ്മക്കിനി, വഴി പുറത്തെയ്ക്കു
ചുവപ്പടയാളമായ് ഹാ, തെളിഞ്ഞു കാണു;
നെടുനിബ്രാനടുക്കങ്ങളിക്കവേണ്ടാരും, കേളി-
നിന്നംങ്ങൾ ശ്രദ്ധിപ്പിലോ ഫൃത്തിനുള്ളിലോ?

കവിയുടെ അണിയറ*

ഡോ. ട. എം. അനൂജൻ

ഒളപ്പമല്ലെങ്കവിത, കമകളിയും കർണ്ണാടകസംഗി
തവും രശീയപ്രസ്ഥാനവും സദ്യഭായ പരിഷ്കര
ണവും വേദാശ്വയനവും പ്രഭോഗമന രാച്ചീയവും
ചൊല്ലിയാടിയ കളരിയിലാണ് ആട്ടിത്തെളിഞ്ഞത്.

ഞങ്ങൾ ജനിച്ചത് പ്രകൃതി കനിഞ്ഞനുശപിച്ച വെള്ളിനേഴി എന്ന
ഗ്രാമത്തിലാണ്. പഴയ വള്ളുവനാട്ടിലെ ഒരു നമ്പുതിരി ജനിശ്വഹം. ഞങ്ങൾ
എഴു സഹോദരരമാരും ഒരു സഹോദരിയുമായിരുന്നു. താൻ കാവേടൻ
എന്നു വിളിക്കുന്ന ഒഴപ്പമല്ല സുഖേമമണ്ണൻ നമ്പുതിരിപ്പാട് അച്ചുനമ്മമാ
രുടെ അഞ്ചാമത്തെ സന്തതിയായിരുന്നു. എന്തെന്നും ഉടപ്പിരപ്പുകളാരും ഇപ്പോൾ
ഇല്ല. എറുവും ഇളയവനാണ് താൻ. എന്തെന്നും പേര് സുചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ
എടന് എന്നേക്കാൾ അഞ്ചാമത്തെ മുപ്പുണ്ട്.

ഇല്ലത്തെ ഒരു പ്രഭുകുട്ടംബമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും
ഞങ്ങൾ നാടുകാരുമായി ഒട്ടും അകലം പാലിക്കാതെയാണ് ജീവിച്ചത്.
ഈ അടുപ്പത്തിനു കാരണം പ്രധാനമായും ഞങ്ങൾ കലാപ്രോത്സാഹനം
വഴി നാടുകാരുടേയും കേരളത്തിലെ മുഴുവൻ കലാസന്നേഹികളുടേയും
സന്നേഹാദരപാത്രങ്ങളായിരുന്നു എന്നതാണ്.

ആനമുത്ത്

എടനെ സാധിനിച്ച രണ്ടുണ്ണം ആനയും കമകളിയുമായിരുന്നു.
ഇല്ലത്ത് ഒരു വലിയ ആനയും രണ്ടു ചെറിയ ആനകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

* ഒളപ്പമല്ലെങ്കവിത ദൃശ്യവിശയമായി, 2005 ഓയിൽ, ഇരിങ്ങാലക്കുടയിൽവെച്ച്,
എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകട്ടേസ് നടത്തിയ കവിതാക്യാനിയേൽ ഉദ്ഘാടനം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ട് അവതരിപ്പിച്ചത്.

ഇവരെ കൂളിപ്പിച്ച് വെകുന്നേരം മുറ്റത്തുകൊണ്ടുവന്നു നിർത്തും. ഉത്സവത്തിനും താലപ്പോലിക്കും ഇവരെ ചമയങ്ങളോടെ എഴുന്നളളിക്കും. കൂട്ടികൾക്ക് ഈ ആനയെ കെട്ടിയിട്ട് സ്ഥലത്തു നിൽക്കുന്നതും ഇവയുടെ കുടുംബം ആറാട്ടുകടവിലേയ്ക്കു പോകുന്നതും ആനക്കാരുടെ സമ്മതത്തോടെ ഇടയ്ക്ക് പൂരത്തുകയറുന്നതും വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. ഈ ആനയെ കൂളിപ്പിക്കുന്ന കുന്തിപ്പുഴ തണ്ണേർക്ക് “സജലാ സലിലാ തകിനീ ജനനീ” എന്ന വിശേഷണത്തിനു സർവ്വമാ ചേരുന്നതാണ്. ആനക്കുവം മുതൽ ഒരു കാലത്ത് എട്ടൻ ആനയെ വാങ്ങാനെന്നും പറഞ്ഞ കുടുക്കാരുമോതൽ നിലയ്ക്കുവും മെമസുരുമോക്കെ പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. തണ്ണേർ ഇല്ലത്തുനിന്നു പിരിഞ്ഞു എഴുക്കാട്ട് എന്ന ശ്രാമത്തിൽ താമസിക്കുന്നകാലത്ത്, അടുത്തുള്ള കല്ലടിക്കോടൻ മലയിൽനിന്നു പിടിച്ച് കൊന്പരാരെ കുഴിയില്ലും പതിയില്ലും ചെന്നുകാണാൻ പോകും. ഈ ‘സാഹസിക’ യാത്രകൾ ജൈഷംന്തേ കവിതയെ സാധിനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആ കവിതകൾത്തെന്ന സാക്ഷ്യങ്ങളാണല്ലോ.

കമകളിയാണ് മറ്റാരു കാവ്യപ്രചോദന പശ്വാത്തലം. ഇല്ലത്ത് കല്ലുവഴിച്ചിട്ടുടെ പരമാചാര്യനായ പട്ടിക്കാണ്ടാടി രാവുള്ളി മേനോൻ നാട്ടിലെ കുട്ടികളെ കമകളി പറിപ്പിക്കാൻ താമസിച്ചിരുന്നു. കുട്ടികളെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതും അരങ്ങേറുന്നതും തണ്ണേളുടെ സാനിധ്യത്തിലാവും. ഒരു തലമുറയിലെ കമകളി കലാകാരന്മാരെല്ലാം തണ്ണേളുടെ നാട്ടുകാരും കുട്ടകാരുമായിരുന്നു. കൊടുക്കാരായ പൊതുവാർഥമാർ ഏറ്റവും കുടുതലുള്ള ഒരു ഭൂവിലോഗം കുന്തിപ്പുഴയുടെ തീരദേശമാണ്. ഇങ്ങനെ ആനയെഴുന്നളിച്ച് മേളം, തായന്പക, കമകളി എന്നിവയുടെ വിശിഷ്ടവും ആധികാരികവുമായ സാനിധ്യത്തിലാണ്, പശ്വാത്തലത്തിലാണ് ഒപ്പുമണ്ണയുടെ കാവ്യജീവിതം വളർന്നു വലുതായത്.

ദേശീയത

തണ്ണേളു ജനങ്ങളുമായി അടുപ്പിച്ച മറ്റാരു ഘടകം ദേശീയപ്രസ്ഥാനമാണ്. നാട്ടിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വ്യാപിച്ച ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അലഭയാലികൾ തണ്ണേളുടെ ശ്രാമത്തിലുമെത്തി. മാപ്പിളലഹളക്കാലത്ത് തണ്ണേളുടെ ഒരു കാരണവരുടെ പേരിൽ വാറണ്ടു പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു എന്നു കെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗാന്ധിജിക്ക് തണ്ണേളുടെ അച്ചൻ ചെർപ്പുള്ളേരിവച്ച് ഒരു പണക്കിഴി സമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗാന്ധിജിയുടെ പ്രസംഗം അന്നു തർജ്ജമ ചെയ്തത് ഓഎം.സി.യാണ്. നിറ്റുഹരകരണ

കാലത്ത് തെങ്ങളുടെ മുതൽ ജേപ്പംനെ പോലിസ്സുകാർ മർദ്ദിച്ചു അർഹവും ബധിരനാക്കി. മറ്റാരേട്ടൻ മറ്റാരു സംഭവത്താടനുബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു യോഗത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചതിന് ആരേഴുമാസം ജയിൽവാസമനുവീച്ചിട്ടുണ്ട്. പല ദേശീയ നേതാക്കളും ഇല്ലത്ത് അതിമികളായി താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോൺഗ്രസ്സുകാർ പലരും ഇടതുഭാഗത്തെയ്ക്കു തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഇല്ലത്തെ പലരും സോഷ്യലിറ്റ് - കമ്മ്യൂണിറ്റ് ചേരിയിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. ഒളപ്പു മണ്ണയും കവിതയെഴുത്താരംഭിച്ച കാലത്ത് ഇടതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയത്തിലാം കൃഷ്ണായിരുന്നു.

ദേശീയ പ്രസ്ഥാന തത്തപ്പോലെ തന്നെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ പുഷ്ടിപ്രാപിച്ച മറ്റാരു പ്രസ്ഥാനമാണ് സമുദായ പരിഷക്കരണം. നമ്പുതിരിയോഗക്ഷേമസഭയുടെ സജീവപ്രവർത്തകരായിരുന്നു ജേപ്പംനായ ഓ.എം.സി.യും ഇല്ലത്തെ മരുമകനായ മുത്തിരിങ്ങാട്ടും. യോഗക്ഷേമസഭയുടെ “വെള്ളിമശപയ്ത വെള്ളിനേഴി സമ്മേളന്” തത്കുറിച്ച് വി.ടി.യുടെയും ഇ.എം.എസ്സിന്റെയും ആരമ്മക്കമാവ്യാനങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇല്ലത്തെ മറ്റാരു പാരമ്പര്യം വേദമാണ്. എൻ്റെ ജേപ്പംനാരല്ലാം വേദാല്യുനം ചെയ്തവരാണ്. അച്ചൻ തുശുർ ബേഹമസം മംത്തിൽ ഒരു തർക്കമുണ്ടായപ്പോൾ അവിടെനിന്ന് എല്ലാ വേദവിദ്യാർത്ഥികളെയും കുട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് ഇല്ലത്തു താമസിപ്പിച്ച്, അവിടം ഒരു ബേഹമസം മംമാകുകയുണ്ടായി. അച്ചൻ വേദമെന്നപോലെ സംസ്കൃതവും ജീവവായുവായിരുന്നു. 77-ാം വയസ്സിൽ മരിക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം സംസ്കൃതം പഠിച്ചു. തന്നെക്കാർ പകുതി വയസ്സുപോലുമില്ലാത്ത ഒരു ശാസ്ത്രികളെ താമസിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹം വേദാന്തം പഠിച്ചത് മരണത്തിനു തൊട്ടുമുന്നുണ്ട്.

കർണ്ണാട സംഗീതം

ഇല്ലത്തുള്ളവരെല്ലാം സംഗീതരസികരായിരുന്നു. ചെരേഖ ശ്രാമകാരും വെള്ളിനേഴിയിലെ ചോഴിയ ഭാവാഹമണ്ണരും അടുത്ത ബന്ധുക്കളാണ്. ചെരേഖക്കാർ തെങ്ങൾക്ക് വെള്ളിനേഴിക്കാരെപ്പോലെതന്നെയാണ്. വൈദ്യനായ ഭാഗവതരുടെ അരങ്ങേറ്റം തെങ്ങളുടെ ദേവസ്ഥാപക കാന്തള്ളുർ വിഷ്ണുക്കേഷ്ട്രത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു. തെങ്ങളുടെ ജേപ്പംന് ഓ.എം.വി (വാസുദേവൻ നമ്പുതിരിപ്പുട്ട്) സ്കൂളിലോന്നും പോകാതെ കർണ്ണാടക സംഗീതം പഠിച്ചാൽമതി എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. പുഴിക്കുന്നതു ഗോപാലൻകായർ എന്ന പാട്ടുകാരൻ (നാഗസ്വരവും വായിക്കും) അദ്ദേഹത്തെ സംഗീതത്തിന്റെ ബാലപാംജിൾ പഠിപ്പിച്ചു. ചെരേഖ വൈദ്യനാമഭാഗവ

തർ ഇല്ലത്തു താമസിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ നിഷ്കർഷയോടെ പാട്ടുപറിപ്പിച്ചു. കൊടുന്നിരപ്പിള്ളി സാമിനാമ്യരെ മുദംഗം വായിക്കാനും ഞങ്ങളുടെ ചില ജൂഡ്സ്‌തമാരെ ആ വാദുകളും അഭ്യസിപ്പിക്കാനുമായി നിയമിച്ചു. ഭാഗവത് അവിടെ താമിസിച്ചു കാലത്ത് ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സംഗീതത്തിലെ അതി കായമാർ പലരും ഇല്ലത്തെ തെക്കിനിയിൽ പാടുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പലരും ഭാഗവതരിൽനിന്നും സംഗീതം പകർന്നു വാങ്ങി. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന് പല ശിഷ്യമാരും ഉണ്ടായി. ഞങ്ങൾക്കല്ലാം സംഗീതത്തിൽന്റെ സുക്ഷ്മവശങ്ങൾ തുറന്നുകിട്ടി. കാവേടൻ നല്ലൊരു സംഗീതസികനായിരുന്നു. മഹൻ സുരേഷിനെ നല്ലവള്ളം പാട്ടും മുദംഗവും പറിപ്പിച്ചു. അധ്യാർ പലരുടെ കച്ചേരികൾക്കും മുദംഗം വായിച്ചു. ഏടൻ്റെ പത്തി ശ്രീമതി ശ്രീദേവിയും സംഗീതജ്ഞതയാണ്. ഞങ്ങളെല്ലാം കൂളിമുരിപ്പാട്ടുകാരായിരുന്നു. ഏടൻ, എന്നാൽ, ഒരു മുളിപ്പാട്ടുപോലും പാടുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല.

എറ്റവും പ്രധാനമായ സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ഇടുക്കം പറയാം. ഓ.എം.സി.യുടെ അച്ചുന്ന വാസ്യുദേവൻ നമ്പുതിരിപ്പാട് ഡ്യൂവചരിതം എന്നൊരാട്ട് കമ്മ എഴുതി അരങ്ങേറിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൽന്റെ നോട്ടുപ്പുസ്തകത്തിൽ ഒരപുർണ്ണമായ സന്ദേശകാവ്യം കണ്ടതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വെഞ്ഞണി പ്രസ്ഥാന കവികളുമായി സുഹൃദ്ദി ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നുവെന്നും വെഞ്ഞണി മഹനും മറ്റും ഇല്ലത്തു താമസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞരിയാം. വെഞ്ഞണിയുടെ സാന്നിധ്യംമുലം വെള്ളിനേഴിക്കാർക്കു പലർക്കും കവിത ഭ്രാന്തു പിടിപെട്ടുവെന്നും പലരും കവിതയിൽ സംസാരിക്കുക, കത്തതചുതുക, അടുത്തുള്ള അസ്പദങ്ങളിലെ ഉത്സവങ്ങളെക്കു റിച്ച് കവിതാപ്രഭവന്യങ്ങളുള്ളതുക തുടങ്ങിയ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണിച്ചു തുടങ്ങിയെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ വലിയച്ചുന്റെ മുന്നാമത്തെ മഹൻ പരമേശ്വരൻ നമ്പുതിരിപ്പാട് ‘സാഹിതി’ എന്നൊരു പത്രം നടത്തിയിരുന്നു. ആദ്യം കവിതാ മാസികയായും പിന്നീട് ഗദ്യപദ്യസമിഗ്രമായ ആനുകാലികമായും അത് കെ.വാസ്യുദേവൻ മുസ്ലിതിൻ്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ കുറെ കാലം നടന്നു. വള്ളത്തോർ തുടങ്ങി അന്നത്തെ വലിയ കവികൾ പലരും അതിൽ ധാരാളം എഴുതിയിരുന്നു. എനിക്കോർമ്മയുള്ള കാലത്ത് അതിന്റെ പഴയ ലക്ഷങ്ങൾ കോപ്പാഴിഞ്ഞ കമകളിപ്പടികളിൽ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

മേൽവിവരിച്ചവയല്ലാതെ സാഹിത്യത്തിന്റെ വലിയ പാരമ്പര്യ മൊന്നും ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓ.എം.സി. കവിതയെഴുതിയിരുന്നു. സാന്തോഷവത്തിനായി എഴുതി തടിച്ചേന്നട്ടു ബുക്കിലാക്കി സുക്ഷിക്കും.

ചിലപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കും. അതുമാത്രം. കവിയശഃപാർത്തമിയായിരുന്നില്ല. താൻ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളിൽ ഒഗ്രഹഭാഷാഭാഷ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിലേ അദ്ദേഹം അഭിമാനിച്ചിരുന്നുള്ളു.

വള്ളതേശകളുടി

വാല്മീകിരാമാധിനി വിവർത്തനവും മറ്റും വിൽക്കാനും കലാമണിയലത്തിന്റെ ചില ആവശ്യങ്ങൾക്കുമായി വള്ളതേശകളുടെ എപ്പോഴും വരുമായിരുന്നു. കവിതയിലുള്ള താല്പര്യംമുലം ഞങ്ങൾ വള്ളതേശളിന്റെ അടുത്തുകൂടും. അദ്ദേഹം കവിതയുടെ പല മർമ്മങ്ങളും പറഞ്ഞതുതന്നു. ഞങ്ങൾ കവിതയെഴുതാറുണ്ടെന്ന് വളരെ കഴിഞ്ഞാണ് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞത്. ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ കവിതകൾ വള്ളതേശളിനെ കാണിക്കാൻ ചെയ്യുപ്പട്ടിരുന്നില്ല. ഏട്ടൻ മനസ്സിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ഇഷ്യരൻ വള്ളതേശളായിരുന്നു; ചെന്നയിലും ജീവിതവീക്ഷണത്തിലും അദ്ദേഹം വള്ളതേശളിന്റെ അനന്തരിവബന്ധായിരുന്നു.

വള്ളതേശ സ്കൂളിന്റെ എല്ലാ ഗുണങ്ങളും സ്വാധൈത്തമാക്കിയ പ്രോംജി ഞങ്ങൾ കവിതയെഴുത്താരംിച്ച കാലത്തു ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം കുറെ കാലം താമസിച്ചിരുന്നു. കവിതയെഴുത്തിൽ, കവിതാശില്പത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഞങ്ങളുടെ ഗുരുനാമൻ ആ മഹാ കലാകാരനായിരുന്നു. പല കവിതകളും തിരുത്തിയും വരികൾ, വാക്കുകൾ, ചിഹ്നങ്ങൾ എന്നിവയുടെ സ്ഥാനവും കുത്യതയും പറഞ്ഞതുനും അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ കവിതയിൽ കൈപിടിച്ചു നടത്തി. ശ്രീ. കെ.പി.ശക്തരൻ വള്ളതേശളിന്റെ കവിതകളിലെ തിരുത്തലുകളുടെ ഏഴുതുന്ന ലേവനങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ ശ്രീ. പ്രോംജി ഞങ്ങളുടെ വരികൾ തിരുത്തുമ്പോൾ പറഞ്ഞതോരോന്നും ഓർമ്മ വരുന്നു. എന്നാൽ താമസിയാതെ ഒളപുമ്പ്രായ്ക്ക് ഈ കുപ്പായം എരെ കുറുകിയതാബന്നും ബോധ്യപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം അതിൽനിന്നും വിടുതി നേടുകയും ചെയ്തു. ഈ ശിക്ഷണത്തിന്റെ ഗുണപ്രാധാന്യൾ, പക്ഷേ, ഒരിക്കലും നിന്മാരമായിരുന്നില്ല.

താൻ തീരെ കൂട്ടിയായിരുന്നു. ഏട്ടൻ സമാവർത്തനം കഴിഞ്ഞു കൊഞ്ഞാരത്തിലെത്തുനു. അക്കാലത്താണ് അച്ചുണ്ടെ മരണം. ഇല്ലതെ എല്ലാ വരെയും ഇണക്കുന്ന കണ്ണിയായിരുന്നു അച്ചുണ്ട്. അദ്ദേഹം മരിച്ച് ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ കണ്ണിയുടെ അഭാവം എല്ലാവർക്കും അനുഭവ പ്പെടുത്തുടണ്ടി. ഇല്ലതുനിന്ന് ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരായി പോയി. ഇല്ലം ഞങ്ങൾക്ക് ഒന്നുമല്ലാതായി. ഞങ്ങൾ നാടുവിട്ടു എഴുകാട്ടുള്ള ഒരു കള

തതിൽ താമസമാക്കി. പിന്നെ ഒറ്റപ്പാലത്തും പാലക്കാടുമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം. ജീവിതം ടട്ടും സുഗമമോ സുവകരമോ ആയിരുന്നില്ല.

രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനവും സമുദായപ്രവർത്തനവും കവിതയെഴുത്തു മായി തിരക്കിട്ടു ജീവിതം. ഏടൻ്റെ പതിപ്പ് ഇൻ്റർമീഡിയറ്റിൽ തട്ടിനിന്നു. അക്കാദമിയിൽ വെള്ളിനേഴി പണ്ണിഷിംഗ് ഹാസ് എന്നാരു പ്രസിദ്ധീകരിണാലും തുടങ്ങി. വള്ളത്തോൾ, ജി, പി.സി.കൂട്ടിക്കുപ്പണിൾ, കേശവദേവ് തുടങ്ങി വലിയ സാഹിത്യകാരരാജേയവും കൃതികൾ ഞങ്ങൾ പ്രസി ബൈക്കിരിച്ചിരുന്നു. സാഹിത്യമേഖലയും കച്ചവടമേഖലയും മാത്രം കൈമുതലായുള്ള ഏടൻ്റെയും മറ്റും ഈ സംരംഭം ലാക്കരമായിരുന്നില്ല. സ്കൂൾസിന് ഫാഷൻ പോം ഏന്ന അനുഭവമായ പേരിലുള്ള മറ്റാരു കച്ചവസ്ഥാപനവും വിദ്യാഭ്യാസജീവിതത്തിനിടയ്ക്ക് ഏടൻ പാലക്കാട് നടത്തിയിരുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ വീടിൽ കവികളും കാമ്പികരും ഏപ്പോഴും വന്നു താമസിച്ചിരുന്നു. നിരുപകർക്ക് ഞങ്ങളോടോ അവരോടു ഞങ്ങൾക്കോ വലിയ ആര്ദ്ധിമുഖ്യം തോന്നാതത്തുകൊണ്ടോ മറ്റൊ ആവാം അത്തരക്കാർ അതിമികളിൽ വിരളമായിരുന്നു. വിസ്തുപ്രസ്ഥാന നായകന്മാരായ പലരുടെയും ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞുമുള്ള താവളമായിരുന്നു പാലക്കാട് ഞങ്ങളുടെ ഇന്നേ വിലാസം ഏന്ന വാടകവീട്.

ഏടനും നാനും ഇക്കാലത്ത് നിത്യവും കവിതയെഴുത്തി ഇന്ന് വരുന്നവരെയല്ലാം കേൾപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരവസരത്തിലാണ് പ്രോംജി അവിടെ വരുന്നതും ഞങ്ങളെ കവിതയെഴുത്തിൽ കൈപിടിച്ചു നടത്തുന്നതും. ഞങ്ങളുടെ ആദ്യകവിതകളിൽ പ്രോംജിയുടെ കൈകൾ വ്യക്തമായും കണ്ണടക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുണ്ട്.

കൂഷിയിലെ കവിത

ജനിത്തത്തിന്റെ അപചയദശയാണ് അക്കാദം. ജനിത്തം അവസാനിക്കുമെന്ന്, രാഷ്ട്രീയം കളിച്ചതു കാരണമാവാം, ഞങ്ങൾക്കു വളരെ മുഖ്യ തന്നെന്ന മനസ്സിലായിരുന്നു. പരാന്നജീവികളായി ഇന്നിയും കഴിയണമെന്ന് ആഗ്രഹവുമില്ലായിരുന്നു. നെൽകൂഷിയിലേയ്ക്കും തോട്ടവിളക്കുപ്പിയിലേയ്ക്കും തിരിയുകയാണ് ഏറ്റവും സുരക്ഷിതം എന്നു തോനി. മണ്ണാർക്കാടിനടുത്ത് കണ്ണമംഗലം ഏന്ന സ്ഥലത്ത് ഇല്ലംവക ഒരു കാടുണ്ടായിരുന്നു. അതു വെട്ടിത്തെളിച്ച് റമ്പർക്കുപ്പി ചെയ്താൻ തീരുമാനിച്ചു. അവിടെ താമസിച്ച് ഇന്ന് കൂഷി വിജയകരമായി നടത്താൻ പറ്റിയ ആൾക്കാവേടനായിരുന്നു. അതിനിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേളിയും കഴിഞ്ഞു-

“വീടാണു ലോകം വലിയ ലോകം” എന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയ കാലം. കണ്ണമംഗലത്തു വീടുവച്ച് കുടുംബസമേതം താമസമുറപ്പിച്ചു എടുൻ.

ഓരോ വാക്കും വരിയും രചിക്കുന്ന റിഷ്കർഷയോടെയാണ് അദ്ദേഹം ഓരോ റബ്ബർ മരവും വളർത്തിയത്. അക്കാലത്ത് റബ്ബർ ബോർഡിൽ ജോലിചെയ്തിരുന്ന അരവിന്നരുൾ (പിന്നീട് ചലച്ചിത്ര സംഖിയായകൻ) ഉപദേശംകൂടിയായപ്പോൾ റബ്ബർ എന്നേറ്റ് ഒരു ഉത്തമകലാസൂഷ്ടിതനെന്നയായി.

കുട്ടികളെ പരിപ്പിക്കാനും രോഗം വന്നാൽ ചികിത്സിക്കാനും പറ്റാത്ത അവസ്ഥയിലായിരുന്നു അവിടത്തെ ജീവിതം. വേണ്ട സമയത്ത് വൈദ്യ സഹായം കിട്ടാത്തതുകാരണം എടുരുൾ ഒരു നവജാതശിശു മരിച്ചുപോവുകയുണ്ടായി. താമസിയാതെ അദ്ദേഹത്തിന് കണ്ണമംഗലം വിഡേണ്ടിവന്നു. പാലക്കാട്, അവസാനകാലംവരെ താമസിച്ചുവീടിൽ, ‘ഹരിഃശൈ’യിൽ താമസമാക്കിയത് അക്കാലത്താണ്.

പാലക്കാട്ടുള്ളപ്പോഴും ഇടയ്ക്കു കണ്ണമംഗലത്തുപോയി റബ്ബർ കച്ചവടം ഒരുവിധം മുടങ്ങാതെ നടത്തിയിരുന്നു. പാലക്കാടു വെറുതെയിൽക്കുംബോൾ മറ്റാരു കച്ചവടത്തിൽ ചെന്നുപെട്ടു. മരപ്പെട്ടയും സോമില്ലും. ഈ സംരംഭത്തിൽ വലിയ നഷ്ടം നേരിട്ടു.

റബ്ബർ വലിയൊരു പ്രഭുവാണ്. വളരെ വലിയ തുക ചെലവിട്ടു വളർത്തിയാലേ പാൽ അവൻ ചുരത്തുകയുള്ളൂ. ഇതിനുവേണ്ടി ധാരാളം കടംവങ്ങേണ്ടി വന്നു. ഇതൊക്കെ കൊണ്ടുനടത്താനും ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തിക്കാനും പറ്റാത്ത ഒരവസ്ഥ നേരിട്ടതുകൂടി പറയാം: ഒരു വീഴ്ചപ്പെടുത്തിയാൽ വീഞ്ഞാൻ അടിത്തറ്റി വീണ്ങു. അരയെല്ലാപൊട്ടി. ചികിത്സപ്രവർത്തനയില്ലെന്നും, ഇരു അംഗങ്ങം ജീവിതാവസാരം വരെ അദ്ദേഹത്തെ അസ്വാധീനപ്പെട്ടുത്തിയിരുന്നു. അക്കൾക്കാമായ ആത്മബലവും അദമ്യമായ ഇച്ചാശക്തിയുമുലം അദ്ദേഹം എല്ലാ പ്രാതികുല്യങ്ങളെയും അതിജീവിച്ചു.

കലാമണ്ഡലം

ഇതിനിടയിൽത്തനെന്നയാണ് തനിയക്ക് ജീവവായുവായ കമകളിയുമായി പുനഃസന്പര്ക്കമുണ്ടാവാൻ ഇടയായത്. കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ ഉപാധ്യക്ഷനായും പിന്നീട് അധ്യക്ഷനായും അങ്ങനെ കുറെയധികം കാലം എടുൻ കമകളിയുമായി കെട്ടിമറിഞ്ഞു. കലാകാരന്മാരെല്ലാം നാടുകാരും കുടുകാരും, ആപ്പീസിലുള്ളവർ ബന്ധുക്കളും സുഹൃത്തുകളും - വളരെ

നല്ല അന്തരീക്ഷമായിരുന്നു അവിടെ. താൻ സമ്മതനായ ഒരു ഭരണാധികാർക്കുടിയാണെന്ന് എടുൻ തെളിയിച്ചു. വളളത്തോളിന്റെ ഈ കുഞ്ഞിന്റെ രക്ഷാകർത്തൃത്വം കുറച്ചുനാൾ അദ്ദേഹം സന്നോഷപുർവ്വം എറ്റൊടുത്തു നടത്തി.

കലാമണഡലത്തിലെ എടുന്റെ ഒടുക്കത്തെ ഉംശം സുവ്യാദമായിരുന്നില്ല. പഴയ അന്തരീക്ഷം പാടെ മാറിയിരുന്നു. കാലാവധി തീരുമാന്നു രാജിവെച്ചാഴിയേണ്ടിവരികയാണുണ്ടായത്.

എടുന്റെ കാവുഭാഷ മാത്യുഭാഷയാണ്. “അമ്മയോടു സംസാരിക്കു” എന്ന് വളളത്തോൾ ഉപദേശിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. പതിനെട്ടുവർഷം മുമ്പു ഞങ്ങളെ വിട്ടുപോയ അമ്മ ജീവിക്കുന്നത് ഒളപ്പുമണ്ണുകവിതകളിലാണ്.

വിപുലമായ വായനയോ അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യമേം എടുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയം സർവ്വാംഗിണമായ കാവുഭംഗിയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ശ്രദ്ധയിലും നിഷ്കർഷയിലും സാവധാനത്തിലുമാണ്. ഒരു ചെറുകവിതയുടെ അണിയിൽ ചിലപ്പോൾ പല കൊല്ലാങ്ങളായിരിക്കും. ഇതെല്ലാം വാസനാസവത്തുള്ളവർ ഇത്രയധികം അധ്യാനിക്കുന്നതു ചുരുക്കമായേക്കാണുകയുള്ളൂ.

എടുന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഒരുമുഖം മാത്രമാണ് കവിത. അദ്ദേഹത്തെ അതിജീവിക്കുന്നത് കവിത മാത്രമായതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ചില ഘടകങ്ങളിലേയ്ക്കു വെളിച്ചു വിശുദ്ധി എന്നുമാത്രം. ●

കത്തുകൾ തുടർച്ച

മറ്റു പലരുടേയും കവിതകളെപ്പറ്റി (ഉണ്ടാക്കു/ക്കു)ന്നതു പോലെ എൻ.വി. കവിതകളെപ്പറ്റി മലയാളത്തിൽ ചർച്ച/പഠനം/എഴുതൽ നടക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ട്? കവിയെന്നതിനേക്കാൾ എൻ.വി. ഒരു പണ്ഡിതൻ/ഗദ്യകാരൻ/ പ്രതാധിപർ/ editor ആണോ (അല്ലോ) അധികം പേരുടെ മനസ്സിലും? സുക്ഷമമായി ചിന്തിയ്ക്കുവോൾ എന്ന്റെ മനസ്സിലും അങ്ങനെന്ന തന്നെയാണല്ലോ!

‘കവിയും കാലവും’ എന്ന എടുവരികൾ totally un എൻവി- ish!

സാമ്പത്തിപ്പുത്തും സരസ്വതിപ്പുത്തും ആദ്യമായാണ് വായിയ്ക്കുന്നത്. Flabbergasted!

ഇങ്ങനെയോക്കെ തോന്നല്ലുകൾ

സുവബം?

സ്വന്നഹത്തോടെ,

ഡോ. ആർ.ആർ. വർമ്മ

രതിയുടെ വിരാക്ക് സ്രദ്ധപം*

വിഷ്ണുനാരാധാരൻ നമ്പുതിരി

ജയിനമേട്ടിൽ മരക്കച്ചവടം നടത്തിപ്പോളിയുംമുന്ന് ഒളപ്പമല്ല കുറെ
കാലം മല്ലാർക്കാട്ട് റബ്ബർകുഷി ചെയ്യുകയുണ്ടായല്ലോ. കാളനും ചോറു
മുള്ളുന്ന ശുദ്ധനമ്പുതിൽ റബ്ബറിൽ കടമാന്തുന പനിയെ വെടിവെക്കു
വാൻ തോകുചുണ്ടിയതും ലാക്കുതെററിവീണാതുമൊക്കെ അസ്ത്രലൈരു കവി
തയാക്കി അദ്ദേഹം നമുക്ക് സമ്മാനിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ആയിടയ്ക്ക് പൂഞ്ഞേഴ്ചൻ
സംഘടന, തന്റെ ആദ്യകാലകൃതിയായ “റബ്ബർവൈഫ്” പരസ്യത്തിനു
വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുവാൻ തന്നോടനുവാദം ചോദിച്ച കമ്മകവിയുടെ
കുടുംബസംബന്ധിൽ വെടിവെട്ടമായി അദ്ദേഹം തന്ന പൊട്ടിക്കാറുണ്ടായിരു
ന്നു. ഒരു കാലത്ത് കവിതയിലെ സൊക്ക് ബോംബായിരുന്നുവല്ലോ ആ
രചന. അതിലെ മാത്രമല്ല ആ ഗണത്തിൽപ്പെടുന്ന പല കൗമാര രചനകളിൽ
ലെയും ചുട്ടും ചുവയും വമിക്കുന്ന ഇംഗ്രേസിൾ, ഒളപ്പമല്ലയുടെ രതിസക
ല്പ്പന്ത്രപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഓർമ്മയിൽ ഇന്നും ഓടിയെത്തുന്നുണ്ട്.
കവിയ്ക്ക് അവ ഫലിതത്തിലും താഴെ എന്തോ ആയിക്കഴിഞ്ഞ മധ്യവയ
സ്ഥിരന്ത്രീ പക്ഷതയിൽ, “വീടാണ്യുലോകം വലിയ ലോകം” എന്ന ഉദാരദർശനം
സംഭാവികമായോരു പരിണാമസൂചന ആയിരുന്നു. എഴുത്തുകാരനെന്ന
നിലയ്ക്ക്, ഇതരാശയങ്ങളെല്ലാം അപ്രസക്തമായിമാറുന്നവിധം ഒളപ്പമല്ല
തന്റെതുമാത്രമായ ഒരു പാതയും പദ്ധതിമവും മാത്രമല്ല പുരസ്തലവും
നിർണ്ണയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

എന്തുമേപോകാതെ നിൽക്കുന്ന നിലപിലേ

പൊന്തുന വുക്കജേ! നിന്റെ ലോകം

എന്റെയും ലോകം.....

* ഒളപ്പമല്ലകവിത ദുവ്യവിഷയമായി, 2005 ഓയിൽ, ഇരിങ്ങാലക്കുടയിൽവെച്ച്,
എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സംശാരകടസ്സ് നടത്തിയ കവിതാക്ക്യാനിൽ അവതരി
പ്പിച്ചത്.

എന്ന് തിക്കണ്ട സത്യപാമാണ്യത്രോടെ കുറിക്കാൻ നമുക്ക് എറെ കവി കൾ അനും ഇന്നും ഇല്ലാണ്.

കുസലില്ലായ്മ എന്നോ അഴീലക്കെന്നും എന്നോ വിവരിക്കാവുന്ന ഭോഗപരായണത്തിന്റെതായ ആദ്യപട്ടത്തെ നാം രതിസകല്പ ചർച്ച തിരിക്കിന്ന് ഒഴിച്ചു നിർത്തേണ്ട കാര്യമുണ്ടോ? ഇല്ലാണെന്ന് എന്തേ പക്ഷം. ശൃംഗംഖാശമത്തിലേയ്ക്ക് കാലുന്നിയ നിമിഷം കവി തന്റെ ആവക വികൃതികൾക്കെല്ലാം വിടന്തിക്കി. മാത്രമല്ല, പ്രണയത്തിന്റെ വിശ്വാദിയിലേയ്ക്ക് സ്വയം ഉപനയിക്കുവാൻ വേണ്ടി പശ്ചാത്താപസരത്തിൽ താൻ അവയ്ക്കു വേണ്ടി മാപ്പു ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു.

മാപ്പുചോദിപ്പു ഞാൻ ഇത്
ആത്മിയ സാന്നഘതതിൽ
കാർഷിച്ചുതുപ്പിക്കാണു
പാടിയപാടിനെല്ലാം!

ചന്ദനമുട്ടിപോലെ സ്വയം തേണ്ടുമായുകയും, അഹം തേയും തോറും ചുറ്റുപാടുകളെ വാസനിപ്പിക്കുന്നകയും ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീത്വത്തെ, വേറാരു കവിതയിൽ അദ്ദേഹം മഹത്ത്വത്തിന്റെ പരിവേഷത്രോടെ അവ തരിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഉച്ചാരവലമായ ഭോഗത്തിൽക്കിന്ന് എക്കാന്തബന്ധുരമായ ഭാവത്യ ദിപ്തിയിലേയ്ക്കുള്ള പരിവർത്തനം ഒളപ്പമണ്ണയിൽ മാത്രമല്ല, വേറൊരും കവികളിൽ ദർശനീയമാകുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ “മനസിനി” എറെ പരി ചിത്മാഭയാരു ദ്യുഷാന്തമാണെല്ലാം. ഒളപ്പമണ്ണയിൽ, പക്ഷേ, ഇത് രണ്ടാം ഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള വളർച്ചയ്ക്കു പിന്നിൽ ആന്തരമാഭയാരു സത്യവികാസം വർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന വാസ്തവം, വളരെ കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. “ജാലകപ്പക്ഷി”യിലും അതിനോട് സമകാലികമായ ചില കവി തകളിലും എത്രാണ് അബ്യാധിപൂർവ്വമായിത്തിനെ കടന്നുവരുന്ന വേദ നിർവ്വിശ്വേഷമായ സ്വരം, ആദിമവിശ്വാദി നിവേദിക്കുന്ന ബിംബസഞ്ചയം, അപൂർവ്വമായ രാഗതാളങ്ങൾ - ഇവയെക്കയാണ് എന്തേ അനേകണം കൗതുകത്തെ ആകർഷിച്ചു വഴിതെളിച്ചതും നയിച്ചതും. ഒളപ്പമണ്ണയിലുടെ അവതരിപ്പിച്ചതും “നങ്ങമക്കുടി”യിൽ സാഹല്യപൂർണ്ണത നേടിയതുമായ ഗായത്രവ്യത്തത്തിന്റെ മുറുകവും മുഴകവുമുള്ള താളം എങ്ങനെയോ എന്നിൽ പ്രാക്തനജീവിത ദർശനങ്ങളുടെ സ്വർഥം അവഗേശിപ്പിച്ചു. തന്റെ വേദപാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി ഉറ്റും കൊള്ളുകയോ എഴുതുകയോ

പോകട്ട്, പരമാർശിക്കുകപോലും ഒളപ്പമണ്ണയുടെ ശൈലി അല്ലായിരുന്നുവല്ലോ. വൈദിക വാദ്യമയത്തെക്കാൾ പാലക്കാടൻ നൃമോഴി ആണ് ആ കവിതയിൽ വേഗം പേര്തിരിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയുന്നതും. എന്നിട്ടും,

കറുത്തപ്രസ്തുതി
തിളങ്ങും തകക്കുടം
എടുത്തു കറക്കുന്നതല്ല
ജീവിതം?

എന്ന വരിയില്ലെട, പ്രേപ്രമിതമായ നിശയും നിശായനവും സുഷ്ടിയുടെ ആധാരമായ ദ്രാവാത്മകതയും അതിന്റെ അവധാവേയമായ പ്രഭാവവും എല്ലാം ഞാൻ ഉൾക്കൊണ്ടു എന്നതാണ് സത്യം. പിശദ്ദീകരിക്കാൻ ആവുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഒരുവേള വലിയ മനീഷികൾക്കും ആ വരികളുടെ സുചനകൾ എന്നും പ്രഹോളികയായിത്തന്നെ അവശേഷിച്ചു എന്നുവരാം. എകില്ലോ, അവയുടെ ആത്യന്തികമായ പരാരൂഷവീര്യം ഹൃദയാലുകൾക്ക് നിഷേധിക്കുകവയ്ക്കുന്നതും.

നന്നു തുറന്നതും
നന്നായുന്നതും
കള്ളുകളുള്ളത്
പെരുത്തപക്ഷി

ജനിമുതികളുടെ വാടമുറിയ ആസ്പദ്ധ്രിപ്പജനലിന്റെ പടിമേൽ വന്നിരിക്കുന്നത് ഒളപ്പമണ്ണ കാട്ടിത്തരുന്ന സന്ദർഭത്തിലും, കവിതയുടെ അടിയംരൂകളിലുണ്ടെന്നുള്ള സച്ചുദമായ പ്രേപ്പവ്യാപാരം ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. തന്റെ കവിതാസപര്യയുടെ ചരമശൃംഖലയിൽവെച്ച് ഈ കവി അമൃതകലയെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നു എന്നിന്നേ അനുഭവം.

കാമകലയിൽനിന്ന് അമൃതകലയിലേക്കുള്ള ഈ ദിക്കാസംബന്ധം സാധ്യമാക്കുന്നത് തന്നെയും ജീവിതത്തെത്തയും പ്രപഞ്ചത്തെത്തയും പറ്റിയുള്ള കവിയുടെ ധാരണകളും കാഴ്ചപ്പൂട്ടും സമീപനവും സുഖിർശ്ലപസ്വയിലും, സുഖിർശ്ലപസ്വയിലും, സുഖിർശ്ലപസ്വയിലും, ക്രമികമായി പരിണമിച്ചുപോന്നു എന്ന വസ്തുതയാണ്.

നമുക്ക് ഈന്ന് സുഷ്ടിയെയും പരിണാമത്തെയും പറ്റി സയൻസ് നൽകുന്ന കാഴ്ചപ്പൂട്ടിൽനിന്ന് അടിസ്ഥാനപരമായി അത്രയോന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല വേദം നൽകുന്ന ഉൾക്കാഴ്ച. ആദിമമായ ഉത്പത്തിയിൽ ബോധി

തതിന്റെ അമവാ പ്രജന്താനത്തിന്റെ (consciousness) വ്യാപാരംകൂടി ഉൾച്ചേർന്നാൽ സയൻസും വേദവും തമ്മിൽ സാരമായ വ്യത്യാസം ഒന്നു മില്ലേന്റത്തേരെ സത്യം. വിവേകാനന്ദ സാമീക്ഷ ഇത് എത്രയോ കാലം മുമ്പുതന്നെ ചുണ്ടിക്കാട്ടിയിരുന്നു.

പ്രപഞ്ചവികാസവും ജീവവികാസവും രണ്ടായിട്ടല്ല, എക്കു പ്രക്രിയ യില്ലെന്തയാണ് കൈവന്നത്. എങ്കിലും, പഠനസ്വരൂപത്തിനുവേണ്ടി ഭൗതിക പരിണാമവും ജീവപരിണാമവും രണ്ടായിത്തന്നെന്ന അയാളപ്പെട്ട ടുത്തി അനുസന്ധാനം ചെയ്യുകയാണ് പതിവ്. വേദശ്ശലിത്യിൽ, രണ്ടിനും അയ്യും ഉല്ടുങ്ങൾവിത്തം ഉണ്ട്. നിർവ്വികാരമായ ആദിമവസ്തുവിൽനിന്ന് വാതക-ജല-രൂപങ്ങളിലൂടെ മുർത്തവും ഘടനവുമായ ഭൂമിവരെയുള്ള പരിണാമത്തെ ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു:-

1. നാദഗുണമായ ആകാശം
2. ന്യൂപർശഗുണമായ വായു
3. രൂപഗുണമായ അശി
4. രസഗുണമായ ജലം
5. ഗന്ധഗുണമായ ഭൂമി

ഓരോ ഉല്ടത്തിലും പുർവ്വാല്പങ്ങളിലെ ഗുണങ്ങൾക്കാപ്പോ നവമായ ഒരു ഗുണംകൂടി കൈകെല്ലാളള്ളൂന്നു. അങ്ങനെ ഭൂമിയുടെ തന്മാത്രയിൽ അഥവാഗുണങ്ങളും അടങ്കിയിരിക്കുന്നു.

ജീവപരിണാമത്തിന്റെ പടവുകളാണ് ഈനി ചുരുക്കി വിവരിക്കുന്നത്. സമഷ്ടിബന്ധിയുടെ ഇപ്പോൾക്കാണ് ആദിമവസ്തുവിൽ സൃഷ്ടിയുടെ ചോദനയായി വർത്തിക്കുന്നത്. (സോ fകാമയത എന്നു വേദം) തുടർന്നുള്ള അഥവാ പരിണാമാല്പങ്ങളെ അഥവാ യജന്മങ്ങളായി കർണ്ണപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

1. ലോകത്തിൽ ശ്രദ്ധയെ ആഹൃതിചെയ്തിട്ടുള്ളവാക്കുന്ന സോമം
2. സോമത്തെ പർജ്ജന്യത്തിൽ ആഹൃതി ചെയ്തിട്ടുള്ളവാക്കുന്ന വർഷം
3. വർഷത്തെ ഭൂമയിൽ ആഹൃതി ചെയ്തിട്ടുള്ളവാക്കുന്ന അനന്തം.

4. അന്നത്തെ പുരുഷനിൽ (ജംരാശി) ആഹൃതി ചെയ്തു

ഉള്ളവാക്യന രേതെല്ല്

5 രേതെല്ലിനെ യോനിയിൽ (കാമാശി) ആഹൃതി ചെയ്തു

ഉള്ളവാക്യന ഗർഭം (പ്രജാ)

ഈ ഓർത്തുനോക്കിയാൽ മതി; മനുഷ്യനിൽ പദ്ധതാങ്ങളും പണ്ഡിതാജ്ഞാങ്ങളും പുർണ്ണസാഹമല്ലമാർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു കാണാം. നാരാധാരണഗുരുപാദരൂടെ “ചിജജയചിന്തനം” എന്ന ദ്രോഹപ്പംരചനയിൽ ഇപ്പോൾത്തിന്റെ അതിവ സുന്ദരമായ ആവിഷ്കാരം വായിക്കാം.

വേദത്തിൽ കാമത്തത്തത്തിനും അമൃതത്തത്തവത്തിനും ഒരേ വിശേഷണമായി - “ഗുഹ്യം.” ഇപ്പോൾ അതൊരു അഴീലവാക്കായിരിക്കുന്നു നമുക്ക്. എകിലും, ഗീതയിലെ സാരസവിവുസത്തിന് ഭഗവാൻ നൽകുന്ന വിവരണം “ഇതിഗുഹ്യതമം ശാസ്ത്രം” എന്നാണെന്ന് മറക്കരുത്. ഇപ്പു മണ്ണ പണ്ട് സാഹിത്യസമിതിയുടെ ഷഡാണ്ഡുർ കവിതാ ക്യാമ്പിൽവച്ച്, “കവിത കാമത്തിന്നനിന പിരിക്കുന്നു” എന്ന് നിറുക്കം പ്രവ്യാഹിച്ച സമയം, തോൻ സദസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. തോൻ അന്ന് ധരിച്ചത് ഓർത്തിക്ക് ഇപ്പോൾ എന്നിക്ക് ലഘജ തോന്നുന്നു. ശ്രീലവും അഴീലവും കേൾവിക്കാരും ധാരണയിൽ ആണ് - അവിടെ മാത്രമേ ഉള്ളതാനും. ശ്രീലത്തിനും അഴീലത്തിനും അപൂർമ്മാള സമാർഭാതീതം (amoral) എന്നു വിളിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു തലത്തിലാണ് വേദവാണിയുടെ കവിതാവ്യാപാരം. ഇപ്പുമണ്ണ ആദ്യരാത്രിയിലേയ്ക്ക് കാൽക്കുത്തും മുന്പ് ചൊല്ലിയ വരികൾ എന്ന മന്ത്ര മുർഖനാക്കുന്നു:-

അത്രയും ഉണർന്നു തോൻ

എന്നിലാ സാധാപനത്തിൽ;

അത്രയും ഉറഞ്ഞിപ്പായ്

ഇന്ദ്രയണ്ണളിൽ ഭൂമി!

ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഭൂതത്താം പിൻവാങ്ങുന്നതും ആദിമവിശുദ്ധമായ സർബ്ബകാമന തനിൽ ഉഭർജ്ജസ്വലമാകുന്നതും, കവിതാത്തിന്റെ പാവന മുഹൂർത്തത്തത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ പാകം കൈവന്ന ഈ പുരുഷതേ ജണ്ണിനെ, ഓർമ്മയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് തോൻ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു. രതിയുടെ വിരാക്സരതുപമാണല്ലോ ഈത്!

പാതിവഴിയിൽ

വിജയരാമൻ

ദൂരദൈവമ്പിച്ചും നുറുണ്ടി
 നീറിച്ചിതറിക്കിടപ്പു.
 പാതിവഴിയിൽ ഞരങ്ങി
 പാളത്തിൽ തീവണ്ടി നിന്നു.
 അക്കരെരക്കാണും വഴിയിൽ
 നിർത്താതെയാരോ വിളിപ്പു.
 കാടു കേരിപ്പാം തിരകൾ
 പേടിച്ചുലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു.
 ആരുമീല്ലാതെയാരു പെപതൽ
 നീലിച്ച നോക്കിച്ചിരിപ്പു.
 പച്ചക്കിക്കുടയേറി
 ഒച്ചവെയ്ക്കുബന്നാരു മേലം....
 നേരം പുലരുന്ന നേരം
 നേരു തിരഞ്ഞിടാം നമ്മൾ
 കാറു തുടങ്ങുന്ന ഭിക്കിൽ
 കോളു തിരഞ്ഞിടാം നമ്മൾ.
 ഇടയന്ത്ര നിനവിന്ത്ര കുട
 ഇളയോരിഞ്ഞിത്തുടങ്ങി.
 കനിവറു മേലണ്ണെള്ളത്തി
 മിയുന്നു പിനിലായ് സുവര്ണം.
 ഇടാത്ത ചുവടില്ലപോലും
 ഇവിടെപ്പകലോനു പോലും.
 വന്നുചേരാത്ത വഴിയും
 വഹനിയിൽ വീഴാത്ത പുവും
 ഓട്ടത്തിരഞ്ഞയിൽ നീറി
 വാടിവീഴുന്നു ഭിന്നങ്ങൾ.
 എത്താക്കന്നവാ തിരിവും
 മുനിൽക്കന്നിയാവിളക്കും
 പാളത്തിൽ വാഴ്വു കിടപ്പു
 പാതി മുടങ്ങിയ ടാനം.

വിദ്യാഭ്യാസം - ഉള്ളടക്കവും ഇന്ത്യയുടെ ഭാവിയും*

ഡോ. രാജൻ ഗുരുക്കൾ

രാഷ്ട്രീയമന്നാൽ എന്നാണെന്നറിയുകുടാത്ത
രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളുള്ള നാട്ടിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ
രാഷ്ട്രീയവർക്കുണ്ടാണ് ഒരു വലിയ സഹസ്രായിരിക്കും.

എഴുത്തും വായനയും കണക്കുകൂട്ടലും പരിക്കുന്നതാണ് സാമാന്യാർത്ഥത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം. ഭാർഷനികാർത്ഥത്തിൽ അത് ഓരോ വ്യക്തിയിലുമുള്ള സിഖിവെവഭവങ്ങളുടെ സാക്ഷാത്കാരം അമൈവാ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സമഗ്രവികാസം ആണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തപ്പറ്റി ആപ്തവാക്യങ്ങൾ അനേക മുണ്ട്. നിർവ്വചനങ്ങളും നിരവധിയാണ്. മഹത്തായ നിർവ്വചനങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസം വെറും എഴുത്തും വായനയും പരികല്പനകൾ ചേരുവാം വോദ്യപ്പെടുത്തുന്നു. വളരെ പ്രാചീന കാലംതൊടുതന്നെ ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിദ്യാഭ്യാസം മനസ്സിൽ വെളിച്ചും വിശുദ്ധ പ്രക്രിയയാണ്. വെളിച്ചും അറിവിന്റെയും ഇരുട്ട് അസ്ഥാനത്തിന്റെയും പ്രതീകങ്ങളാണ്. “തമ്മേം മാ ജോതിർഗ്ഗമ” എന്ന ഉപനിഷദ്ദിനം പ്രസിദ്ധം. അറിവു പകരുന്ന പ്രവൃത്തി അസ്ഥാനത്തിന്റെയും കരുതപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഗു എന്ന അസ്ഥാനത്തെ രോധിക്കുന്ന മഹാനാണ്മോഖന ഗൃതു. മനസ്സിൽ പ്രകാശം പരതലാണ് വിദ്യാഭ്യാസമന്ന് ചില പാശ്ചാത്യ ചിന്തകരും ചുണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസം പാത്രം നിരത്തിലെ തിരികെള്ളുതലാണ് എന്ന് യിറ്റുണ്ട് അഭിപ്രായപ്പെടുത്തുന്നതായി. വിദ്യാഭ്യാസം രണ്ടു വഴികളാണെത്ര കാണിച്ചുതരുന്നത്. ഒന്ന് ജീവിക്കാനൊരു വഴി. മറ്റ് ജീവിക്കേണ്ട വഴി. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളാക്കേ വ്യക്തിയെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ളതാണ്. സത്യത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസലക്ഷ്യം സാമൂഹ്യമാണ്.

* 2005 ഒക്ടോബർിൽ ഓശനോഫ്റ്റിൽവെച്ച് നടത്തിയ എൻ.വി. അനൂസാർഥം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ചെയ്ത എൻ.വി. അനൂസാർഥം പ്രഭാഷണം.

വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നത് വ്യക്തികളാണെങ്കിലും സാമൂഹ്യവികസനമായി രിക്കും അതിന്റെ പരിണാത ഫലം. നല്ല സമൂഹത്തെ ആസൃതണം ചെയ്യുന്നതിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സ്വാധീനം നിർണ്ണയകമാണ്.

സാമൂഹ്യാസൃതണം

“ഒരു വർഷത്തേക്കാണ് ആസൃതണം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ നെല്ലും വിത്തംകും. ഒരു ദശകകാലത്തേക്കാണെങ്കിൽ മരം നട്ടു. ആയുഷ്കാലത്തേക്കാണെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകു.” എന്നാണ് ചെപ്പനു കാർക്കിടയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ ചൊല്ല്. വിദ്യാഭ്യാസം ആസൃതണം ദിർഘകാലാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യാസൃതണം തന്നെ. വിദ്യാഭ്യാസചിന്തയിൽ വൃഷ്ടിയും സമഷ്ടിയും പരസ്പരപുരുഷങ്ങളാണ്. ആയുന്നികകാലത്തേക്കാണു വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകളും നിർവ്വചനങ്ങളും അത് അടിവരയിട്ടുകാണിക്കുന്നു. പകേഞ്ച നിർവ്വചനങ്ങളുടെ ഇള ഭാർശനികതലം ഒരു മോഹം മാത്രമായി നിൽക്കും. സ്കൂളുകൾ കൂട്ടികളുടെ സ്വത്ത്രെ ചിന്ത മുരിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന ആരോപണം ഇള വ്യവസ്ഥിതിയുടെ തുടക്കം തൊടു ഉണ്ട്. സ്കൂളിന്റെ ശാപമാണെതന്നെ ചുണ്ടിക്കാട്ടിക്കൊണ്ട് മാർക്കറ്റയിൽ ദരിക്കൽ പറഞ്ഞു: “എൻ്റെ വിദ്യാഭ്യാസവുമായി ഇടപെടാൻ സ്കൂളിങ്ങിനെ ഞാൻ ഒതിക്കലും അനുവദിച്ചിട്ടില്ല.” താൻ എപ്പോഴും പറിക്കാൻ സന്നദ്ധമാണെങ്കിലും തന്നെ എപ്പോഴും പറിപ്പിക്കുന്നത് തനിക്കിഷ്ടമല്ല എന്നതായിരുന്നു ചർച്ചിലിന്റെ നിലപാട്. ഇങ്ങനെ ഭർഷനങ്ങളും ശാസ്ത്രങ്ങളും വളരുമ്പോൾ അവയെയും ഉള്ളടക്കിക്കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസം മുന്നോട്ടുപോവും. എല്ലാവിധ ശാസ്ത്ര സാമൂഹ്യശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും അതിനു പറ്റിയ പരുവത്തിലാക്കി ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കൂട്ടികളുടെ മനസ്സിനുഭാരമാവാതെയും സമർദ്ദമില്ലാതെയും സർബ്ബശക്തികെടുത്തിക്കളയാതെയും അനാധാരം നടക്കേണ്ട പ്രക്രിയയാവണം വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന തത്ത്വം പറഞ്ഞ് പാവപ്പെടുവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വെറും കളിയാക്കി മാറ്റിയ താണ് പരുവപ്പെടുത്തലിന്റെ എറ്റവും ഒടുവിലത്തെ ലോകബാങ്ക് ഉദാഹരണം. വിവ്യാതനായ ഇറ്റാലിയൻ വിപ്പവകാർ ഗ്രാംചിയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോളം വിദ്യാഭ്യാസം കളിയുംചിരിയുമല്ല; ജീവിതം കയ്യാളാൻവേണ്ട കരുതിനുഭാവിചെയ്യുന്ന കറിനാഭ്യാസമാണ്. കൂട്ടികൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുണ്ട് മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടത് അവർ പൊതുസ്വത്താണെന്ന കാര്യമാണ്. അവർ കുടുംബസ്ഥാനമായി വളരുണ്ടും. സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി കുടുംബസ്വത്തെ ത്രജിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയോടെ ജീവിക്കുണ്ടും. അദ്ദേഹം ജയിലിൽവെച്ച് ജനങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് വ്യക്തിക്കുള്ള നേട്ടത്തിലാണ് ഈന് പൊതുവെ ശ്രദ്ധ. സാമൂഹ്യനേട്ടം ഏറക്കുറെ അവഗണിക്കപ്പെട്ടതിലയി ലായിൽക്കുന്നു. അതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻ്റെ ഉള്ളടക്കം നിശ്ചയിക്കുന്നത് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഉദ്ദോഷസാധ്യത കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടാണ്. സാമൂഹ്യക്ഷേമം മുൻനിർത്തിയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ ആസുത്രണം ഏതാണ്ട് ഇല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞനു പറയാം. പക്ഷേ സംത്രന്ത്യാനന്തര ഇന്ത്യയിൽ സാമൂഹ്യക്ഷേമം മുൻനിർത്തിയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ആസുത്രണം ചെയ്യുന്നതിൽ വലിയ ശ്രദ്ധപതിഞ്ഞിരുന്നല്ലോ. കൊത്താരിക്കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടു മാത്രം ഉദാഹരിച്ചാൽ മതി. എന്നിടുന്നേ ഉദ്ദിഷ്ടസാമൂഹ്യലക്ഷ്യം കരഗത മായില്ല? അതിനുകാരണം റിപ്പോർട്ടിൽ അനുശാസിക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ നടപ്പിലാവാത്താണെന്നു ഭ്രംകുടവും അഭ്യാപകരും ജനങ്ങളും ഒരേ സംരത്തിൽ പറയുന്നു. നടപ്പിലാവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന സിഖാന്തമാണ് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. കൊത്താരിക്കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ട് നടപ്പാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയല്ലല്ലോ നാമിതുവരെ ചെയ്തത്. പുതിയ പുതിയ റിപ്പോർട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഓരോ റിപ്പോർട്ടിലും സാമൂഹ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ ക്രമാനുഗതമായി കൂറണ്ടുവന്നു. വ്യക്തിഗതലക്ഷ്യങ്ങൾ നടപ്പിലായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. സാമ്പത്തികമായി മെച്ചപ്പെട്ടവരുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് സംരക്ഷണം കിട്ടി. ക്രമാനുഗതവളർച്ചകേവരിച്ച മധ്യവർഗ്ഗം അതിന്റെ സ്വകാര്യതാല്പര്യം അശ്രദ്ധകാരി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കരുവാക്കി. അത് തുറന്നവാൺജ്യവൽക്കരണത്തിലേയും എത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂലധനവ്യവസ്ഥയുടെ ഇന്നത്തെ ആഗോളവാൺജ്യവൽക്കരണപ്രക്രിയയിൽ അതിനുവേഗത വളരെ കുടുകയും ചെയ്തു.

ഈ രാജ്യത്ത് നടക്കുന്നത്

നാം ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തപ്പെട്ടി വിമർശപൂർവ്വം ചിന്തിക്കാൻ പ്രാപ്തി ലഭിക്കലാണ് പ്രധാനം. ആളുകൾ വിദ്യാഭ്യാസം വഴി വിമർശാവബോധം ആർജാച്ച ജനതയായി മാറ്റുന്നില്ലെങ്കിൽ പാരസ്യത്രന്ത്യവും സ്വയംഭരണഗേഷിയും നിലനിർത്താനാവുകയില്ല എന്നുപറേശിച്ച ചിന്തകൾിൽ സാമ്പി വിവേകാനന്ദനും ഗാന്ധിജിയും പെട്ടു. എന്നാൽ ഈ ഗുണം തട്ടുതീണ്ടാൽ വിദ്യാഭ്യാസമാണ് ഇന്ത്യയുടേത്. ഇപ്പോൾ ലോകമാക്കിയെന്ന് ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ആഗോള ഗുണനിലവാരം ആവാഹിക്കുന്നതിരക്കിലാണ് നാം. നമ്മുടെ സ്കൂളുകൾക്ക് നല്ല കെട്ടിഞ്ഞലില്ല. കാലോ ചിത്ര പാഠ്യപദ്ധതിയല്ല. മികച്ച പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾ അപൂർവ്വം. നിലവാര

മുള്ള അധ്യാപകർ കഴി. ശരാശരി അധ്യാപകർ വിവരിക്കുന്നു. നല്ല അധ്യാപകർ വിശദീകരിക്കുന്നു. വലിയവരായ അധ്യാപകർ സർഡാത്തകതയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു. തെറുകുടാതെ വിവരിക്കാൻ പോലും കഴിയാത്തവരാണ് ഈ രാജ്യത്തെ അധ്യാപകരിൽ ഭൂരിഭാഗവും എന്നതാണവസ്ഥ. പഠിപ്പിക്കാൻ ദയവും കാണിക്കുന്നവർ ഒരിക്കലും പറിത്തം മതിയാക്കിക്കുടാ എന്നാണ് പറയുക. പറിക്കുന്ന അധ്യാപകർ സാക്ഷരക്കേരളത്തിൽപ്പോലും വിരളമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം സ്വന്തം അജ്ഞത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് എന്ന മഹാ വചനം കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ചുരുക്കമായിരിക്കുമെങ്കിലും അതനുഭവപ്പെടുന്നവർ അതിലും ചുരുക്കമായിരിക്കും. എന്നാൽ പരിതാപകരമായ ഈ വസ്തുതകളാക്കേ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വ്യവസായവൽക്കരിക്കാനേ ഉപകരിക്കുന്നുള്ളൂ. വിദ്യാഭ്യാസം ചെലവേ റിയ സംരംഭമാണെന്നും രാജ്യത്തിനുതു താങ്ങാനാവുന്നില്ലെന്നും ലോകബനാക്ക് പരിഞ്ഞപ്പോൾ നാം ഉടനെ അതു വിശദമിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസം ചെലവേ വെറിയ ഒരു കാര്യമായിതേണ്ടാനുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അജ്ഞത്തെ പരീക്ഷിക്കും എന്ന് ഒരു മഹാ ആക്ഷേപപ്രാസ്യം കൊള്ളുകയുണ്ടായി. അതാണി വിട ഓർമ്മവരുന്നത്.

ബന്ധാന്തികമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെതുപോലുള്ള ഒരു രാജ്യത്ത് സാമൂഹ്യനീതി ഉറപ്പാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം അസാധ്യമാണ്. ഈന്ന് മുലയനവ്യവസ്ഥിതിക്കു ചേർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സ്വന്ധായമേ പൂർണ്ണപ്പെടുകയുള്ളൂ. അതായത് മുലയനസാന്നവും സാക്ഷതികവിദ്യാപ്രധാനവും പരമാവധി ലാഭസമാഹരണം സാമ്പ്രദായകവുന്നതുമായ ആശോളവും വിദ്യാവസായിക സംരംഭങ്ങളുടെ വികാസത്തിനു പറ്റിയ വിദ്യാഭ്യാസം. പണം സമാഹരിക്കാനും അതിനെ അതിവേഗം മുലയനമാക്കാനുമുള്ള നാനാവിദ്യകളുടെ വിപുലീകരണത്തിനാവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസം. ലോകജനതയെ നന്ദക്കം കമ്പോളത്തിന്റെ വരുതിക്കു നിർത്താൻ കഴിവുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം. അതിനൊക്കെ ഇണങ്ങുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളായിരിക്കും എത്തുരാജ്യത്തും ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ആ വ്യവസ്ഥിതിക്കു പറ്റിയവിധിയം കൂട്ടിക്കുള്ള അച്ചിലിട്ട് വാർക്കുന്ന കമ്പനികളായേ സകൂളുകൾ പ്രവർത്തിക്കു. അതിനെതിരെ ഭാർഷനികവിമർശം വഴിപോക്കെന്തിരെയുണ്ടാവുന്ന പട്ടികകുറപ്പോലെ അങ്ങനെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. കാരണം പരസ്പരവിരുദ്ധതാല്പര്യങ്ങളുടെ സംഘടിതവിലപേശലുകളും മത്സരങ്ങളുമാണ് ഈവിട രാഷ്ട്രീയമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നത്. ഈ വിലപേശലുകളും മത്സരങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്ന താൽക്കാലിക സഖ്യം എന്ന നില

യിലേ ഇവിടെ ഭരണകുടം രൂപം കൊള്ളുന്നുള്ളു. അത്തരം ഭരണകുടത്തെ ഉപയോഗിച്ചു ചിലത് ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന ചിന്തയാണ് ചിലരെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിലും ഘടനയിലും അഴിച്ചുപണി നിർദ്ദേശിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. നാരാധരവേരുതലത്തിൽ വിമർശാവബോധം വളർത്തി ജനകീയ ജനാധിപത്യം ശക്തിപ്പെടുത്താനുള്ള ഉപാധി ആയാണ് അവർ ഇം പരിഷ്കരണത്തെ കാണുന്നത്.

ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയും പ്രക്രിയകളും അതിരെ ഭാഗമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അരാഷ്ട്രീയതയും കണക്കിലെടുക്കുന്നോൾ മേല്പുറഞ്ഞതരീതിയിലുള്ള ജനകീയവിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കരണം വേരുപിടിക്കാനുള്ള സാധ്യതയില്ല. ഉദാര രീതിയിലുള്ള പരിഷ്കരണം പോലും അസാധ്യമാക്കുന്ന സാഹചര്യമാണിവിടെ നിലനില്ക്കുന്നത്. സെസ്യാന്തികമായി നോക്കിയാൽ അതാണ് സ്വാഭാവികം. കാരണം സിഡ്യാന്തപ്രകാരം സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയെ അതേപടി നിലനിർത്തുന്ന ഉപാധികളിൽ സർവ്വപ്രധാനമാണ് വിദ്യാഭ്യാസരീതി. അത് ജനകീയവർക്കരിക്കാൻ സാധാരണ ഗതിയിൽ സാധ്യമല്ല. മുഖ്യ കാരണം സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയുടെ സയം നിർമ്മാണശൈലി അതുമേൽ അജയ്യമാണെന്നതു തന്നെ. ജാതിമത സങ്കുചിത ചിന്തയാണിവിടെ മേൽക്കൈ നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ഇന്ത്യയുടെ ഭാവി ഭ്യാനകമായാണ് എനിക്കെന്നുവെപ്പെടുന്നത്. ഏറ്റവും കൂടുതൽ നിരക്കണ്ടതുള്ള ഒരു രാജ്യമായി ഇന്ത്യ മാറും. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിമർശണങ്ങൾ തീർത്തും ഇവിടെ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടും. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസവിമർശങ്ങൾ മിക്കവാറും അടിസ്ഥാനസാമൂഹ്യശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഗ്രാനിക്കാതെ ഉള്ളവയാണെന്നതിനാൽ പൊതുവേ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും ശൃംഖലപ്പാതയിലേക്ക് വരുമ്പോൾ വശി സാമൂഹ്യവികസനം സാധ്യമാക്കാമെന്ന ഉറപ്പ് ബോധ്യം നമുക്കുണ്ട്. ഇവിടെ പ്രസക്തമായി എനിക്കുതോന്നുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ മുഖ്യം സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപരമായ സെസ്യാന്തിക താമാർത്ഥ്യം നാം കണക്കിലെടുക്കുന്നില്ല എന്നതാണ്. നമ്മുടെ ധാരണകൾക്കെതിരെയുള്ള വിമർശനങ്ങളെപ്പറ്റിയും വാദപ്രതിവാദങ്ങളെപ്പറ്റിയും നാം വേണ്ടതു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദാരനവീകരണരീതിയെന്നും ജനകീയ രീതിയെന്നും അവരെ തരംതിരിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്.

ഉഭാര നവീകരണരീതി

ഈ രീതിയനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത് അതിന്റെ നടത്തിപ്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു പരിഷ്കരണപ്രൈറ്റ് ഓഫീസ് വക്താക്കെളു സംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളും വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതികളുടെ നടത്തിപ്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതും കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടുകളുടെ ഭാഷയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്നതുമായ ഒരു പൊതു നയത്തിന്റെ കാര്യത്തിന് പ്ലേറം മറ്റാനുമല്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാമൂഹ്യലക്ഷ്യ സാക്ഷാൽക്കാരണത്തിൽ വരുന്ന കാലവിളംബത്തിനു കാരണം ഗൃജനിലവാരം കൂറണ്ടതും ഉദ്യോഗാദ്ധ്യത്വം ഉറപ്പുവരുത്താൻ പര്യാപ്തമല്ലാത്തതുമായ പാട്ടുപദ്ധതിയാണെന്നും അഭ്യാസന സമീപനത്തിലെ ഈ സാങ്കേതികനൃന്തര പരിഹരിച്ചാൽ സാമൂഹ്യ വികസനം തരിതഗതിയിലായിക്കൊള്ളുമ്പെന്നും അവർ കരുതുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിക്കേന്ദ്രീകൃതവും പ്രായോഗിക പരിശീലനം ഡിഷ്ടിതവും ആയ വിദ്യാഭ്യാസ പുനര്ലൂംവിധാനം കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടുകളെ ആധാരമാക്കിചെയ്യാവുന്ന ഒരു പരിഹാരമാണവർക്ക്. അവരെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളും വിദ്യാഭ്യാസം വികസന പരിപാടികളുടെ കാര്യക്ഷമമായ നടത്തിപ്പിനുള്ള ഒരുപാധിയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിദ്യാർത്ഥിയിലേക്ക് കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത് വികാസലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള മുന്നേറ്റത്തിന് ആകം കൂട്ടാനാണെന്നാർത്ഥം. ഭരണകൂടത്തിൽനിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസ ഉത്തരവാദിത്വം സഹകരണസംഘങ്ങൾക്കും സാധാരണാസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും അർഭസ്വായം ഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും എൻ.ജി.എക്സിക്യൂട്ടീവ് പകർന്നുകൊടുത്തും പ്രാദേശികരെണ്ടാവിത്തികളുടെ അധികാരത്തിന് കീഴിലാക്കിയും പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാമെന്ന ലോകബാങ്കിന്റെ ഉപദേശം ഇക്കുട്ടരെ സംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളും വളരെ സ്വീകാര്യമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം സ്വകാര്യവൽക്കരിച്ചും ഉപദേശാസന്ധകാരത്തിന്റെ വ്യാപ്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചും കമ്പോളവികസനം തരിതപ്പെടുത്തിയും മുലയനവുവന്നുകൂലമായ സാഹചര്യം സൂചിക്കുകയാണാലോ ലോകബാങ്കിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. വികസനത്തിലെ അപകാരകൾ, ഉത്പാദനമാദ്യം തൊഴിലില്ലായ്മ, ഭാരിദ്വാം തുടങ്ങിയവ പരിഹരിക്കാൻ ഈ വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരം സഹായിക്കുമെന്നാണ് ഉദാരമതികളുടെ പ്രവ്യാഹിതലക്ഷ്യങ്ങൾ.

ഉഭാര വിദ്യാഭ്യാസ നവീകരണകാർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പുനര്ലൂം വിധാനം എന്നതുകൊണ്ട് സാങ്കേതികവിദ്യാകേന്ദ്രീകൃതവും വ്യാവസായിക കമ്പോളപ്രസക്തവുമായ വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കരണമാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതുവഴിയുള്ള മുലയന വളർച്ചയാണ് അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ

വളർച്ചയ്ക്കാവശ്യമായ വിധത്തിലും അതേസമയം തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായും പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ജനകീയവർക്കരിക്കാനും അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

ജനകീയ രീതി

ജനകീയ രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് മികച്ച അറിവിന്റെ അതായത് സിഖാന്തതിന്റെ ജനകീയവർക്കരണമാണ്. സിഖാന്തത്തെ സമൂഹത്തിന്റെ നാരാധവേരിലേക്ക് ആവാഹിക്കലാണ്. ജനങ്ങളുടെ അവകാശമായ സെസ്യാനിക്കൾതാനും വിദ്യാഭ്യർ വഴി ഒരു നൃപത്വപക്ഷമായ സന്ദർഭിലേക്കും കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ഉദാര വിദ്യാഭ്യാസ നവീകരണരീതിയുടെ നിരാസം താതികമായി അതിലടങ്കുന്നു. സെസ്യാനിക്കൾതാനും സാമൂഹ്യവർക്കരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അതുന്നാപേക്ഷിതമാണെന്ന് പറയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. സാധാരണക്കാർക്ക് സിഖാന്തം മനസ്സിലാവിശ്ലേഷനാരു പല്ലവിയുണ്ട്. പണ്ഡിതർക്കുള്ളതാഥാണെന്നതെന്ന് അത്. അവരിൽത്തനെ അഭിരുചിയുള്ള കുറച്ചുപേരുടെ വിഷയമാണെന്ന ധാരണയാണ് പലർക്കും. സർവ്വസംഗതനിയമമായി സമർത്ഥിക്കപ്പെടുന്ന അഗാധപ്രാണമാണ് സിഖാന്തം. അതെങ്ങനെ സാധാരണക്കാർക്ക് നിശ്ചിയമാവും? സിഖാന്തം സാധാരണക്കാരുടെ ബോധമായി മാറാനുള്ളതും അങ്ങനെ അടിസ്ഥാനപരമയുടെ ഭാഗവും ചാലക്ശക്തിയും ആയി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ളതുമാണെന്നും. അല്ലാത്ത പക്ഷം അത് ബുദ്ധിമുഖാസിയുടെ കയ്യിൽ മറ്റാരുചുംഗണാപാദിയായി പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും മാർക്കസ് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സിഖാന്തം വഴിമാത്രമേ സാമൂഹ്യധാരാർത്ഥ്യം തിരിച്ചറിയാനാവു. തിരിച്ചറിയുള്ളവർക്കേ ഇടപെടാൻ കഴിയു. പക്ഷേ വിശേഷജ്ഞതാനും ഒരുംനൃത്യനവിഭാഗത്തിന്റെ കൂത്തകയാകയാൽ അവതിൽനിന്ന് ജനങ്ങളിലേക്ക് പ്രവഹിക്കുകയേ നിർവ്വാഹമുള്ളു. എന്നാൽ അത് മുകളിൽനിന്ന് ചാർത്തികിട്ടുന്ന ഒരാരുമായി തുടരാനുള്ളതല്ല. പകരം സാധാരണക്കാർക്ക് സാധാരണക്കാരായവരിൽ നിന്നും പുനർജ്ജനിക്കാനുള്ളതാണ്.

ജനകീയവാദികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം വികസനം തരിതപ്പെടുത്താനുള്ള ഉപായമല്ല. വികസനത്തിനുള്ള കാലവാദിംബവത്തിനു കാരണം ഇന്നത്തെ കാലവാദിംബപ്പട്ടതും ഗുണനിലവാരമില്ലാത്തതുമായ വിദ്യാഭ്യാസ രീതിമാത്രമാണെന്നോ അഭ്യര്ഥന അഭ്യാപനസംവിധാനത്തിലെ ഇല്ല സാങ്കേതികനൃത്യതകൾ പരിഹരിച്ചാൽ വികസനം തരിതഗതിയിലായിക്കൊള്ളുമെന്നോ അവർ കരുതുന്നില്ല. നിലവിലുള്ള വികസനം തരിത

ഗതിയിലാക്കുക അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യവുമല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസം സത്തിന്റെ ജനകീയവർക്കരണത്തെ വികസനവെകല്പ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കാം നൂളുള്ള പോംവഴിയായല്ല അവർ കാണുന്നത്. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ജനകീയവർക്കരണം ലക്ഷ്യമാണ് മാർഗ്ഗമല്ല.

ജനകീയവിക്ഷണമനുസരിച്ച് വികസനമന്നാൽ സമൂഹത്തിന്റെ നീതിയുടെക്കത്തായ അഭ്യുന്നതി എന്നാണെത്തും. അത് സാമ്പത്തികവളർച്ചയെ സാമൂഹ്യനീതിയുമായും പാരിസ്ഥിതിക സുരക്ഷയുമായും കുട്ടിയിണ കുന്നു. സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക ചുംബങ്ങളിൽനിന്നും ആശ്രിതബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും സ്വത്തന്മായിക്കൊണ്ട് പ്രാദേശിക സമൂഹങ്ങൾ സ്വാശ തത്തിലേക്ക് വികസിക്കുന്നതിനെയാണ് അവർ വികസനം എന്നു പറയുന്നത്. അതിന് ആദ്യം പാവപ്പെട്ടവർക്കു വേണ്ടതു വിഭവശേഷിയും രാഷ്ട്രീയാധികാരവും ലഭ്യമാവണം. പിന്നെ വേണ്ടത് അനുയോജ്യ സാങ്കേതിക വിദ്യയും അതുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ചെറുകുിയ വ്യാവസായിക സംരംഭങ്ങളും പരമാവധി ചിലവുചൂരുക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഉദ്ദേശമിൽ ജൈവകാർഷികവ്യത്തിയും മറ്റൊരും. ഈ പ്രകിയയെ സഹായിക്കുന്നതരത്തിൽ ഉയർന്ന സാമൂഹിക ഭോധനത്താട്ടു രാഷ്ട്രീയജാഗ്രതയോട്ടാകൂടി സംവിധാനം ചെയ്യപ്പേണ്ടെന്നു സാംസ്കാരിക വിഭവങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഏറ്റവും പിന്നിൽനിൽക്കുന്നവർ വിദ്യാഭ്യാസപ്രക്രിയ വഴി ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ നിർണ്ണായക സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിവുള്ളവരായി വളരണം. അതിനായി സമൂഹത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലെ ജനങ്ങൾ സാമ്പത്തികമായും രാഷ്ട്രീയമായും ശക്തി ആർജ്ജിക്കുമ്പോഴേ ജനാധിക്കവർക്കരണം നാടിന്റെ നാരാധരവേരോളം ചെന്നെത്തുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ പ്രതിനിധീകരണ സ്വന്നഭായത്തിൽനിന്ന് പങ്കാളിത്തസ്വന്നഭാധിക്കവുള്ള പരിവർത്തനം സാധ്യമാവുന്നു. സാമൂഹ്യപരിശീലനയിൽ അധികാരബന്ധങ്ങളുടെ വലിയോരു അഴിച്ചുപണിയലിനു അതിടയാക്കും. പക്ഷേ ആ പ്രക്രിയ ഒരിക്കലെല്ലം സുഗമമായിരിക്കില്ല. മറിച്ച് അത് ദീർഘവും സംഘർഷാത്മകവുമായിരിക്കും. ഈങ്ങനെ സാമൂഹികമായും രാഷ്ട്രീയമായും അഭികാമ്യമായോരവന്മായി ലേക്കുള്ള ശ്രമകരമായ മുന്നേറ്റമായതുകൊണ്ടാണ് ജനകീയവിദ്യാഭ്യാസം മാർഗ്ഗമല്ല, ആത്യന്തികലക്ഷ്യമാണ് എന്ന് പറയുന്നത്.

വേണ്ടത് അറിവിന്റെ രാഷ്ട്രീയവർക്കരണം

പരിച്ചതെല്ലാം മിന്നിട്ടും ബാക്കിയാവുന്നതെന്നോ അതാണ് വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥിതിന്റെ ധമാർത്ഥം ഫലം. ഈ ബാക്കിയാവുന്നതാണ് തിരിച്ചറിവ്.

അറിവ് തിരിച്ചറിവാക്കി മാറിയവർ സ്ഥിതിഗതികളെ വിമർശപ്പുന്നും വില യിരുത്തും. അവർക്ക് സാമൂഹ്യപ്രഗൽഭതനം ലാകാക്കിയുള്ള സംഘടിതമായ ഇടപെടലാണ് രാഷ്ട്രീയം. അതിൽ വ്യക്തിതാല്പര്യത്തിനിടക്കില്ല. രാഷ്ട്രീയമെന്നാൽ എന്നാണെന്നാറിണ്ടുകൂടാതെ രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളുള്ള നാടിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവൽക്കരണം ഒരു വലിയ സാഹസമായിരിക്കും. രാഷ്ട്രീയമെന്നപേരിൽ അരാഷ്ട്രീയം പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരെ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ അർത്ഥം ഓർമ്മിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമായി തുടർന്നിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയമെന്നാൽ അഴിമതിയും അക്രമവുമാണെന്ന ധാരണയാണിന് അല്ലെങ്കിൽ ബഹുലുഭിഭാഗത്തിനും ഉള്ളത്. അത് കലാലയത്തിൽ രാഷ്ട്രീയം നിരോധിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കോടതിവിധിയോളം വന്നെത്തി. അരാഷ്ട്രീയത രാഷ്ട്രീയത്തെ വിചുങ്ഗിയിരിക്കുന്നുവെന്നർത്ഥം. ജാതിമതസങ്കൂചിത ചിത്രകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിക്കുന്നവരുടെ എല്ലാപ്പറ്റുപും അരാഷ്ട്രീയതയുടെ ലജ്ജാകരമായ വ്യാപ്തിയിലേക്കു വിരൽ ചുണ്ടുന്നു. അത് ജനകീയജനാധിപത്യവർക്കരുണ്ടെന്നെത്തെ തടയുകമാത്രമല്ല ബുർഷാജനാധിപത്യത്തെ കുടുതൽ വികൃതമാക്കുട്ടി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയവർക്കരണം അടിയന്തരമായ ഒരു ജനകീയാവശ്യമാണെന്ന വസ്തുത ബോധ്യപ്പെടാൻ വേറാനും വേണ്ട. രാഷ്ട്രീയവർക്കരണം പക്ഷേ പറയുന്നോലെ എളുപ്പമല്ല. അതിന് വികാരാവേശം പോരാ. തിരിച്ചറിവുവേണം. അവരുടെ എല്ലാംണ് പെരുക്കേണ്ടത്. അതിനും ജനകീയവിമർശാവബോധം വളർത്താൻ പര്യാപ്തമായ വിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വജനീനമായിത്തീരണം. അതായത് വിദ്യാഭ്യാസം രാഷ്ട്രീയവർക്കരിക്കപ്പെടണം എന്നർത്ഥം. പക്ഷേ അത് സാഭാവികമായി സംബന്ധിക്കും. ജനകീയകലാപങ്ങൾ വഴിയല്ലാതെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ജനകീയവർക്കരണം നടക്കുകയില്ല. ജനകീയ വിദ്യാഭ്യാസം വഴിയല്ലാതെ ജനകീയകലാപവും ഉണ്ടാവില്ല. ഈ സെസബ്യാന്തിക പത്രവ്യൂഹത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ രാഷ്ട്രീയ ഇച്ചാശക്തിക്കു മാത്രമേ കഴിയു. എഴുതിയും പ്രസംഗിച്ചും അതു വളർത്തിയെടുക്കാൻ ഒരായുഷ്കാലം മുഴുവൻ യത്തനിച്ച എൻ.വി.യുടെ പാവനസ്മരണയ്ക്കു മുമ്പിൽ ഈ എളിയപ്രബന്ധം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

യവനിക

വി. ജെ. വട്ടച്ചേരി

പുഴയൊഴുകുമ്പോളിടയിട്ടുണ്ടി-
 സ്വന്തമും കൊണ്ടിട്ടും ചുഴിക്കളുണ്ടാലെ
 അനാദിയിൽനിന്നു മനനതയിലെ -
 യക്കാഞ്ചുകിട്ടും കാലപ്രവാഹമണ്ണിനീട
 ഒരു ശാന്തനേരം തെളിഞ്ഞു കാണാകും
 ഉഴിവിൽ സ്വപ്നമീ മനുഷ്യജീവിതം!
 അമൃദിസ്വപ്നമിൽനിന്നു പിന്നിലും
 ഇതു കഴിഞ്ഞുണ്ടെന്നാംകും പോതിലും
 ഇറുകെ കണ്ണുകളടയ്ക്കുമ്പോൾക്കാണു് -
 മനാവുമായിട്ടുമിരുട്ടുതനെന്നയാം
 അതായിരുന്നിടാമനന്തശിക്ഷയും!
 അതല്ലായനാകിൽ ദിവനസ്വപ്നങ്ങളി-
 നുണ്ണാർച്ചയിൽക്കാണു, തത്തുല്യവെമ്മതൻ
 നിശ്ചലിയലാത്ത വിചലഭിപ്തിയാം...
 അവിട്ടുമായ്ക്കരാ മഹലസ്വർഗ്ഗവും!
 അവനിയിൽ നമർ പ്രകാശരശ്മികൾ
 ഔദ്യമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചരിപ്പതായ്ക്കാണു;
 അതിരിനപ്പും വെളിച്ചവിചികൾ
 വലയമാർഗ്ഗത്തിൽ ചലിക്കുമെന്നാകിൽ
 സകലവും നാലു വരങ്ങളിൽനിന്നും
 സുതാവുമായ്ക്കാണാൻ കഴിഞ്ഞനുമാകാം...
 അപരർത്ഥനകം സമുലമായ് ദർശി -
 ചോരുന്നിരുചിരി ചിരിക്കുവാനായാ-
 ലവിടെ മർത്ത്യനുമവന്നേ സ്രഷ്ടാവും
 നിശ്ചലിയലാത്ത വിചലഭിപ്തിയാം
 അനന്തനുമാകാം, അനന്തനുമാകാം....
 ഇവിടെയീസ്വപ്നമൊടുങ്ങുമ്പോൾക്കാണും
 കറുത്തശീല തനിരുപ്പുറണ്ടും

പാരപ്പുറത്ത് താമി അക്കിത്തത്തിന്റെ കൊടിയടയാളമാണ്. അക്കിത്തം എന്ന കവിയെ നാളേയ്ക്ക് ആനയിക്കുന്നത് അസ്വാടിക്കണ്ണനായിരിക്കില്ല, പാരപ്പുറത്ത് താമിയായിരിക്കും.

അക്കിത്തത്തിന്റെ താമി

എം.എം. സചീനൻ

പാരപ്പുറത്തു താമിയെയും അസ്വാടിക്കണ്ണനേയും അലിയിച്ചു ചേർത്ത് അക്കിത്തം കാണുന്ന സുപ്പനമാണ് “കണ്ണവരുണ്ടാ” എന്ന കവി തയിലെ ചാത്തു. പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകാൻ എററു പ്രധാസമുണ്ടാണ് ജാഗ്ര തിൽ തനിക്കു ബോധ്യപ്പെട്ട ഈ ഇരട്ടകൾക്ക് സുപ്പനം പരിഹാരം കണ്ടത്തുകയാണിവിട. സത്യത്തിൽ മുത്തിയമും മാത്രമല്ല, അക്കിത്തം എന്ന കവിയും ഒരു കണ്ടത്തലാണ് ഈ കവിതയിലൂടെ സാധിക്കുന്നത്.

സുപ്പനങ്ങൾ വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ മിത്തുകളാണ് എന്നും, മിത്തുകൾ സാമൂഹികമായ സുപ്പനങ്ങളാണ് എന്നും സി.ജി. യുദ്ധ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. അനാദിയായ സമൂഹചേതന്റെ വർത്തകമുന്നു സാകാരവും നിരാകാര വുമായ സത്തകളാണ് മിത്തുകളെങ്കിൽ, ഈ സമൂഹചേതന്റെ അംഗം തന്റെ അഭോധത്തിൽ വഹിക്കുന്ന വ്യക്തി സൃഷ്ടിക്കുന്ന വൈയക്തിക മാരം മിത്തുകളാണ് സുപ്പനങ്ങൾ എന്നർത്ഥം. വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ദുരിതങ്ങളെ, പ്രശ്നങ്ങളെ, സംഘർഷങ്ങളെ ഒക്കെ അതിജീവിക്കാണ് സമൂഹം കണ്ടത്തുന്ന പ്രതിവിധിയാണ് മിത്തുകൾ. ആ അർത്ഥത്തിൽ അവ ഒരു അതിജീവനത്തറം കൂടിയാണ്. ജീവിതത്തിൽ മിക്കപ്പോഴും തിരു ജയിക്കുകയും നന്ന തോറ്റുപോവുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ്, ലോക തത്ത്വാധിത്തത്തുമുള്ള ജന്തുകമകളിലും, യക്ഷി-കിനരകമകളിലും, പുരാ വ്യത്തങ്ങളിലും എതിഹ്യങ്ങളിലും ഒക്കെ എല്ലായ്പോഴും നന്ന ജയിക്കുകയും തിരു പരാജയപ്പെടുകയും രാജകുമാരൻ രാജകുമാരിയെ വിവാഹം ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകാണുന്നത്. പട്ടിണിയും ഭാരിദ്ര്യവും ചൂഷണവും നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സുപ്പനത്തിലാണ് മാനുഷരെല്ലാരും നന്നപോലെ ആമോദത്തോടെ വസിക്കുന്ന ഒരുജാണകാലത്തക്കുറി ചുള്ള സകല്പം - അമ്പവാ മാവേലിയുടെ പുരാവ്യത്തം - ജനം കൊള്ളു

നാൽ. താൻ ജീവിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിൽ വന്നു ഭവിച്ചിട്ടുള്ള വിടവു നികത്താൻ ബോധപൂർവ്വം ഇച്ചിക്കുന്ന ഓരോ കലാകാരനും/കലാകാരിയും തന്റെ കൃതിയിലേയ്ക്ക് പുരാവൃത്തങ്ങൾ ആവാഹിച്ചു വരുത്തുകയാണ് പലപ്രോഫൂം ചെയ്യുന്നത്; അഥവാവർണ്ണന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചുകൊണ്ട് ദിലീപന്റെ കമ പറയുന്ന കാളിദാസനെപ്പോലെ.

ഓരോ തവണ പുരാവൃത്തങ്ങൾ ആവാഹിച്ചു വരുത്തുമ്പോളും, അതിൽ എഴുത്തുകാരൻ്റെ/ എഴുത്തുകാരിയുടെ ഒരു പുതിയ സപ്പനംകൂടി ഉൾച്ചേരുന്നുണ്ട്. പഴയ പുരാവൃത്തങ്ങൾ അതേ പോലെ പറയുവാനാണെങ്കിൽ, അവരെ പുതിയ കാലത്തേയ്ക്ക് വിണ്ടും വിളിച്ചുണ്ടെന്നെങ്കിലും, എന്നാൽ പുരാവൃത്തങ്ങൾ ആവാഹിപ്പാർ മാത്രം പോരാ എന്ന് ബോധപ്പെടുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടാകും. അതരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ എഴുത്തുകാർക്ക് സന്തം സപ്പനങ്ങൾ അമവാ വൈയക്തികമായ മിത്തുകളെ പൂതുതായി സൃഷ്ടിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

“തട്ടുയരക്കുറിവുകൊണ്ടും, കട്ടിലതനിടുക്കം കൊണ്ടും
നുറുവടമനുത്തമാംഗം ചോരെപാടി മുഴച്ചുപോയി
കുരിഞ്ഞാമി, പാതിരാവും കുംഭമാസ നട്ടുകളിം
കണവിയരുതാത്തമട്ടി, ലുണേഞ്ഞരോ കിളിവാതിലുകൾ”

എന്ന് തിരിച്ചറിയുമ്പോളാണ് തന്റെ ഇം “പശ്യവിട്” പുതുക്കിപ്പണിയേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ബോധപ്പെടുക. വീടില്ലാത്ത ഒരുപാടുപേരെ താൻ വീമിയിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, സന്തമായി ഒരു വീടില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യജനം സർഗ്ഗമായി എന്ന ധാരണയൊന്നും തനിക്കില്ലെന്നെന്ന് പ്രക്ഷ-

ആരാരെന്നെന്നു ദാഷയിലും ആക്ഷേപങ്ങളുറിഞ്ഞിട്ടും
ജീർഘാജിർഘാമാമെന്ന് ഗേഹം ഞാനിക്കൊല്ലും പൊളിച്ചുനീക്കും.
ചാരുവായി വിശ്വാലമായി, വെറിട്ടാനു പണികഴിക്കും;
തട്ടുയർത്തും ഇനലുവെയ്ക്കും കിട്ടുമ്പോളൊരാത്മശാന്തി
മർത്ത്യനുള്ള സഹിഷ്ണുതയ്ക്കും ഇത്രയെന്നാവധിയില്ലോ?”

എന്നാണ് കവിയുടെ നിലപാട്. ഇങ്ങനെ പുതുക്കിപ്പണിയുമ്പോൾ രണ്ടു കാര്യം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. കാറ്റും വെളിച്ചവും കടക്കാത്ത പഴയ തറവാട് പൊളിച്ചുകളയണം. എന്നാൽ കാറ്റും വെളിച്ചവും എത്രവരെയാകാം? വഴിയിൽക്കിടക്കുന്ന, വീടില്ലാത്തവരുടെ തുറന്തിനോട് തനിക്ക് അത്ര വലിയ മതിപ്പാനുമില്ല. തനി നാടോടിത്തത്തിനും - അമവാ നാലാം ലോകത്തി

നും-കാറ്റുകടക്കാത്ത കൂസിക്കൽ കെട്ടുറപ്പിനും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു നിർണ്ണി തിയാൻ താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നർത്ഥമം. “കണ്വരുണ്ടോ?”, “കുട്ടപ്പൻ എന കോമരം” - തുടങ്ങിയ പല കവിതകളിലും അക്കിത്തം ഇതാൻ ചെയ്യുന്നത്. പാറപ്പുറത്തു താമിയുടെ മുഖ്യാധ്യാത്മാൻ ചാത്തുവിന് എന്ന് “ഉപനയന”ത്തിൽ കവി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടോ. അവാടിക്കണ്ണൻ എന, നിലവിലുള്ള പുരാവസ്തത്തെതെ ചാത്തുവിലേയ്ക്ക് ആവാഹിക്കുക എന്നത് വളരെ എളുപ്പത്തിൽ തനിക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ആ വഴി പലരും തനിക്കുമുമ്പും തനിക്കുശേഷവും പരീക്ഷിച്ചു വിജയിച്ചതു മാണ്. അതു മതിയാകില്ല എന്ന് ഭോധ്യമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്, അവാടി കണ്ണൻറെ ചില മുദ്രകളെ മായ്ച്ചുകളയാനും, അവിടെ ചാത്തുവിരെ ചിഹ്ന അശ്ശീക്ക് മിഴിവുന്നല്കി നിലനിർത്താനും കവിത സന്നദ്ധമാക്കുന്നത്.

“മുനിബലയരയാൽക്കാവിലിരിപ്പു
മുനിജനമാനസസ്വാരി.
മുരളികയുതി രഹിക്കുകയല്ലോ
മുവുലകിൻ മുലാധാരൻ
തുണിലിരുന്നു തുരുന്നിലിരുന്നെൻ
പ്രാണനെ മുകരും പ്രാണയാസ്യൻ”

എന്ന് “സംശയ”ത്തിൽ കാണുന്ന ആ മുവുലകിൻ മുലാധാരനെയല്ല, ചാത്തുവിൽ കവി അനേകിക്കുന്നത്.

പലപ്പോഴും നേരിട്ടുകണ്ടിട്ടുള്ള, നാട്ടിൻപുറത്തെ കനാലിച്ചുറുക്ക നായ ചാത്തുവിനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുനാർക്ക് അവനിലും, സാഹിത്യപരിചയ ത്തിലും ഏറെ പരിചയമുള്ള അവാടിക്കണ്ണനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു നാവർക്ക് കണ്ണനിലും എത്തിച്ചേരാൻ കവിത വഴിവെട്ടുന്നു എന്നതാണ് “കണ്വരുണ്ടോ” എന്ന ചെന്നയുടെ പ്രത്യേകത. അവാടിക്കണ്ണൻ എന്ന ഒരു കൂസിക്കൽ-അമവാ കൃട്ടതൽ വ്യാപകമായ-പുരാവസ്തവും, നാടു കാരുടെ സ്മരണയിലുള്ള ഒരു കനാലിച്ചുക്കൈനക്കുറിച്ചുള്ള നാടോടി-അമവാ പരിമിതമായ-പുരാവസ്തവും അലിയിച്ചു ചേർക്കുക എന്നതാണ് അക്കിത്തം പരിക്ഷിച്ചു വിജയിക്കുന്ന ചെന്നാത്രനം. തനിക്കു പറയാനു ഉള്ളതു മുഴുവൻ ആവാഹിക്കാൻ മുവുലകിൻ മുലാധാരനായ അവാടിക്കണ്ണൻ കഴിയില്ല എന്നാരു നിന്നിരുക്കേടിത്തനിനാൻ ചാത്തുവിനെ സൃഷ്ടി ക്കേണ്ടിവരുന്നത്. ‘കാശാവുപുത്ര’ എന്ന കവിതയിൽ ഇടയ്ക്കുന്ന ‘കൃഷ്ണാഷ്ടമി’യിൽ വൈലോപ്പിള്ളിയും ചെയ്യുന്നത്, പുർണ്ണമായ

കൃഷ്ണസാനിധ്യത്തിന് വർത്തമാനത്തിൽനിന്ന് തെളിവ് ഹാജരാക്കുകയാണെങ്കിൽ, അക്കിത്തം ‘കണ്ടവരുണ്ടാ’ എന്ന കവിതയിൽ ചെയ്യുന്നത്, വർത്തമാനത്തിലെ സത്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ തന്റെ കൃഷ്ണസങ്കല്പം മാറ്റിവരയ്ക്കുകയാണ്.

അരയിൽ കറുത്ത ചട്ടും വലുത്ത കോൺകവുമായി അനുലക്ഷ്യം ഉത്തിൽ കൂളിക്കുന്ന ഏപ്രാന്തിരിയമയുടെ ചിത്രം കൂട്ടിക്കാലത്ത്, കരിക്കടക്കാണ്ട് കൂളപ്പുരയുടെ ചുമരിൽ വരച്ചുവെച്ച കമ അക്കിത്തം ‘ഉപനയന’ത്തിൽ അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. പെണ്ണുഞ്ചൻ കൂളിക്കുന്നത് ഒളിച്ചുനിന്നു നോക്കുന്നതെ തെറ്റ്. അങ്ങനെ കണ്ട കാര്യങ്ങൾ മാഞ്ചാകരു മുഴുവൻ കാണാൻ പാകത്തിൽ കരിക്കടക്കാണ്ട് വരച്ചും വെച്ചാലോ? ഇത്തരമൊരു നീംച്ചകളക്കനായ കൂട്ടിയുടെ കരിക്കടച്ചിത്രം ‘കണ്ടവരുണ്ടാ’ അടക്കം അക്കിത്തത്തിന്റെ പല കവിതകളിലും കാണാം.

പേരകിടാവിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഒരു മുത്തിയമയും, പേരകിടാവിന്റെ കളിക്കുട്ടുകാരായ കുറേ കാടോടിപ്പിള്ളേളും തമിൽ നടക്കുന്ന ചോദ്യാത്മരങ്ങളായാണ് കവിത വെളിപ്പെടുന്നത്. മുത്തിയമ ചന്തിക്കാനു കൊടുത്തതുകാരാണ് പിണങ്ങിപ്പോയതാണ് പേരകിടാവായ ചാത്തു. പേരുകേട്ടാൽ എറെ പ്രായം തോനിക്കുമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അവന് അശ്വവയന്നെല്ലാ ആയിട്ടുള്ളൂ. പെറ്റ തള്ള നടപ്പുദീനം വന്ന് മരിച്ചു പോയി എന്ന് മുത്തിയമ പറയുന്നുണ്ട്. അവൻറെ അശ്വനെപ്പറ്റി കൂട്ടിക്കൾ ചോദിക്കുന്നുമില്ല. മുത്തിയമ ഒന്നും പറയുന്നുമില്ല. ചാത്തുവിന് ആകെ കുടിയുള്ളത് അവൻറെ ഈ മുത്തിയമ മാത്രമാണ്. മുത്തിയമയ്ക്ക് ആകെയുള്ളത് ചാത്തുവും എന്നുവേണം ധരിക്കാൻ. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെന്നൊരു ചാത്തുവിനെ തങ്ങൾക്ക് അറിയില്ലെല്ലാ എന്നാണ് പിള്ളേൾ പറയുന്നത്. പിള്ളേൾക്കു തിരിച്ചറിയുന്നതിനുവേണ്ടി മുത്തിയമ ചാത്തുവിന്റെ ഓരോരോ വിശദാംശങ്ങളും പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയാണ്. ചാത്തുവിനെക്കു റിച്ച് കൂട്ടിക്കൾ അനോഷ്ഠിക്കുന്ന പല കാര്യങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവയിൽ പലതും മുത്തിയമ നീംച്ചയിക്കുന്നു. പിലതൊക്കെ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമ്മതിക്കുകയും നീംച്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വസ്തുതകളെ ചേർത്തു വെച്ച് പരിശോധിക്കുന്നോണ് നമ്മൾ ചാത്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദാംശങ്ങളിലും അതുവഴി അക്കിത്തം സൃഷ്ടിക്കുന്ന മിത്തിന്റെ പ്രത്യേക തകളിലും എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയുക.

അംകുറനെണ്ണത്, അതിപ്പല്ല്, അന്വാടിക്കണ്ണൻ നിറം, വെള്ളിത്തുരക്ക്, മിനിക്കടക്കൻ, നെറ്റിക്കുറുനിര, ചുണ്ഡത്ത് തേൻചിരി, മുടിങ്കാലി, കവനക്കാമുറി

മെയ്ക്കാൻ പെകർ ഇത്രയുമാണ് മുത്തിയമ്മ വരച്ചുകാണിക്കുന്ന, ചാത്തുവിന്റെ ചിത്രത്തിലുള്ളത്. കുടാതെ കളളത്തിമിശനുമാണ് എന്ന സ്നേഹത്തിൽപ്പാതിന്തെ ഒരു സഭാവസർട്ടിഫിക്കറ്റും മുത്തിയമ്മ ചാത്തുവിന് കൊടുക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഓടക്കുഴൽ, കാലിൽ ചിലന്ത്, അരയിൽക്കിഞ്ഞിണി, കാതില, പീലിത്തിരുമുടി, കുകുമക്കുറി എന്നിവയെയാനും തന്റെ ചാത്തുവിന് ഇല്ല എന്നാണ് കുട്ടികളുടെ ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയായി മുത്തിയമ്മ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. കാണാതെ പോയ ഒരു കുട്ടിയെ കണ്ണുപിടിക്കുകയാണ് ലക്ഷ്യം എന്നതുകൊണ്ട് ഉണ്ട് എന്നും ഇല്ലാ എന്നും അടിവരയിടുന്നതിലെ സത്യസന്ധയും സംശയിക്കാനേ ഇല്ല. കുട്ടികളെ കളിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി ഉള്ള കാര്യങ്ങൾ ഇല്ലാ എന്നോ ഇല്ലാതെ കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്നോ പറയാൻ മുത്തിയമ്മ തയ്യാറാക്കില്ല എന്നർത്ഥമാം. ചാത്തുവിനെ വളരെപ്പെട്ടുന്ന് അനുബാടിക്കണ്ണുന്നായി മുട്ടേകുത്താൻ കഴിയുമായിരുന്ന ചിഹ്നങ്ങളെയാണ് ഇവിടെ മുത്തിയമ്മ നിഷ്പയിക്കുന്നത്. നാട്ടിൻപുറത്തെ ഏതൊരു കനാലിച്ചുറുക്കനും അവകാശപ്പെട്ട്, അനുബാടിക്കണ്ണുന്നേ നിരംകരുപ്പ് - നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. കൂസിക്കൽ പാരമ്പര്യവും നാടോടിപ്പാരമ്പര്യവും അലിയിച്ചുചേർക്കുന്നോൾ, ഇങ്ങനെ സാമാന്യത്തെ നിലനിർത്തി വിശേഷത്തെ മാത്രച്ചുകളയുന്നതിലും നാടോടിപ്പാരമ്പര്യത്തിന് മുൻതുകം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ജീരണ്ണഗേഹം പൊളിച്ചുകളണ്ട് വേറിട്ടാനുപണികഴിക്കും എന്നു പറയുന്നോൾ ഈ മുൻകൈകുട്ടി അക്കിത്തം അർത്ഥമാക്കിയിരുന്നു. ഈ മുൻകൈ പക്ഷേ പിൽക്കാല കവിതകളിൽ നിലനിന്നില്ല എന്നും, ഒരിക്കൽ പൊളിച്ചുകളണ്ട്, കാറ്റും വെളിച്ചവും കടക്കാത്ത പഴയവിട് പിന്നിട് കവിക്ക് കുട്ടത്തൽ പ്രയിപ്പെടുത്തായിരേതാണി എന്നും പറയാതിരിക്കുന്നത്, സത്യത്തെ മറച്ചുവെക്കലാകും.

ചാത്തുവിൽ മുത്തിയമ്മ നിഷ്പയിച്ച ചിഹ്നങ്ങളെയും സീകരിച്ച ചിഹ്നങ്ങളെയും സുക്ഷമമായി നിരീക്ഷിച്ചാൽ ഒരു കാര്യം കുടി വ്യക്തമാകും. ഓടക്കുഴൽ, പീലിത്തിരുമുടി, കുകുമക്കുറി തുടങ്ങിയവയെയാനും മലയാളിയുടെ നോട്ടിട്ടത്തെത്തെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന ചിഹ്നങ്ങളല്ല. ഈ വേഷത്തിൽ ഒരു കുട്ടിയെ മലയാളകവിതയിൽ കണാൻ നമ്മക് അപരിചിതത്വം തോന്നുകയേയില്ല. ഭാഗവതത്തിലും, ശിതഗോവിന്ദത്തിലും, ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമുത്തത്തിലും ഒഴുകിയെത്തിയ ഒരു കാവ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ തീരത്ത് നൂറാണ്ണുകളായി കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുട്ടിയാണെന്ന്. പക്ഷേ, ഈ വേഷത്തിൽ ഒരു കുട്ടിയെ നമ്മുടെ തെരുവിലോ നാട്ടിൻപുറത്തോ വീട്ടുമുറ്റത്തോ കണ്ണുവെന്നിരിക്കുടെ, ആ കുട്ടിയോട് നമ്മക് രഹംബ

സഖ്യം തോന്നുകയില്ല. എത്രൊ ഉത്തരേന്ത്യൻ ഗ്രാമത്തിൽനിന്ന് ചാടിപ്പോ നന്തോ, വല്ല മയിലെണ്ണവിൽപ്പുനകാരുടെയും കുടെ വന്നനോ ആവാം ഈ കുട്ടി എന്നേ സകല്പിക്കാൻ കഴിയു. ചാത്തുവിനെ മലയാളിയുടെ കാവ്യാസ്വാദനപാരമ്പര്യത്തിൽ തീരത്തു നിർത്തിയാൽ പോരാ, ജീവിത യാമാർത്ഥമ്പാളുടെ നടുക്കുതനെ നിർത്തണമെന്ന് കവിക്ക് നിർബന്ധ മുണ്ട്. അങ്ങനെ നിർത്തുവോൾ എത്രാരു കേരളീയഗ്രാമത്തിലും ചാത്തു അപരിചിതനായിപ്പോകരുത് എന്നതുകൊണ്ടാണ്, അവരെ കയ്യിൽ ഓട ക്ഷേമല്ലും, മുടിയിൽ പിലിചേര്ത്തുള്ള കെട്ടും നെറ്റിയിൽ കുകുമകുവിയും മറ്റും വേണ്ടന്നുവെച്ചുത്. പാരമ്പര്യത്തിൽ ഈ രണ്ടു ധാരകളേയും സമ നരിപ്പിക്കുവോൾ നാടോടിത്തത്തിന് മുൻ്തുകം ലഭിക്കുന്നതിൽ ഉദാ ഹരണങ്ങളായി അക്കിത്തത്തിൽ നിരവധി കവിതകൾ എടുത്തുകാണി കാൻ കഴിയും.

ചാത്തുവിന് അസാടിക്കണ്ണിൽ നിന്മുണ്ട് എന വസ്തുതയ്ക്ക് വേണ്ടതിലേരെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത നിരുപകരും, ആ നിന്നു ഫിനു വർദ്ദി യതയുടെ നിന്മാണന്ന് ഗവേഷണം നടത്തി കണ്ണടത്തി അതു മാറ്റാനും പകരം ഞാവൽപ്പും നിന്നു കൊടുക്കാനും വൈപ്രാളപ്പെട്ട മത്തെര കാരും മനസ്സിലാക്കാതെ പോയത്, മുത്തിയമ നിഷ്പയിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങളും പ്രാധാന്യമാണ്. ഈ ചർച്ച കൊടുവിരിക്കൊണ്ട് കാലത്തുപോലും ഇതോന്നും അത്രവലിയ കാര്യമല്ല എന മട്ടിൽ വായിരെലു മറുക്കാൻ ഒരു കാൻ പാടുവെച്ച പൊടിച്ചിരിക്കുന്ന അക്കിത്തത്തിൽ ചിത്രം മനസ്സിലുണ്ട്. ഈ വിധ്യാസുരമാർ ചാത്തുവിനെക്കുവിച്ച് എന്തിന്തു എന്നാരു കളിയാക്കുന്നു ആ മറുക്കാൻകൊഴുപ്പിനെ ചുവപ്പിച്ചുകാണുമെന്നു തിരിച്ച്.

ദൈവത്തെ പ്രൗഢ്യത്തോളം വളർത്തുകയാണ് കൂസിക്കൽ പാരമ്പര്യത്തിൽ രീതി. അതേ ദൈവത്തെ തന്റെ തട്ടകത്തിലേയ്ക്ക് ഒതുക്കി തന്റെ കളിക്കുട്ടുകാരനാകലാണ് നാടോടി വഴക്കം. സുഹൃത്തിനോടെനു പോലെ പരാതി പറയാനും പരിഭ്രാന്തി കാണിക്കാനും ഇണങ്ങാനും പിണ അഞ്ചാനും ചീതപരിയാനും ഒരുമിച്ചിരുന്ന് കൂളിക്കുടിക്കാനും, ക്രഷണം കഴി ക്കാനും ഒക്കെ പറ്റുന്ന ഒരു ദൈവം; പടയ്ക്ക് കുടെപ്പോരാനും അപകട തതിൽ സഹായിക്കാനും അനുസരണക്കേട് കാണിക്കുവോൾ ശിക്ഷിക്കാനും അധികാരമുണ്ടാരു ദൈവം; അതാണ് നാടോടിത്തത്തിൽ കാവുകളിൽ ഉറഞ്ഞതുതുള്ളുന്നത്. യുദ്ധത്തിന് പോകാൻ അനുമതി നിഷ്പയിക്കുന്ന ദേവിയെ ദേതെന്ന് ഭീഷണിപ്പെട്ടുത്തുന്നത്, അനുമതി തനിലെല്ല കിൽ താനീ കാവ് ഇടിച്ചുനിരത്തി എള്ളുവിതയ്ക്കും എന്നാണ്. ഇങ്ങനെ

യിക്കാരം പരയുന്ന ഭക്തനോടും ദേവിക്ക് പരിഭ്രമില്ല. ആലിൻകൊന്പത്ത് പക്ഷിയായി താൻ വനിരുന്നോളാം എന്നും, താനിവിടെ എത്തിയശേഷമേ പൊന്നിയതെത്ത അക്കപ്പറിസ്റ്റിൽ പൊയ്ത്തിനിങ്ങാവു എന്നും ഉപദേശിക്കു കയാൻ ദേവി. ഈ ദേവി നാടോടിമനസ്സിൽ സകല്പത്തിൽ നിരണ്ടു നില്ക്കുന്ന അമ്മത്തനെന്നയാണ്. ‘കുട്ടപ്പൻ എന്ന കോമര’ത്തിൽ പള്ളപൊ രൂപിനു കോമരമായിത്തുള്ളിച്ചാടിയ കുട്ടപ്പൻ ഒടുവിൽ പണിയില്ലാതെ തെണ്ടിനടക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ ഗൈതിയെ തെറിപരയുകയാണ്.

‘കോവിലില്ലബണാബാരുബന്ധവർ, അവൾ

തുവിടുമെന്നിൽ കാരുണ്യം

എന്നു ധരിച്ചു കണ്ണുമിഴിച്ചീ,-

ലെന്നുടെ നേരെ കുത്തിച്ചീ’

എന്ന ഗൈതിയെ കുത്തിച്ചി എന്നു വിളിക്കാൻ തന്റേടം കാണിക്കുന്നത്, കാവുപാരമ്പര്യത്തിന്റെ എറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ്. താൻ ആദ്യം കുത്തിച്ചി എന്ന എഴുതിയെകിലും വീണ്ടുവിച്ചാരം വന്ന കുത്തച്ചിയാക്കി. പക്ഷേ, പുസ്തകം അച്ചടിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പ്രസ്തുതിലെ പണിക്കാർ അത് വീണ്ടും കുത്തിച്ചി എന്നുതനെന്നയാക്കി എന്നാണ് കവി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. ഒരുപക്ഷേ, അക്കിത്തത്തിന്റെ ഉപദേശാധികാരിയും പ്രസ്തുതിയും വനക്കാരനെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കാം. ഇവിടെയും പണ്യകാലവിപ്പവാദിമുഖ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി കവിതയിൽ കുടിയേറിയ ദൈവനിന്ദ്യാത്മിക്കൾ, ഹാസരാരാധനയുടെ നാടോടിരീതിയായാണ് ഈ പരിച്ചിലിനെ കാണേണ്ടതും വിലയിരുത്തേണ്ടതും. പിന്നീട് ഗൈതിയുടെ ഉപദേശം ശിരസാവഹിച്ച കുട്ടപ്പൻ സംസ്കാരിക്കായി വേഷം കെട്ടുന്നതോടെ-

‘കനകം പെയ്തു യഴിയുടെ കാൺക്കൻ

കാവിൽ കോഴിന്തലപോലെ.’

യന്മോഹം കൊണ്ട് സംസ്കാരിക്കായി കള്ളവേഷം കെട്ടുന്ന കുട്ടപ്പൻ കോമരതെത്ത് ‘യമി’ എന്ന വിശ്വേഷിപ്പിച്ചതിന്റെ യുക്തിയെന്നത് എന്ന സംശയം ഇന്നാർക്കൈകിലും തോന്നുമോ? സംസ്കാരിമാരുടേയും ആത്മീയാചാര്യരൂപരൂപങ്ങളും പേരുകൾ കൊലപാതകകികളുടേയും സ്ത്രീപീഡകരുടേയും പട്ടികയിൽ തുണിക്കിടക്കുവേം? എക്കിലും സന്പത്തിന്റെ ആഞ്ഞിപ്പസരതെത്ത് അക്കിത്തം വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നത് കാവിൽ കോഴിന്തലപോലെ എന്ന, ഒരു കുട്ടമരണത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ കുട്ടക്കൊലപാതകത്തിന്റെ ബിംബം ഉപയോഗിച്ചാണ്. കവിതയുടെ ഒടുക്കം ഗൈതിയുടെ പള്ളിവാളിൽ തലചേർക്കുന്ന കുട്ടപ്പൻകോമരത്തിന്റെ മരണം-

'കിളരും ചോര വളർന്നു പുജ-
കിണിയിൽനിന്നു ഇലം പോലെ'

എന്ന് മദ്ദാരു ഭീകരദ്യശ്രദ്ധത്തിൽ ഒടുങ്ങുന്നതുമായി ചേർത്തു വായിക്കു സോൾ നേരത്തെ കണക്കം പെയ്യലിനെ കാവിൽ കോഴിത്തല പെരു കുന്നതിനോട് സാമ്പ്ലേടുത്തിയതിന്റെ യുക്തി ബോധ്യപ്പെട്ടു.

അഖ്യാവയസ്സുകാരനാണെങ്കിലും ചാത്തുവിന് പണിയുണ്ട്. മന ത്തക്കലെ പെക്കെള്ള മേയ്ക്കൽ. അരിയിട വെള്ളമെക്കിലും കുടിക്കാമല്ലോ എന്നു കരുതിയാണ് മുത്തിയമ്മ അവനെ പണിക്കയെങ്കുന്നത്. പക്ഷേ അവനിന് കണ്ണികുടിക്കാനും ചെന്നിട്ടില്ല. അതിന് കാരണമില്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. കനിനെ മേയ്ക്കാൻ പോകാതെ മട്ടിച്ചിരുന്നപ്പോൾ മുത്തിയമ്മ അവൻറെ ചന്തിക്കാനും കൊടുത്തു. എന്തെ അവൻ കനിനെ മേയ്ക്കാൻ പോവാതിരുന്നത് എന്നായി കുട്ടികൾ. കഴുവേറിത്തരമില്ലാണ്ടിട്ട് എന്നാണ് മുത്തിയമ്മയുടെ മറുപടി. ‘ഹ്രതിരിത്തീ’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടു പഴം’ എന്നാണ് അർത്ഥമെന്ന് കുട്ടികൾക്കരിയാം. അതിനാൽ ‘കഴുവേറിത്തരമില്ലാണ്ടിട്ട്’ എന്ന മുത്തിയമ്മയുടെ മറുപടികൾ ‘കഴുവേറിത്തരമോനെന്നേ’ എന്നാണ് കുട്ടികളുടെ അടുത്ത ചോദ്യം. ‘തലയിൽ കേറ്റിയിരുത്താണ്ടിട്ട്’ എന്ന് വീണ്ടും ചോദ്യം. എന്തിനാണ് കുട്ടിയെ തല്ലുന്നത് എന്ന് നാട്ടിപ്പുറത്തെ ഒരുമയോടു ചോദിച്ചാൽ, സാധാരണഗതിയിൽ കിട്ടുന്ന ഉത്തരം ‘കുരു തതക്കേട് ഹല്ല്യാണ്ടിട്ട്’ എന്നാകും. അതിന്റെ അർത്ഥം കുരുത്തക്കേട് എൻ തിട്ട് എന്നാണെന്ന് കൈക്കുന്നവർക്കരിയാം. ഭാഷയുടെ നിയമങ്ങൾ ലാംഗ്ലി കുന്ന നാടോടി വാംശമയത്തിന്റെ ഇരു അർത്ഥമാലപാദനരീതി യാതൊരു സംശയവും കുടാതെ അക്കിത്തം പല കവിതകളിലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘വെളിച്ചം ദുഃഖമാണുണ്ടാണി തമ്മല്ലേ സുവപ്രദം’ എന്ന വർക്കളുടെ അർത്ഥം ഏതൊരു സാമാന്യവായനക്കാരനും എല്ലുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിയുക നാടോടിവാംശമയത്തിന്റെ ഇരു ധനനശേഷിയുടെ വെളിച്ചത്തിലാകും. ഇരു ട്രിനെ ആദ്ദേഹപ്പാട്ടക്കരിക്കുന്ന വരികളാണ് അവ എന്നു വ്യാവ്യാനിക്കാൻ അസാമാന്യമായ ‘അന്തല്ല്യായ’ തന്നെ വേണ്ടിവരും. പക്ഷേ മേലുഭരിച്ച വർക്കൾക്ക് ധമാതമമായി അർത്ഥം കൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ ആശയത്തെ തത്തച്ചിന്തപരമായി വ്യാവ്യാനിക്കാൻ അക്കിത്തംതന്നെ പാടുപെടുന്നത് ഒരിക്കൽ കേട്ടിട്ടുണ്ട്; എൻ.വി. സ്മാരകടസ്സിന്റെ ഒരു കവിതാക്ക്യാ നിൽവെച്ച്. അക്കിത്തത്തിന്റെ പഴയകാല രചനകൾപലതും പുതിയ അക്കി

തത്തതിന് മനസ്സിലാക്കാതെ വരുന്നോ എന്ന് സംശയം തോന്തിക്കുകയീം കാണാതെ, കവി വ്യാവ്യാനിക്കുന്ന പുതിയ തൊഴുത്തിലേയ്ക്ക് കവിതയെ മാറ്റിക്കൊട്ടാൻ ഇന്നേവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ഒടുക്കം, ചാത്തുവിനെ കണ്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് കൂട്ടികൾ ഒരുവിധം സമ്മ തിക്കുന്നു. മരണം, ധാരെ എന്നീ രണ്ടു വഴികളിലാണ് കൂട്ടികളും മുതൽ യമഹ്യും എററെ നേരു സാമ്പരിക്കുന്നത്. അവനെ പുഴയിൽ കണ്ടു. ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. കുടെ പെകളില്ല പുഴയിൽ എങ്ങനെ ഭാഗിക്കാൻ? പെയ്ക്കു നുണ്ടാവില്ല. വയറുണ്ടങ്ങനെ ശ്രിവശംഭോ! താങ്കും പൊതിയും ഷുകി പ്ലാവുകയാണ്. എന്നിങ്ങനെ കൂട്ടികൾ വരയ്ക്കുന്ന മരണത്തിന്റെ ചിത്രം ഒടുക്കം മുതൽ യമയ്ക്ക് മനസ്സിലാക്കുന്നോൾ മുതൽ യമയ്ക്ക് മരിക്കാൻ ഒരുങ്ങുകയാണ്. ചാവണം മുത്തേയുമെ ചാവണാ എന്ന് കൂട്ടികൾ തന്നെ മുതൽ യമയെ ആശനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോറവിഷ്മുള്ള കാളി യൻ പാർക്കുന്ന കാളിന്മൈലേയ്ക്ക് കണ്ണൻ എടുത്തുചാടി എന്ന് ഗോപകുമാരന്മാർ ചെന്നു പറയുന്നോൾ നന്ദാപരും യശോദയും അനു ഭവിക്കുന്ന ദേവ്യും സകടവും ഒരു നിമിഷം ഇവിടെ മിന്നിമറയുന്നതു കാണാം. പക്ഷേ, ആ ചിത്രം എററെ തെളിയാതെ കവി മായ്ചുകളയുകയും, ഈ ചാത്തു തന്റെ നാട്ടിന്പുറത്തെ കൂട്ടിയാണ് എന്നും, ഈ പുഴ തന്റെ നാട്ടിലെ പുഴയാണ് എന്നും ഓർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തല്ലില്ല എന്ന് സത്യം ചെയ്തിച്ചുശേഷം കൂട്ടികൾ മുതൽ യമയ്ക്ക് ചാത്തുവിനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. മാവിരെൻ്റെ കൗളിയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുകയാണ് ‘കളുത്തിമിഴിൻ’! ‘അമ്പട! കളും വാടാ താഴെ’ എന്ന് മുതൽ യമ കോപിക്കുന്നോൾ, തല്ലില്ല എന്ന സത്യത്തെക്കുറിച്ച് കൂട്ടികൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. താൻ അവനെ പണ്ടും തല്ലിയിട്ടില്ല എന്ന മറ്റാരു സത്യം അപ്പോൾ മുതൽ യമ വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ്. ചന്തിക്കൊന്നു കൊടുത്തു എന്ന് നേരത്തെ പറഞ്ഞതോ? ശരിയാണ്. പക്ഷേ അത് വാഴേടു നാരോ സഭായിരുന്നു എന്നു മാത്രം! വാഴനാരുകൊണ്ടുപോലും ചന്തിക്കൊന്നു കൊടുക്കുന്നോൾ പിണ്ണങ്ങിപ്പോകുന്ന ഈ കൂട്ടിത്തം ചാത്തുവിനെ ഓരോ വായനക്കാരുടേയും പ്രിയപ്പെട്ടവനാക്കിമാറ്റുന്നു. അതോടൊപ്പം, അമവാശിക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നാൽപ്പോലും വാഴനാരുകൊണ്ടുചന്തിക്കൊന്നു കൊടുക്കുന്നതിലപ്പോറും പരുക്കനൊക്കാൻ കഴിയാത്ത മുതൽ യമയുടെ സ്നേഹം മനസ്സിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ എത്തോ കാലത്തിന്റെ ആർദ്ദന്മരണക്കലെ ആവാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വാഴനാരുകൊണ്ടു തല്ലുന്നതിനു സമാനമായ ശിക്ഷാരിൽ ‘പശുവും മനുഷ്യനും’ എന്ന മറ്റാരു കവിതയിലും കാണാം. തന്മുരാൻ വാൺഡിയം കുളം ചന്തയിൽനിന്നു വാങ്ങിയതാണ് ലക്ഷണമൊത്ത സുന്ദരിപ്പെട്ടിനെ. നെറ്റിക്കു വെള്ളിച്ചുട്ടും, വള്ളൽ ഓരോ ചാണോളം പോരും കൊസ്യും, നിലത്തെത്താഴുകിക്കളിക്കുന്ന കരിക്കുന്നലുമുള്ള, കണ്ണിച്ചുതിയ സുന്ദരിയെ.

‘അവർത്തൻ നടുപ്പുറച്ചുണ്ടിൽ, തർഹജന്നുണ്ട് -

മെർത്തി, രൂർപ്പാംഗവുമൊന്തിച്ചു വിറപ്പി...’

ചു നോട്ടക്കാരൻ്റെ കയ്യിൽ എല്ലപ്പിക്കുകയാണ് തന്മുരാൻ. വേണ്ടി വന്നാൽ പയ്യിരെ തല്ലാം, എറിയാം എന്നൊക്കെ സമ്മതവും കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ആ തല്ല് തെച്ചിപ്പുവിരെന്തെ ആരുകൊണ്ടും, എന്ത് വെള്ളനെ യുരുളുകൊണ്ടും മാത്രമേ പാടുള്ളു എന്നുമാത്രം.

‘പയ്യിനെന്തതല്ലാം തെച്ചി-

പുവാരേഭാനാഞ്ചേ, വെള്ളി-

നെയുരുളയാൽ മാത്ര-

മെറിയാം, വേണ്ടിടുകിൽ...’

എന്നാണ് തന്മുരാൻ്റെ കല്പന.

വലിയ ശിക്ഷകൾ, അപകടങ്ങൾ, മഹത്തായ പ്രവൃത്തികൾ ഒക്കെ വാഴനാരുകൊണ്ടും മുള്ളിരെന്തെ മുന കൊണ്ടും നിർവ്വഹിക്കുന്ന രീതി നാടൻപാട്ടുകളിൽ സാധാരണ കാണാം. ‘മുള്ളിരെന്തെ മൊനകൊണ്ട് മുന് കൊളം കുത്തി ഞാൻ/ രണ്ട് കൊളം പൊട്ട്, ഒന്നില്ല വെള്ളമേയില്ല’ എന്ന് തുടങ്ങുന്ന നാടൻപാട്ടിൽ ഇതു രീതി ഉടനീളം പിന്തുടരുന്നുണ്ട്. ‘ഉണ്ണാത്ത വന്നക്ക് പാൽകുടിക്കാൻ മുന്നെന്നരുമുണ്ടും, രണ്ടെരുമുണ്ടും മച്ചി, ഒന്ന് പെറ്റതേയില്ലോ.../ പേറില്ലോതെരുമക്ക് പുല്ല് തിന്നാൻ മുന്ന് മല/ രണ്ട് മല മൊട്ട്, ഒന്നില്ല പുല്ലേയില്ലോ...’ എന്ന് പാടിരെന്തെ അവസാനമത്തുമേഖല മുള്ളിരെന്തെ മുന പോലും നഷ്ടപ്പെട്ട പുർണ്ണമായ ശുന്നതയിൽ എത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

‘ഞാകുളിച്ചന്ന് ഔ... ടിയാറിശ്ചോരുമോൾ...’

കുന്നിക്കുരുക്കൊണ്ട്... റിണത്തുട്ടാരുത്തനേ...’

എന്ന് തുടങ്ങുന്ന മറ്റാരു പാടിൽ,

‘എന്നെയറിശേണ്ടാണേ... നിക്കിപ്പം കാണാണം...’

എന്നെയറിശേണ്ടാണെ ഞാനിപ്പം കണ്ണില്ലേൻ

പുവസ്യാകൊണ്ട് കുത്തിമരിക്കും ഞാൻ

എനിക്കും ചത്തില്ലാ...എന്നു വരികിലോ
കണ്ണിത്തലികയിൽ മുണ്ടിച്ചരിക്കും ഞാൻ
എനിക്കും ചത്തില്ലാ എന്നു വരികിലോ
തുനക്കഴുത്തമേൽ തുന്തിച്ചരിക്കും ഞാൻ...'

എന്നാക്കയാണ് ഭീഷണി. ഗതവമായ ഒരു കൃത്യത്രേതാടാപ്പം ലഭിതമായ ഒരു ബിംബം സന്നിവേശിപ്പിച്ച് നർമ്മം സുഷ്ടിക്കുന്ന ഈ നാടകരീതി അക്കിത്തത്തിന്റെ പല കവിതകളിലും ആവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

ചോദ്യവും ഉത്തരവുമായി ചുരുൾനിരവരുന്നതാണ് ‘കണ്ണവരുണ്ടാ’ എന്ന കവിതയുടെ ആവ്യാനരീതി. അർത്ഥമില്ലാത്ത വായ്ത്താരികൾക്കും, കമാഗാനങ്ങൾക്കും ഇക്കിൽ നിൽക്കുന്ന നാടോടിപ്പാടുകളിൽ സമിരമായി വരുന്നതാണ് ഈ രീതി. ചോദ്യാത്തരങ്ങളിലുടെ വെളിപ്പേട്ടവരുന്ന സംഭവങ്ങൾ ഓർത്തുവെച്ചാൽ പാട്ട് ഓർത്തുവെക്കാൻ എളുപ്പമാണ് എന്നതു കൊണ്ടുകൂടിയാണ് നാടകപാടുകളിൽ ഈ രീതി അവലംബിച്ചുകാണുന്നത്. കൂടാതെ, രണ്ടാം അതിലധികമോ ആളുകൾ തമിൽ നടക്കുന്ന സംഭാഷണത്തിന്റെ നാടകീയത കാരണം ഒരു നിമിഷംപോലും ആസ്വാദകരുടെ ശ്രദ്ധ വഴിതെറ്റിപ്പോവുകയില്ല എന്ന മെച്ചവും ഈ ആവ്യാനസ്വീദായത്തിനുണ്ട്.

‘അരിവാളരിവാളുവിടടി പെണ്ണേ....കരിവണ്ണവരിക്കുണ്ടമേ...
ചെല്ലബേജു...റുകിളിയേ നി..സ്റ്റാൺമും...രെങ്ങു പോയി?...
ആരംബാനി...എവിടെപ്പോയിനി...
അടിപെണ്ണേ...എളുംകണ്ണി...എളുളുകറിനി...
ആരക്കണ്ണാരക്കണ്ണാടും പിടിച്ചേ...’

തുനങ്ങിയ പാട്ടുകളിലെവാക്കേ ഈ ആവ്യാനരീതി കാണാം. ‘മുനിവാക്കും’, ‘ഗാമലക്ഷ്മി’, ‘മനോരാജ്യത്തിനിടയിൽ’, ‘ഉത്സവപ്പിറ്റേന്’ തുനങ്ങി അക്കിത്തത്തിന്റെ മറ്റു പല കവിതകളിലും ഈ രീതി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

വാമാഴിവാഴക്കത്തിൽ മിനുസപ്പട്ട വാക്കുകളെ അപ്പാടെ എടുത്ത് കവിതയിൽ ചേർക്കുന്നതിന്റെ മനോഹരമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ അക്കിത്തത്തിന്റെ മികച്ച കവിതകളിലും കാണാം. ‘എങ്ങട്ട് പോണ്ണു...?’ ‘ഓനെന്തു വയസ്സായീ?’ ‘കളളത്തിമിഡനു’മാണാല്ലോ...? ‘കഴുവേറിത്തരമില്ലാണ്ടിട്ട്...’ ‘ഓനാക്കയുള്ളാരു മുത്തേത്യുമ്മ...’ ‘നടപ്പിന്റെ ദണ്ഡം...’ ‘അപ്പോത്തിക്കിരി...’

‘പില്ലാനു...’ ‘കൊള്ളത്തില്ലും കേരളില്ലും...’ ‘കിണകീടെമുരലില്ലും....തുശിത്തുള്ളില്ലും...’ ‘മാവിന്റെ കൗൺസിൽ...’ തുടങ്ങി, ‘കണ്ണവരുണ്ടോ’ എന്ന കവിതയിൽ അടിമുടി ഇല്ല നാടോടി വഴക്കത്തിന്റെ മിനുസം കാണാം. കുട്ടപ്പൻ എന്ന കോമരം ‘പുരയിൽ കട്ടിലിൽ മെത്തയിലാദ്യം/ പിരടി നിവർത്തുക...’ യാണ്. നാട്ടിവഴികളിൽനിന്ന് അല്പം അകനുമാറി, കൂസിക്കൽ കാവ്യരീതിയുടെ നെടുവാതയില്ലെങ്കിലും ‘ഹടിത്തു പൊളിത്തലോക’ തിൽപ്പോലെ മുമുണ്ട്, ‘കുമാളചുറുകോണക്കീൽ/കുടിപ്പുഞ്ച പുറത്തിട്ടു’ നിലക്കുന്ന നാടോടിത്തത്തിന്റെ നിഷ്കളക്ഷമായ നിൽപ്പ്.

‘ഹരികാൻ പുരയില്ലേ/കൃഷികാൻ നിലമില്ലേ (പുഷ്പകവിമാനം) എന്നായാൽ വ്യാകരണം ശരിയാകുമോ എന്ന സംശയമൊന്നും കവിയെ അലട്ടുന്നതെയില്ല.

തന്നത്താൻ കുറ്റപ്പട്ടത്തുന്ന സംഭാഷണരീതി നാടോടി വാദ്ദമയ തതിന്റെ ജീവാധിയാണ്. എന്തിനൊ നിരന്ത്രപ്പിയുന്നത്? എന്നപ്പറഞ്ഞാൽ മതിയപ്പോൾ എന്ന മട്ടില്ലെങ്കിലും ഇല്ല നാടുനടപ്പാണ്, ‘കണ്ണവരുണ്ടോ’ എന്ന കവിതയിലെ മുത്തിയമു പിന്തുടരുന്നത്. ചാത്തുവിന്റെ ‘കഴുവേറി തരര’ ത്തിന് കാരണക്കാരി താൻ തന്നെയാണ്. താനവെന്ന തലയിൽക്കേ റിയിരുത്തിയതുകൊണ്ടാണ് എന്ന് അവർ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ സമ്മതത്തിന്റെ യമാർത്ഥം അർത്ഥം, വാമോഴിയായി പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളുണ്ടോ. താൻ അവെന്ന അഭ്യന്തരേ സ്വന്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. അത് അവൻ അറിയാം. അതുകൊണ്ട്, അമുവാ ദേശ്യംപിടിച്ചപ്പോൾ ചന്തിക്കൊന്നു കൊടുത്തു എങ്കിൽപ്പോലും അവൻ കഴുവേറിതരം കാട്ടി വീട്ടിൽനിന്ന് ഇരഞ്ഞിപ്പോകരുതായിരുന്നു എന്നാണ്. തന്നത്താൻ കുറ്റപ്പട്ടത്തുന്നതിന്റെ മറ്റാരു ഉദാഹരണമാണ്, അഞ്ചും തികഞ്ഞവൻ.

‘അഞ്ചാണുപോലും സ്വയംകൃതാനർത്ഥം.

അഞ്ചും തികഞ്ഞവന്നാണു ഞാനിപ്പോൾ’

എന്നാണ് വക്താവിന്റെ കുറ്റസമ്മതം.

‘ദാരിദ്ര്യക്കണ്ണിതാൻ കയ്പുന്നിൽ മോന്തി

മുരിനിവർത്തി വളർന്നവനാം ഞാൻ

രണ്ടിച്ചടബാവുഖാലുള്ളവനായി

രണ്ടിന്തും കൃഷിക്കാരനുമായി

ചെത്തുവകിൽ പുരവെച്ചുവന്നായി

ഇന്നിതാ സാക്ഷിയായ് കുട്ടിലും കേരി

എന്ന് ആ അഖിയു സ്വയംകൃതാനർത്ഥമങ്ങളേയും വിവരിക്കുന്നു. ജാനുവിനെ സേവിച്ചുവാണീടും കാലം എന്തിനേ അപവലമുറ്റത് കല്ല്യാണിഡെ കണ്ണു? കണ്ണതോ പോകട്ട. താൻ കൈകുപ്പിനിൽക്കേ കാലുതെറ്റി എന്തിനാണവൾ തന്റെ മുന്നിൽത്തന്നെ വീണെന്ത്? വീണോരെ താങ്ങാണും എന്നാണല്ലോ ശാസ്ത്രം. നേരാണ്. അവരെ താൻ താങ്ങിയെന്നിപ്പിച്ചു. മാറാലവവച്ച് മുറിവും കെട്ടി. ആളുകൾ പകേഷ, കല്ല്യാണിയെക്കുറിച്ച് അതു മിതും പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ

‘നെഞ്ചുംപുണ്ണകിലാവതും വേഗം
നിഞ്ഞളാഹെപ്പള്ളിനുടുപുട നല്കു...’

എന്ന്, ആദ്യഭാര്യയായ ജാനുതനന്നയാണ് പോംവഴി നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. തുടർന്നുവരുന്ന മുന്നനർത്ഥമങ്ങളേയും കവിതയിൽ വളരെ തന്മയത്ര തന്താട, നർമ്മരസത്താട വിശദികരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ജാനുവിന്റെ ധർമ്മചിന്തയും മുല്യബന്ധാധവും, സദാചാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടും ശ്രദ്ധയമാണ്. നഗരത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ഇടത്തരക്കാരുടെ ധാരണകളും, സദാചാരത്തെക്കുറിച്ചും കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ ശൃംഖലയെക്കുറിച്ചും, ഏകപത്രനി/എക്കണ്ഠൽത്തുപ്രത്യേകതെക്കുറിച്ചുമൊന്നും നാട്ടിൻപുറത്തുകാരിയായ ജാനുവിനുള്ളത്.

‘കണ്ണവരുണ്ണോ’, ‘അയ്യപ്പൻവിളക്കിന്റെ അല’, ‘പുശാരിരാമൻ’, ‘കോരപ്പൻറെ മാനം’, ‘കുട്ടാറാണിന്റെ മുണ്ട്’, ‘ആലഞ്ഞാട്ടമും’, ‘എരുപ്പും നിന്റെയും’, ‘കാളി’, ‘തൊയിരം വേണം’, ‘കുട്ടപ്പൻ എന കോമരം’ തുടങ്ങിയാരാളം കവിതകളിൽ നാടൻപാടിന്റെ താളും കലർപ്പിപ്പിച്ചാതെ തെളിഞ്ഞതു കിടപ്പുണ്ട്. പരമമായ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഈ താളുലടനയുടെ പ്രത്യേകത. ലാലുക്കരെ പാടിനിട്ടി ശുരൂവാക്കാം എന ഒഴുകന്നെന്നടിലുള്ള ഒരു വരെ സ്വാധ്യാവ്യാനത്തിൽ ഒരുക്കിനിർത്താവുന്നതല്ല, നാടോടിത്താളുങ്ങളുടെ ആരുറപ്പ്. ഉദാഹരണത്തിന്, ‘കണ്ണവരുണ്ണോ’ എന കവിതയുടെ താളും മുന്നു മാത്രകൾ ആവർത്തിക്കുന്നതാണ്. ശാസ്ത്രീയമായി തിസുഗതി എന്ന് വിളിപ്പേരുള്ള ഈ താളും തെയ്യങ്ങളിലും തിരയിലുമൊക്കെ ഒരുപാട് അർത്ഥ സാഖ്യതകളോടെ അനാദികാലം മുമ്പുമുതൽക്കേ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

എങ്ങനെ പോണ്ണു മുത്തുമേ..

ചാത്തുനെക്കണ്ണോ കുട്ട്യാളേ.. എന്ന വരികളിൽ മുകളിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയ ഇടങ്ങളിൽ താഴും അടിച്ചാൽ കവിതയുടെ താഴും കൃത്യമായി കിട്ടും. പക്ഷേ അങ്ങനെ പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല ഈ താഴത്തിന്റെ അനന്തസാഖ്യതകൾ.

തകിടു...തകിടു...തകിടു...തകിടു...എന്ന് ഈ താഴത്തിന്റെ വായ്ത്താരി പറയാം.

ധിക്കരം...ധിക്കരകം...ധിക്കരകം...എന്ന് കൊട്ടിയെടുത്താലും താഴും അതുതതനെ. തരികിടതകതരകം...തരികിടതകതരകം...എന്ന് ഒപ്പ് തങ്ങൾക്കുമരായോ, കുടുതൽ സാധകമുള്ളാരാശീക്ക്

തരികിടതകതരികിടതക...തരികിടതകതരികിടതക....

എന്ന് പറ്റണ്ട് അക്ഷരകാലമോ അതിന്റെ ഇടടിയോ രണ്ടിരട്ടിയോ ദ്രുതമായും ഈ താഴും കൊട്ടിയെടുക്കാം. വായ്ത്താരിയായി കാണിച്ച അർത്ഥമില്ലാത്ത അക്ഷരങ്ങൾക്കു പകരം അർത്ഥപൂർണ്ണമായ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് കവിക്ക് വരുത്താവുന്ന വൈവിധ്യത്തിന്റെ സാഖ്യത അന്നമാണ്. ‘കുത്തിട്ടോ വെള്ളത്തിട്ടോ ചോനിട്ടോ..’ എന്ന് പതിനൊന്നാക്ഷരങ്ങൾ ഒരു വരിയിൽ സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്നതും, മറ്റാരു വരി ‘പെപകലിയേലാണോ?’ എന്ന ആരക്ഷരത്തിൽ ദത്യക്കുന്നതും, രണ്ടിടത്തും ഒരേ താഴും തന്നെ നിലനില്ക്കുന്നതും ഈ നാടോടിത്താളിലെന്നയുടെ സാഖ്യതയാണ്. താഴവും ഈണവും ഓന്നായിരുന്ന ഒരു ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഓർമ്മകുടി ഈ നാടോടിത്താളങ്ങൾ ആത്മാവിൽ വഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈതു സാഖ്യമാകുന്നത്. ഈ അനന്തസാധ്യതകളെയാണ്, പാടിനീട്ടൽ എന്ന, വളരെ യാത്രികമായ ഒരു പദപ്രയോഗംകൊണ്ട് വരേണ്ട ഭാഷാശാസ്ത്രം അപമാനിച്ചുപോരുന്നത്.

‘കമയംകമയമമകമകളതിസാദം
കാകുൺസമലിലകൾ കേട്ട മതിവരാ...’

എന്ന് ആദ്യത്തെ വരിയിൽ പതിനേട്ടക്ഷരങ്ങളും രണ്ടാമത്തെ വരിയിൽ പറ്റണ്ടക്ഷരങ്ങളുമായി സുന്നരകാണ്ഡം ഒരുക്കുമ്പോൾ എഴുത്തച്ചൻ ചെയ്യുന്നത് നാടോടിത്താളക്കാർ കൊട്ടിശരിലിച്ച ഒരു മേളം ഭാഷയിലേയ്ക്കു തർപ്പജമ ചെയ്യുകയാണ്.

‘എങ്ങു പോണു മുത്തുമേ?’ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ‘ചാത്തുനെക്കണ്ണോ കുട്ട്യാളേ’ എന്നാണ് മുത്തേയുമ്മ മുപടി പറയുക. ‘കൊള്ളത്തിലും കേരളിലും കിവനക്കാടും’

നോക്കിലേ...' എന്നു ചോദിച്ചാൽ 'പെട്ടീലടുപ്പിലും കണ്ണിലു്' എന്നായി തിക്കും മറുപടി. 'ചാന്തായാൽ മണക്കുലേ...?' എന്നു ചോദിച്ചാൽ 'മണ ക്കണ്ണത് പുവല്ലു..?' എന്ന് തിരിച്ചുചോദിക്കുന്ന നാടോടിവഴക്കത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണിത്.

'പണ്ണാരു മുത്തച്ചി കുമ്പളം കുത്തിട്ടു
കായ്ചുത്തും പുത്തത്തും പുവെണ്ണയ്ക്ക'

എന്ന മട്ടിൽ നടത്തു മുളയ്ക്കാത്ത നാടോടിത്തം അക്കിത്തത്തിന്റെ പല കവിതകളിലും കാണാം.

'ആനചത്തപ്പാർ ആനക്കാൻ മദംപൊട്ടി
പുനപെറ്റാണ്പുനയ്ക്കു പേറുനോവാരംഡിച്ചു
ആകാശം കറുത്തപ്പാർ ദുഖിയിൽ പെയ്തു മാരി
ആലുവാസുഭനിബന്ധണാടിപ്പും ചുണ്ണി...'

എന്ന് [പരീക്ഷ] കടകവിതകളുടെ ശൈലിയിൽത്തന്നെ വളരുന്നു.

ആദ്യകാലകവിതകളിൽ അക്കിത്തം പുലർത്തിയിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകളും, ജീവിതരംഗങ്ങവും തെളിഞ്ഞെന്നുണ്ട്, 'കണ്ണവ രൂണോ' എന്ന കവിതയിൽ. അഞ്ചുവയയ്ക്കുകാരനായ ചാത്തുവിന് കണ്ണതിക്ക് അരി സന്ധാദിക്കാൻ മനയ്ക്കലെ പെക്കാളെ മേയ്ക്കാൻ പോകേ ണ്ണിവരുന്നു എന്നതിന് പിരിക്കിലെ സാമുഹ്യദാരനം, കവിതയിലെ തമാ ശയ്ക്കും ഒടുവിലത്തെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കും ഇടയിൽ മറന്നുകുടാത്തതാണ്. അപ്പോത്തിക്കിരിക്ക് പണം കോരിക്കൊടുക്കാൻ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ദണ്ണ തതിന് മരുന്നുകിട്ടാതെ മരിച്ചുപോയ തന്റെ മകാളുക്കുണ്ടിച്ചുള്ള ഓർമ്മ, ഒരു പക്ഷേ ഇതു കവിത എഴുതപ്പെട്ട കാലത്തെക്കാലാം ഈന്ന് പ്രസക്തമാണ്. അസ്വത്തും അറുപത്തും ലക്ഷ്യങ്ങൾ മുടക്കി,- അമുഖം, സന്തമായി മുടക്കാ നില്ലാത്തവർ ബാക്കിൽനിന്ന് കൊള്ളപ്പെടിശയ്ക്ക് കടം വാങ്ങി - ഡോക്ക് റായി വരുന്ന ഒരു കാലത്ത് നടപ്പുറീനമോ അതിലും മാരകമായ ദീനങ്ങളോ പിടിപെട്ടാലും സൗജന്യമായ ചികിത്സ ലഭിക്കാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് നമു ക്കിന്നറിയാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചാത്തു നമ്മുടെ കാലത്തെത്തുനേപാൾ മുത്തുമയെ പേടിച്ച് മാവിഞ്ഞേ കൗളിയിൽ കയറിയിരിക്കുന്ന കുട്ടിത്തമ സ്ഥാതായിമാറുന്നു. ചാത്തുവും മുത്തിയമയും ഉൾപ്പെടുന്ന വർദ്ധനേതാടുള്ള പക്ഷപാതിത്വം അക്കിത്തത്തിന്റെ പല കവിതകളിലും കാണാം.

'ഉപ്പിനും ചോറിനും വേണിയിട്ടുണ്ണേ
ചൊല്ലശ്ശിക്കെന്നെന്നുലികൊടുക്കുന്നു ഞാൻ'

|പണ്ഡത്തെ മേശാന്തി|

സ്വന്തം ഉപ്പിനും ചോറിനും വേണ്ടി അനുഭവം ചൊല്ലപ്പടികൾ ഒരു അഭിനിന്ന് പണിയെടുക്കേണ്ടി വന്നതിലെ സങ്കടം മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നില്ല.

'രണ്ടുമുന്നാനകൾ, വില്ലുസണിക്കാള-
വണികൾ പുത്രൻ കമകളിക്കോപ്പുകൾ
തട്ടിൽനിന്നാടികളിക്കും തുള്ളോപ്പുകൾ
കട്ടിലിൽക്കെട്ടിയ പട്ടുമേലാപ്പുകൾ
മാൻതലവെച്ച ചുമ്പും പല ശര-
റാത്രലും ദന്താടിഗുപ്തമുകുവും
നിത്യവെള്ളപ്പാവുടുപ്പും ശുദ്ധനവ-
രത്നാംഗുലീയവും സ്വർണ്ണ രൂപാക്ഷിവും
വാലിയക്കാരും വഴിപോകരും ചേരന
കാലഘട്ടത്തിൻ പ്രതാപവും പ്രശ്നിയും...'

തകർന്നുപോയത് സഹിക്കാവുന്ന മനഃപാകം കൈവന്നിട്ടുമില്ല. പക്ഷേ,-

'നീ വളർത്തുന്ന കേഷനാവണം;
നീളുപേരു പരത്തണം,
കേളുവിനെക്കുടിയിറക്കണം
ചാള തീയിലെരിക്കണം...'

എന്ന് 'തമ്പുരാൻകുട്ടി'യെ ആശംസിക്കുന്ന സംസ്കാരത്തോട് പൊരുത്ത ചുട്ടാനും അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുമായിരുന്നില്ല. തമ്പുരാൻകുട്ടിക്ക് എല്ലാ സൗഖ്യങ്ങളും സമൂഹം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് ജീവി ക്കുന്നോഴ്യം, തനിക്കു കൈവന്നിരിക്കുന്ന ഈ വരേണ്ടുവർഗ്ഗ സൗഖ്യം അഞ്ചേ 'ദേവതോപദ്രവമായി' തിരിച്ചറിയാനുള്ള വിവേകം ഈ തമ്പുരാൻകുട്ടി കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'ചാടണം പുറേണയ്ക്കു കല്ലുടുത്തിയണം,
നേടണം തേരാസം, മെന്നിരുട്ടാനലഭണം
ചുത്രമെൻ നേരേനോക്കിക്കുണ്ണുണിച്ചിരിക്കുന്ന
സ്വാത്രത്രംമരത്താലെന്നുള്ളഭോ പിടയുന്നു.'

[മാവ്]

ഇത്തരത്തിൽ നിലവിലുള്ള അവസ്ഥയിൽനിന്നു പുറത്തുകടക്കാനുള്ള ഒരു മദം അക്കിത്തത്തിന്റെ ആദ്യകാല കവിതകളിൽ എന്നാട്ടും കാണാം.

'എണ്ണുവാനരുതാത്ത കൽപ്രതിമയെപ്പുഷ്പ-
ചേണ്ണണിമാല്യംകൊണ്ണു കീഴിടക്കിടക്കുമെന്നും
ഉള്ളിതന്നായുബൈനാൽ ചാർത്തിച്ചുവാങ്ങാമെന്നും
നഘ്നുന കനകാരോടെന്നുണ്ട് പറയേണ്ടും...!'

'രൂപ്രാർത്ഥന'യിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പുർഖുപക്ഷ വാദത്തിന്, 'ദൈവമില്ലെങ്കിൽപ്പിനെ സ്വീകരിക്കിനിസംഹാരകർത്താവാരാൻ? എന്ന് ഒരു വ്യഖ്യ ഉന്നയിക്കുന്ന സംശയത്തിലൂടെ മറുപക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് നേരാണ്. പകേഷ ആ മറുപക്ഷം പുർഖുപക്ഷത്തിന്റെ കരുത്തിനുമുമ്പിൽ തീർത്തും നിഷ്പ്രഭമായിപ്പോവുന്നു.

ആരു ചൊന്തോ നേരെന്നിവിലെന്നാലും വ-
നാദർശങ്ങളേ, നിങ്ങൾ പിടിക്കുടായ്ക്കേൻ കണ്ണം.'

എന്ന നിലപാടാണ് അക്കിത്തത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട കവിതകൾക്കുകൈ എന്നും പമ്പം. ഈ നിലപാടിന് വിരുദ്ധമായി, ചില പ്രത്യേക ആദർശങ്ങളുടെ പക്ഷത്ത് കവി നിലയുറപ്പിച്ചതായി പല പിലക്കാലകവിതകളും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തും എന്ന് മനുകാണ്ഡല്ല ഇത് പറയുന്നത്.

ക്രാദ്വാൻ, ക്ഷീരപമ്പൻിർവ്വച്ചി, പ്രാണായാമം, മലകയറ്റം, ഭാഗ്യവതി, നിളയിലെ നിർവ്വച്ചി, സംയമം, ഇംഗ്ലാവാസ്യം തുടങ്ങി അക്കിത്തത്തിന്റെ പുതിയ കവിതകളിൽ മിക്കതിലും പാരപ്പുറത്തു താമിക്കുമേൽ. അസാടിക്കണ്ണൻ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ അത്തരം പിൽക്കാലരചനകളിൽ അടയാളപ്പെടുകാണുന്ന കാവിച്ചിത്രങ്ങൾക്ക്, കവിയുടെ പേരിൽ നേരത്തെ പതിന്ത്യു കിടക്കുന്ന, കൂളകടവിലെ കരിക്കടച്ചിത്രത്തെ മായ്ച്ചുകളയാൻമാത്രം കരുത്തുണ്ടെന്ന് തോനുനില്ല. അതുകൊണ്ട് അക്കിത്തം എന്ന കവിയെ നാളേയ്ക്കാനയിക്കുന്നത് തീർച്ചയായും അസാടിക്കണ്ണനായിരിക്കില്ല, പാരപ്പുറത്തു താമിയായിരിക്കും.

കുടമാറ്റം

ജയചന്ദ്രൻ പുക്കരത്തിൽ

പുലർച്ചേ

രെ പൊട്ടൽ കേട്ടാണ്

ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമം

ഉണർന്നത്.

കൊട്ടപ്പാലം തിരിയുന്നപോലെ

എല്ലാവർക്കും തോന്തി.

ജനങ്ങളുല്ലാം

വീടുവിട്ടിങ്ങി;

നായ്ക്കൾ കുരച്ചു

പെട്ടുന്ന്

രെ കാറ്റുവീശി.

ഞങ്ങൾ

തന്മുത്തുവിറച്ചു.

ബാടി നടന്നിരുന്ന നായ്ക്കൾ

അന്നങ്ങാൽരുന്നു.

ഞാൻ

ഭാരുയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു

കള്ളടച്ചുനിന്നു.

വീണ്ടും രെ പൊട്ടൽ

പത്യക്കെ

ഞാൻ കള്ളുത്തുനിന്നു.

എന്നു കൈകകൾക്കിടയിൽ

മഡ്രാസാർ

പരസ്പരം

അപരിചിതദാവത്തിൽ നോക്കി.

അപുറത്ത്

നായ്ക്കളുടെ സ്ഥാനത്തിരുന്ന്

പെൻഡ്രിൻ കൈകൾവീശി.

ജാതി - മതസ്വത്വം രാഷ്ട്രീയത്തിൽ*

ഡോ. എ. കെ. രാമകൃഷ്ണൻ

ജാതി-മത ശക്തികളുടെ സത്യസ്വഭാവപ്പെടുത്തുന്നും അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും തിരിച്ചറിഞ്ഞതാംഗീകരിക്കുന്നു കയും ഗുണപരമായ വശത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു കയും ചെയ്യുന്നതിലും മാത്രമേ ഇവിടെ ഒരു പുതിയ രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥ രൂപരൂപകരിക്കുകയുള്ളൂ.

ഒരു രാഷ്ട്രീയ ധാർമ്മത്വം എന്ന നിലയിൽ മുന്നണി രാഷ്ട്രീയം നമ്മൾ ഒരുവിധത്തിൽ സ്വാംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിൽ വലിയ അതിനുത്തമാന്നും ആർക്കും തോന്നുകയുമില്ല. ആരും ഒരു ഏകകക്ഷിം രണ്ട് വ്യവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെട്ടല്ലോ എന്ന് വിലപിക്കുന്നുമില്ല. വിലപിച്ച ഒരു സമ യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു രാഷ്ട്രീയലോകത്താണ് ജീവിക്കാൻ പോകുന്നത് എന്ന് ഇപ്പോൾ നാം മനസ്സുകൊണ്ട് സമാധാനപ്പെടുകയാണ്.

പക്ഷേ ഈ സംഭവവികാസങ്ങളെ വിഷമത്രേതാടുകൂടിയല്ല ഞാൻ നോക്കിക്കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഒന്ന് സാധാരണ പരയുമോലെ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയസമിതിയെ നോക്കുമോൾ മനസ്സിലാവുന്നത് അതിന്റെ വൈവിധ്യം തന്നെയാണ്. ആ വിവിധതയെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ രാഷ്ട്രീയമായി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുമോൾ ഒരു പക്ഷേ ഇങ്ങനെ പലനിറക്കാരും, പലതരം തലേക്കട്ടുമാരും പല വേഷക്കാരും, ഒക്കെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ വന്നുവെന്നിരിക്കും. ഇന്ത്യൻ പാർലിമെന്റ് കഴിഞ്ഞ അന്നേവാ പത്രതാവർഷമായി ധമാർത്ഥത്തിൽ ഇന്ത്യയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ

*2004 ഒക്ടോബർ 15, പ്രോഫ. ശക്രൻ നമ്പ്യാർ ഫൗണ്ടേഷൻ്റെ സഹകരണങ്ങളാട്ട ത്യഖ്യാൻ കേരളവർഷ കോളേജിൽവെച്ച് എൻവി കൃഷ്ണവാരിയിൽ സ്ഥാരക്കേസ്റ്റ് നടത്തിയ എൻവി അനുസ്ഥാന സമേഖനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി സംഘടിപ്പിച്ച സെച്ചി നാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത് “കുടുകക്ഷിഭരണം - ഖാധ്യതകളും സാധ്യതകളും” ആയിരുന്നു സെച്ചിനാറിലെ ഉദ്ഘാടനം.

എന്നു ചോദിച്ചാൽ, ‘ഉണ്ട്’ എന്ന് ഞാൻ പറയും. അങ്ങനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത് എല്ലാവരും ഇച്ചിക്കുന്ന ഇന്ത്യയെയാണോ, ഇന്ത്യൻ യാമാർത്ഥമുത്തെയാണോ എന്നും ചോദിക്കാം. ഇന്ത്യൻ യാമാർത്ഥമുത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നാണെന്നിക്ക് തോന്നുന്നത്. പഴയ ഏക കക്ഷി ഭരണകാലത്ത് അങ്ങനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. അന്ന് പാർലമെന്റിൽ എല്ലാവരും കണ്ണാൽ ഒരുപോലെയായിരിക്കും. ഇപ്പോൾ അങ്ങനെയല്ല പല നിറങ്ങളുണ്ട്. പലതരം കുവിവിളിയിൽത്തന്നെ ശില്പ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്, പലവിധം മാറ്റങ്ങൾ അങ്ങനെ വന്നിട്ടുണ്ട്. ആദ്യ മായാണ് രാഷ്ട്രീയരംഗം ഇന്ത്യൻ സാമൂഹ്യവൈവിധ്യത്തെ, ഒരുപക്ഷേ, ഇന്തോതിൽ വിപുലമായി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്നത്. ഒരു ജനാധിപത്യത്തിൽ പ്രാതിനിധിം പ്രധാനമാണെങ്കിൽ ആ അർത്ഥത്തിൽ ഇന്ത്യ തിൽ ഒരുതരം ജനാധിപത്യവർക്കുന്നുണ്ട്. ആ ജനാധിപത്യ വർക്കുന്നും എല്ലാവരും അടിലപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലാണോ എന്നു ചോദിക്കുന്നിടത്തുമാത്രമേ സംശയമുള്ളൂ. പ്രതിനാധാന പ്രക്രിയ നടക്കുന്നുണ്ട്.

ഞാൻ രാഷ്ട്രീയം പറിപ്പിക്കുന്ന ആളാണ്. ഇന്ത്രനാഷണൽ റിലേഷൻസ് ആണ് പറിപ്പിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ജർണ്ണലിസ്റ്റുകളായാലും അക്കാദമിക്കുകളായാലും ഇവർക്കാർക്കും ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ച് കഴിഞ്ഞ ഇളക്ഷണൾ കാലത്ത് കാര്യമായി ഒന്നും പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും പറയുമ്പോൾ, അതൊന്നും അങ്ങനെ അല്ല സംഭവിച്ചത് എന്നും അവർക്കരിയാം. പക്ഷേ, ഇങ്ങനെ ഒന്നും പറയാനില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥിതിയിലേക്കുത്തിയത് ഒരുവിധത്തിലുള്ള രാഷ്ട്രീയവിലാപത്തിൽ നിന്നാണ്. കാരണം, എന്തെങ്കിലും കാര്യമായിട്ടുള്ള അനേകണം നടത്തണമെക്കിൽ അതിനൊരു അടിത്തരിവേണ്ടോ? ഇന്തോരാഷ്ട്രീയ പ്രക്രിയയിൽ, ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ദിശതിൽച്ചുവിടാൻപോന്ന എന്തെങ്കിലും ശക്തി വിശേഷങ്ങളുണ്ടോ, അതിനെക്കുറിക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും സുചനകളുണ്ടോ എന്ന അനേകണത്തിനേ സാധ്യതയുള്ളൂ. പൊതുവിൽ നമ്മൾ സാധാരണവർത്തമാനത്തിൽ പക്കുവെയ്ക്കുന്ന ഒരു അകലാപ്പും, വിഷമവുമാണ് പക്കുവെയ്ക്കപ്പെട്ടത്. അല്ലാതെ എന്തെങ്കിലുംവിധത്തിലുള്ള അപഗ്രഡമന്മോ മറ്റു ഗൗരവപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളോ അല്ല. അതു ശരിയോ തെറ്റോ എന്നല്ല. അങ്ങനെയുള്ള അപഗ്രഡമന്മാർ ഉണ്ടായില്ല എന്നുള്ളതാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം.

ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ അടിത്തരി ഇത്രയുമധികം വിപുലിക്കുത്തമായ വേരാരു സന്ദർഭം ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ

യിട്ടില്ല എന്നാണെന്ന് പക്ഷം. കഴിഞ്ഞ അമ്മുപത്തുവർഷമായി വളരെ വലിയതോതിൽ ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യവസ്ഥിതിയുടെ സാമൂഹ്യമായ അടിത്തരം വിപുലപ്പെട്ടവരുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം വിശദീകരിക്കാം. പരമ്പരാഗതമായി അധികാരവ്യവസ്ഥയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ, അതിലേക്കടുപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ, ആ അധികാരത്തെ തന്നേതാണ് എന്നു പറയാൻ വിസമ്മതിച്ചിരുന്നവർ, ആ അധികാരക്രമത്തിന്റെ ഓരോളിലേയ്ക്ക് തള്ളിമാറ്റപ്പെട്ടിരുന്നവർ, അവരൊക്കെ, തങ്ങൾക്കും അധികാരം വേണം, അതിൽ പകാളിത്തം വേണം എന്ന് നിശ്ചയദാർശ്യത്തോടെ പറയുന്നതും പകാളിത്തത്തിനുവേണ്ട പരിശീലനം നടത്തുന്നതും കാണാൻ സാധിക്കും. അത് ഏതുതരം പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു, ഏതുതരം രാഷ്ട്രീയ സംഘടനാവിശേഷങ്ങൾ അതിനുവേണ്ടി കൈകൊള്ളുന്നു എന്നതോക്കെ അഭിപ്രായെയുള്ളതു കാര്യമാവില്ല. പക്ഷേ, അതിന്റെ പിരകിൽ ഇവ വിധത്തിലുള്ള സാമൂഹികമായ ഒരു വിപുലികരണം ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യത്തിനു സാധിക്കുന്നുണ്ട്. അതുവളർന്നുവരുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതാണ്.

ഇവിടെ രാഷ്ട്രീയത്തിലെ വലിയൊരു വൈരുദ്ധമായി എന്നിക്കുതോന്നുന്ന ഒരു പ്രശ്നമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ പരമ്പരാഗതമായി അധികാരത്തിന്റെ ഓരോളിൽ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരും അധികാരം തങ്ങളുടേതാണ് എന്ന് വിചാരിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരുമൊക്കെ അധികാരത്തിനുവേണ്ടി മുന്നോട്ടുവരുമ്പോൾ എന്തു ഭരണകൂടമാണ് നിലവിലുള്ളത്? വ്യത്യസ്തതലങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഈ ജനവിഭാഗം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന ആവശ്യങ്ങളും അവരുടെ അവകാശങ്ങളും ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ സാധിച്ചുകാണ് പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ള ഒരു ഭരണകൂടമാണോ നിലവിലുള്ളത് എന്നതാണ് വലിയ പ്രശ്നം. നിലവിലുള്ള ഭരണകൂടത്തിന്റെ സഭാവവും സാമൂഹ്യതലത്തിൽ നടക്കുന്ന ഹതരം പ്രകിയകളും തമിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം നിശ്ചയമായും നാമ്മുളരുത്തിനില്ക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത് നവലിബുറൽ റീതിയിലുള്ള ഭരണകൂടത്തിന്റെ മാറ്റങ്ങളാണ്. ജനാഭിമുഖ്യം എന്നുള്ളതിനുപരിയായി കമ്പോളത്തോട്, മറുതരം ശക്തികളോടാണ് അതിന് ആഭിമുഖ്യം. സമൂഹത്തിൽ നിന്നുവരുന്ന രാഷ്ട്രീയമായ ആവശ്യങ്ങൾ, ജനാധിപത്യപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഭരണകൂടതലത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥ, ഒരു ഭരണകൂടസ്ഥിതിവിശേഷം ഇവിടെ ലഭ്യമല്ല. ഇവിടെയാണ് വലിയ ഉന്നതരം നമുക്ക് തോന്നുന്നത്. ആ ഭരണകൂടത്തിന്റെ സഭാവത്തിന്, അതിനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന

അനേക സാമുഹ്യവിഭാഗങ്ങളുടെ ഒരു നിറം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടോ? അല്ലെങ്കിൽ ആ വൈവിധ്യം അതിനുണ്ടെന്നുതന്നെ വെയ്ക്കുക. എക്കില്ലും അത് നവ ലിബറൽ സഭാവാത്തിൽ ആശാലോ പെരുമാറുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഗുണപരമായി പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഭരണകൂടത്തിന്റെ നേർക്കുവരുന്ന ഈ അധികാരത്തിനും പകാളിത്തത്തിനും വേണ്ടിവരുന്ന ശ്രമങ്ങളെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ സഹലികരിച്ചടക്കാൻ ഈതിനു സാധിക്കുന്നില്ല. ഇതാണ് മുഖ്യമായ പ്രശ്നം. ഇത് ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലെ ഒരു വലിയ വൈരുധ്യമായി തോന്നുകയാണ്. ഇവിടെ ജാതിമതശക്തികളുണ്ട്. ഇവയെ ഒന്നിച്ചു പറയാമോ എന്നുള്ളത് വലിയാരു ചോദ്യമാണ്. പലപ്പോഴും ഒന്നിച്ചു പറയാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ചില കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചു പറയാം എന്നുമാത്രം. അതു പ്രത്യേകിച്ചും ജാതിയും മതവുമൊക്കെ ഇന്ത്യയിലെ മനുഷ്യരുടെ സത്രവുമായി, ബന്ധപ്പെട്ട കാരുമായതുകൊണ്ടാണ്. അവരുടെ സാമുഹ്യരാമാർത്ഥവുമായതുകൊണ്ടാണ്. ആ ഒരു സത്രപ്രകാശനം തന്നെയാണ് അതിനുവേണ്ട ഉപാധിയായി മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്. പരമരാഗതമായിട്ടുള്ള ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇന്ന് ജാതിമതതലത്തിൽ, ഇങ്ങനെ സാമുഹ്യമായി നമുക്ക് അതാതിനങ്ങളിൽ ലഭ്യമായ സത്ര പ്രകാശനമല്ല രാഷ്ട്രീയ പ്രകാശനമായി പൊതുവെ എടുത്തിരുന്നത്. സാതന്ത്ര്യസമരകാലം, പലതരം സാമുഹ്യ നവോത്തരാന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ. അങ്ങനെയുള്ള സത്രപരമായിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള സംരംഭങ്ങളുടെ വലിയൊരു നിരയുള്ളപ്പോഴും ഭരണകൂട രാഷ്ട്രീയത്തെ ഇതിൽനിന്നു വേർത്തിരിച്ചുനിർത്തി. കോളനിവിരുദ്ധ രാഷ്ട്രീയമായും കോൺഗ്രസ്സിന്റെതുപോലുള്ള വലിയ സെക്ക്യൂലർ രാഷ്ട്രീയമായും അത് മാറ്റിനിന്നു ഇങ്ങനെ രണ്ടിനേയും വേർത്തിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിതിവിശേഷം നേരത്തെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഒരു ഏകമുഖമായ സഭാവാവിശേഷം കോൺഗ്രസ്സിലും ദാർശനികമായിട്ടുള്ള, ഒരുപക്ഷെ ലിബറൽ ഡമോക്രാറ്റിക്കാർഡും മറ്റും ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിനു നൽകാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സെക്ക്യൂലറായിട്ടുള്ള, ആധ്യാത്മികമായിട്ടുള്ള, ഒരുപക്ഷെ ലിബറൽ ഡമോക്രാറ്റിക്കാർഡും ചില അംശത്തിൽ ഗാന്ധിയന്മാരിട്ടുള്ള പലമുഖങ്ങളും, പൊതുവിൽ ഇന്ത്യൻ ജനതയ്ക്കു ഇന്ന് സത്ര വ്യത്യാസങ്ങൾക്കപ്പെട്ടത് ആധ്യാത്മികതയുടെ അനേകാനും ബന്ധങ്ങളുടെ ഒരു തലത്തിൽ ഒരു മുഖം ഇന്ത്യൻരാഷ്ട്രീയത്തിന് കൈവന്നിട്ടുണ്ട്.

പക്ഷെ അങ്ങനെയുള്ള ഏകമുഖത നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു സാമുഹ്യരാഷ്ട്രീയ കാലാവസ്ഥയ്ക്ക് ആഗോളതലത്തിൽ നിലവിലുള്ളത്. കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടി കഴിത്തെ പത്രതാ ഇരുപതോ വർഷമായി, കൗൺസിൽ

തന്നെ വന്നു. മറ്റുപല നാടുകളിലും ഇതുമാതിരി വളരെ ശക്തമായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ ശിമിലമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദേശീയ വാദത്തിന് പഴയ തന്മൂലപോലുള്ള ഒരു സഭാവബിശേഷമല്ല ഈന്ന് കൈവരുന്നത്. ദേശീയവാദംതന്നെ പുതിയ വിധത്തിൽ മുന്നോട്ടുവെക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കാലാവസ്ഥ നിലവിൽ വരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരുവിധത്തിൽ ഒരേക്കമാനത കിട്ടണമെങ്കിൽ പ്രത്യയശാസ്ത്രതലത്തിൽ എല്ലാവരേയും കൂടിയോജിപ്പിക്കണം. എന്നെ കീലുംതരം ആശയം അവരെ ബന്ധിപ്പിക്കാനായിട്ട് ആവശ്യമാണ്. കോൺഗ്രസ്സിന് ഒരുപക്ഷേ പരമ്പരാഗതമായിട്ട് കഴിഞ്ഞത്തോണ്. പക്ഷേ പ്രത്യയശാസ്ത്രതലം കൂടുതൽ ശക്തമായിട്ടുവരുന്ന കാലമാണ്. നവലി ബരിൽ കാലാവസ്ഥയിൽ അത് ഒട്ടും അതുപരമുള്ള കാര്യമല്ല. കാരണം, രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും, സാമാന്യജീവിതതലവും രാഷ്ട്രീയതലവും ബന്ധിപ്പിക്കാൻ പറ്റുകയേ ഇല്ല. നവ ലിബറൽ ആർക്കാറും അത്തരം നയ അള്ളുമെങ്കെ നമ്മുണ്ട് ബോധിപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്ന സുഖാടിതമായ ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രതലത്തിൽ ഉള്ള അനേകാനുബന്ധം, സെക്കൂലർ ഡമോക്രാറിക് സോഷ്യൽ എന്നൊക്കെ പരിയുന്ന വലിയ ആശയബന്ധിതമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയബന്ധം എന്നതിനു പകരം, പത്രുക്കെ പത്രുക്കെ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇന്ന് അടവുത്തന്നെങ്ങളുടെ രംഗമായിട്ടു മാറുകയാണ്. സാമൂഹ്യതലത്തിൽ മതമോ ജാതിയോ പ്രാദേശികതയോ ഭാഷയോ പരമ്പരാഗതമായി ഒരു പ്രദേശത്തിനു ലഭ്യമായിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയ സംഘടനകളോ ഒക്കെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് സത്യം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും അതിലുടെ തങ്ങൾക്ക് അധികാരത്തിലും വിവേണ്ടിലും പങ്കാളിത്തം വേണം എന്ന് ഇന്ത്യയിലുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് ജനങ്ങൾ സാമൂഹ്യമായി ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ സമൂലരംഗത്ത് സംഭവിക്കുന്നത്, പ്രത്യയശാസ്ത്രതലത്തുനിന്നുള്ള കുമിക്കായ കൂടുതൽ പ്രകാശമാനകമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരുപക്ഷേ മലയാളികൾക്ക് കൂടുതൽ വിഷമമുണ്ടാകുന്ന രേഖാസ്ഥാനങ്ങൾ ഇത്. ഉത്തരേന്ത്യക്കാർക്ക് അനുത്തയാനും വിഷമമുണ്ടാകുന്ന കാര്യമായി തോന്തിച്ചില്ല ഈ രാഷ്ട്രീയ മാറ്റങ്ങൾ. നമ്മൾ രാഷ്ട്രീയത്തെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായി മാത്രം കണ്ണുപരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. നമുക്ക് രാഷ്ട്രീയാപശ്രമം എത്രയോ നൂറ്റാണ്ടുകളായി, അഞ്ചുകളിൽ സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി പ്രാധാന്യമുള്ളവയാണ്. പഴയകാലം തൊട്ടുതന്നെ പലരാഷ്ട്രമീംാംസകരും ഈ ആശയതലത്തെ കുറിച്ച് നേരിട്ടും അല്ലാതെയും സംസാരിക്കുന്നത് നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കും. പക്ഷേ നാം പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയ വിശകലനങ്ങളി

ലൊക്കേത്തെന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ അശയതലത്തിൽ മാത്രം രാഷ്ട്രീയം സംസാരിക്കുന്നതാണ്. അതിൽ നിമഗ്നരായിരുന്ന ഒരു സമൂഹം എന്ന നിലയ്ക്ക് നമുക്കി രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ തന്റെപരത കെട്ടിച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ അതുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളാണ് ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഒരു നിഷേധകാർത്ഥാന്തരത്തിലൂടെ (negative connotation) നോക്കിക്കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്. സാധാരണായായി രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പൊതുധ്യാരണ നിഷേധകം തന്നെയാണ്. അതിൽ ഇടത്വവലതുവൃത്യാസങ്ങളാണെല്ലാം. രാഷ്ട്രീയം എന്നു പറഞ്ഞാൽത്തെന്ന പീണ്ഠു നാറിയ ഒരുരംഗം. എല്ലാം മോശപ്പെട്ടത്. ഇതു നന്നാവാൻ പോകുന്ന ഒരു സംഗതിയല്ല എന്ന ഒരുബോധ്യം എല്ലാവർക്കുമുണ്ട്. പക്ഷേ രാഷ്ട്രീയത്തെ അങ്ങനെ കാണാൻ പാടില്ല. രാഷ്ട്രീയ ബോധമെന്നുള്ളത് ജീവവായുപോലെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. രാഷ്ട്രീയം എന്നു പറയുമ്പോൾ കക്ഷിരാഷ്ട്രീയം മാത്രമല്ല അത് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ പ്രകടനലം മാത്രമാണ്. അതല്ല മുഖ്യമായ കാര്യം. സുക്ഷിക്കേണ്ടകാര്യം അധികാര സംബന്ധിയായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനെന്നാണ് രാഷ്ട്രീയമെന്നു നാം വ്യപദേശിക്കുന്നത്. അധികാരമില്ലാത്ത മനുഷ്യരെക്കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ജീവമാണ്. ഒരു ശക്തിയുമില്ലെങ്കിൽ, ഒന്നും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ മരണ തുല്യമായിട്ടുള്ള അവസ്ഥയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ജീവവായുപോലെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് അധികാരസംബന്ധിയായ രാഷ്ട്രീയബോധം എന്നു പറയുന്നത്. അതിനെ ആ അർത്ഥത്തിൽ പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് നമ്മുടെ ശരീരതലംതൊട്ട് സാമൂഹികമായ കൂട്ടായ്മകൾതൊട്ട് ഭരണകൂട, സാർവ്വലാക്ഷിക തലങ്ങൾവരെ വ്യാപ്തയുള്ള ഒരു ബോധ്യം ആകുന്നു. ആ അർത്ഥത്തിലുള്ള, കേവലമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയവിശകലനം ഒരു പക്ഷേ നമുക്ക് സിദ്ധമല്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം, വെറും അടിത്തവായിട്ടും, ഒരു മൂല്യവും മുന്നോട്ടുവെക്കാത്ത ഒന്നായിട്ടും, ഇന്നതെത്ത് രാഷ്ട്രീയമാറ്റത്തെ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നുള്ളു.

ഇന്നതെത്ത് രാഷ്ട്രീയ മാറ്റത്തെ വലിയ ഒരു മുന്നോറമായിട്ടു കാണണമെന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല പറയുന്നത്. മരിച്ച് ഇന്നതെത്ത് രാഷ്ട്രീയമാറ്റം ചില പുതിയ സുചനകൾ നൽകുന്നുവെന്നു മാത്രമാണ്. അത് നന്നയിൽ കലാശിക്കും എന്നു പറയുവാൻ താൻ തയ്യാറല്ല. പക്ഷേ വലിയ തോതിൽ ശുണ്ടപരമായിട്ടുള്ള ഒരു മാറ്റം ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിനുണ്ടാവും. അതിനുള്ള ചില സുചനകൾ കാണാനുണ്ട്. അധികാരം അവകാശപ്പെടാതിരുന്നവർ അത് അവകാശപ്പെടുന്നു. അവർക്ക് അധികാരം വേണം - ജാതി

യമായ പല വിഭാഗങ്ങളും അത് അവകാശപ്പെടുന്നു എന്നു പറയുന്നോൾ അവർക്കിൽ കാലവും അധികാരം കിട്ടിയില്ലെന്നും, അവരെ അധികാര തിനു പുറത്തുനിർത്തിപ്പോന്നു എന്നുതന്നെ അർത്ഥം. മാത്രമല്ല, ഒരു പക്ഷേ ഇന്ത്യൻ ഭരണാധികാരി വ്യവസ്ഥതനെ അവരെ അനുവൽക്കരിക്കുന്ന രിതിയിലാണ് കണ്ടിരുന്നത്. ഇതു നമ്മുടെല്ല, നമ്മെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യമല്ല എന്ന ബോധം. ഇതു നമ്മെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യമാണ്, നമ്മുടെ അവകാശമാണ് എന്ന ബോധത്തിലേക്കുള്ള ഒരു മാറ്റം ഇന്ന് വ്യക്തമായിട്ടുമുണ്ട്. ആ മാറ്റം സാർത്ഥകമായിട്ടുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രകിയയാവണമെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും അതിന് ഇതു അനേകാനുബന്ധ തിന്നേൻ ഒരുതലം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കും. ആ തലത്തിലേക്ക് അതു വന്നിട്ടില്ല. ഇന്നും ഒറ്റതിരിഞ്ഞുതന്നെ നിൽക്കുകയാണ്. ഒറ്റതിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന, സ്വതരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ സാമൂഹ്യപ്രകാശനം എന്നുള്ള നിലയ്ക്ക് തന്നെ നിൽക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ കൂടുകകൾക്കിരാഷ്ട്രീയം - കൊയലേഷൻ പോളിറ്റിക്സ് - അല്ലാതെ മറ്റൊരു പോളിറ്റിക്സ് ആണ് സാധിക്കുക? ഇതു കൂടുമുന്നാണി ക്രമത്തിന്റെ സാമൂഹികമായിട്ടുള്ള അടിത്തിയതാണ്. അതിനെ സമരസപ്പെടുത്തി നിർത്തുന്ന ഏകമുഖമായിട്ടുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ എന്നുള്ളത് ക്ഷയിച്ചുവരുന്ന സമയത്ത് നിശ്ചയമായും. വ്യത്യസ്ത പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന്, ഭാഷകളിൽ നിന്ന് ജാതിമതങ്ങളിൽനിന്ന് ഒക്കെ രൂപപ്പെടുവരുന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രകാശനങ്ങൾ നിശ്ചയമായും അനേകാനും ബന്ധപ്പെടുന്നത് പ്രത്യയശാസ്ത്ര ദൃശ്യീകരണങ്ങൾക്കാണോമല്ല. ഇത് ഒരുത്തരത്തിലുള്ള സാർത്ഥകതാൽപ്പര്യത്തിന്റെ തന്നെ മുന്നോട്ടേവെകലാണ്. മായാവത്തിയെപ്പോലെയുള്ള ഒരാൾ, മുലായം സിങ്കിനോട് ചിലപ്പോൾ വിലപേശിയെന്നിരിക്കും. ബി.ജെ.പിയോടും വിലപേശിയെന്നിരിക്കും. ഇങ്ങനെ വിലപേശുന്നതിലൂടെ അവരോ അവരുടെ പാർട്ടിക്കാരോ ആരും ഒന്നും നേടുന്നില്ല എന്നു വിചാരിക്കരുത്. ധാരാളമായി നേടുന്നുണ്ട്. സാമൂഹികമായി നേടിയത് എന്നാണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ അവർ ധാരാളം പെപസയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഡൽഹിയിൽ നല്ല സ്ഥാനമുണ്ട്. സോണിയാഗാന്ധി തന്നെ കഴിഞ്ഞ ഇലക്ഷണങ്ങൾ സമയത്ത് വീടിൽ പോയി അവരോട് സഹായം ആവശ്യപ്പെടുന്ന രിതിയിലുള്ള അംഗീകാരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അത് വ്യക്തിപരമായിട്ടുള്ള കാര്യം. പക്ഷേ വലിയ തോതിലല്ലെങ്കിലും കുറച്ചൊക്കെ താഴേത്തട്ടിലേയ്ക്കെത്തുന്നുമുണ്ട്. ഒരു പോലീസ് സ്കൂൾസിൽ ഒരു ഭാളിത് സ്കൂളിക്ക് ദെയരുപുർഖം കടന്നുചെല്ലാൻ സാധ്യമാണ് എന്നു പുർണ്ണമായിട്ടും പറയാൻ സാധിക്കില്ല. പക്ഷേ ചിലയിടങ്ങളിൽ അവ സാധിക്കുന്നു. കാരണം ഭരണകൂട അധികാരം എന്നാണ് മാറ്റ

നന്ത്, ഇങ്ങനെന്നയുള്ള ആളുകൾ എന്നാണ് അധികാരത്തിലേക്കു വരുന്നത് എന്നു നിശ്ചയമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഒരു കൂടുകക്ഷി രാഷ്ട്രീയകാലാവസ്ഥയിൽ ഉണ്ടാവുന്ന അനിശ്ചിതത്വം, തന്റെപരമായി, ഒരു സമൂഹത്തിന് പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നു എന്നു കാണാം. ഈ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമാണ്. നേതാക്കമാർക്ക് വളരെ അധികം പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നു, അണികൾക്ക് അതിന്റെ ചില്ലറ ഗുണങ്ങൾ കിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ചില ഗുണങ്ങൾ കിട്ടുന്നു എന്നത്, താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു എന്നത് ഒരു ജനാധിപത്യത്തിലെ പ്രമുഖമായ സംഗതിയാണെന്നു പറയാം. അത് വെറും ഉപശാലാരാഷ്ട്രീയം (lobby politics) അയിക്കാം ഇളംമെന്നില്ല. ഈ ഉപശാലാരാഷ്ട്രീയം അമേരിക്കൻ ജനാധിപത്യപ്രക്രിയയിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ, അതിന്റെ പിരകിൽ ചില കമ്പനികളോ ചില കൂടുങ്ങളോ മാത്രമാകുന്നു. ഇവിടത്തെ ലോബിയിങ് ചെറു കൂടുങ്ങളോനുമല്ല. എറ്റവും ചെറിയപാർട്ടിക്കുപോലും ആയിരക്കെണക്കിലുാർക്കാരല്ലോ ലക്ഷക്കെണക്കിനാർക്കാർ ഉണ്ട്. ഇവിടത്തെ ജനപ്പരുപ്പം കൊണ്ടായിരിക്കാമത്. എന്നാലും, അത് വെറും ലോബി പൊളിറ്റിക്സ് ആല്ല. അതിൽ ഒരുപാടുപേരുടെ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ താല്പര്യസംരക്ഷണം എന്നത് ഒരു ജനാധിപത്യ പ്രക്രിയയുടെ മുഖ്യമായിട്ടുള്ള സംഗതിയാണ്. കൂടായ വിലപേരൽ (collective bargaining) ജനാധിപത്യ പ്രക്രിയയുടെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമാകുന്നു.

ജാതി അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള സത്രപരമായ രാഷ്ട്രീയ പ്രക്രിയകളാക്കേ ഈന് ഒരു കൂടുകക്ഷി സമ്പദായത്തിൽ അനേകാനും വിലപേശി കിട്ടുന്നിടത്ത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം ഒരു വിയത്തിലും അവരെ അലട്ടുന്നില്ല. അതെയും പുർണ്ണമായി പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന് സ്വാത്രത്വം പ്രവർഖാപിക്കുന്ന ഒരുസ്ഥിതി വിശേഷം ഭീകരം ആവില്ലെ എന്ന് പലരും ശക്കിക്കുന്നു. മതരിതിയിൽ രാഷ്ട്രീയം വ്യാവ്യാമിക്കപ്പെട്ടപോൾ എങ്ങനെ ഹാസിസത്തിലേക്കും ഒക്കെ മാറി എന്നത് നമ്മൾ കണ്ടു. ഇവിടത്തെ കൊച്ചുകൊച്ചുപാർട്ടികളുടെ കാര്യം നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെന്നയും പോകാം. കാരണം ഇതിന് ആശയപരമായിട്ടുള്ള പരിധി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ജനാധിപത്യത്തിനുകൂടി കൂടായ്മകളുടേയും അല്ലെങ്കിൽ വിലപേശലുകളുടേയും താല്പര്യസംരക്ഷണത്തിന്റെയും തലത്തിൽ, ഈ നിന്നുകൊള്ളുമെന്ന് ഒരുപ്പുമല്ല. ഇതു ഗുണപരമായിട്ടുള്ള മാറ്റമാണ്. ഇതിനെ മനസ്സിലാക്കാൻ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഒരാഴ്വയതലം മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവു എന്നില്ല. തന്റെപരമായിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ തലംവെച്ചു

കൊണ്ടുതന്നെ അപഗ്രമിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നോൾ, വ്യത്യാസപ്പട്ട ചില വീക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

സെക്കൂലർ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണെങ്കിലും മതവും ജാതി യുമെല്ലാം ഒരുപരിധിവരെ പ്രധാനമായി വരുന്നത് ഈ ഒരു കാര്യത്തിലാണ്. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ തകർച്ച, ഒരുപക്ഷ, ആശയത്തിന്റെ കൂടി തകർച്ചയായിട്ടുവേണമെങ്കിൽ കണക്കാക്കാം. സെക്കൂലർ എന്ന ആശയം തകരുന്നു. അതിലുപരിയായിട്ട്, എനിക്കു തോന്നുന്നത്, മറ്റാനാണ്. ഗാന്ധിയും നെഹ്രുവുമൊക്കെ പറഞ്ഞിരുന്നത് നോക്കുക. പാശ്ചാത്യമായ സെക്കൂലറിസത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ് നമ്മുടെ സെക്കൂലറിസം. മത അവർക്ക് പ്രവർത്തന സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള, സത്യപ്രകാശന സാധ്യതയുള്ള, മതനിഷ്ഠയിയല്ലാത്ത, കൊണ്ടും കൊടുക്കലിന്റെ ഒരു മേഖലയാണ്, സെക്കൂലർ എന്ന പദം, ഇവിടെ വ്യാവ്യാനിച്ചിരുന്നത്. ഗാന്ധിജിതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്, മതമില്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയം എന്നു പറയുന്നത് അങ്ങെ അറുതെ ഭീഷണമായ രാഷ്ട്രീയമായിരിക്കും എന്ന്. മതം രാഷ്ട്രീയത്തെ ധാർമ്മിക മായും കൈപിടിച്ചു യർത്തണം, അതിന്റെ മുല്യത്തെ ഉയർത്തണം എന്നാണ് ഗാന്ധിജിയുടെ അഭിപ്രായം. മതവും, രാഷ്ട്രീയവും വേർപെട്ടു തതുകയല്ല, കുടുതൽ കുടുതൽ ബന്ധപ്പെടുത്തുകയാണ് വേണ്ടത്. അതോടു ധാർമ്മികതയുടെ തലത്തിലാണ് എന്നുമാത്രം.

പക്ഷേ, അതേ ഗാന്ധിജിതന്നെ യഹുദർ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഒരു രാഷ്ട്രം വേണം എന്നു വാദിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതിന്റെ വലിയ വിമർശകനായിരുന്നു. യഹുദമതം രാഷ്ട്രീയവർക്കരിക്കപ്പെടുവോൾ, അതു തന്നെ ദേശീയവാദമായിവരുന്നോൾ മതവും രാഷ്ട്രീയവും ഒന്നിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞ ഗാന്ധി, അതിനെ തിരഞ്ഞകരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. എന്തിനാണ് തിരഞ്ഞകരിച്ചത്? വേണാനുകൊണ്ടുമല്ല. മതവും രാഷ്ട്രീയവും തമിലുള്ള ബന്ധം ധാർമ്മികതലത്തിലായിരിക്കുമെന്ന് ഒരുപ്പുമില്ല. അത് ഭീകരവാദമായി മാറാം. നമ്മൾതന്നെ അത്തരത്തിലുള്ള ഭീകരവാദങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞതാണ്. പലരാജ്യങ്ങളും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമാണ്. അതിൽ തർക്കമൊന്നുമില്ല പക്ഷേ ഇന്ത്യൻ സെക്കൂലറിസത്തിന് ഗാന്ധിജിയും നെഹ്രുവും കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വ്യാവ്യാനം അത് മതനിഷ്ഠയിയായിട്ടുള്ള ഒന്നല്ല എന്നാണ്. ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടതേണ്ടാളും ഇപ്പോഴുള്ള പ്രശ്നം ഇതാണ്: ഇവിടെ ഓരോ ജാതിയും മതവും അതിന്റെതായി കൂള്ള സത്യം ഷോഷിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഷോഷിക്കുന്നതിൽ നിരാശപ്പെട്ടിട്ടുകാരുമില്ല. അത് ചില താല്പര്യ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടിയാണ്

എന്നും സമ്മതിക്കണം. അങ്ങനെ ഷേഖരിക്കുന്ന യാമാർത്ഥ്യം അംഗീകരിക്കുകയും, ഇവരെയെക്കു എന്തെങ്കിലും തരത്തിൽ കൃടിയോജിപ്പിക്കാൻ, അടവുത്തന്ത്രതില്പുറം വല്ല മാർഗ്ഗവും കണ്ണടത്താൻ സാധിക്കുകയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ രീതിയിൽ, പുതിയ സാഹചര്യത്തിൽ, പുതിയനൂറ്റാണ്ടിൽ, നമ്മളുടെത്തിരിച്ചെടുക്കേണ്ടുന്ന ഒരു സൈക്കുലറിസമാണ് അത്. പക്ഷേ, ഇതെല്ലാം വൈവിധ്യമുള്ള ഒരു രാജ്യത്തിന്, സ്വത്രസ്ഥാപനത്തിന് സാമൂഹ്യമായും രാഷ്ട്രീയമായും മുന്നോട്ടുവരുന്ന സമയത്ത് ഇവർക്ക് അന്വേച്ചുവാസമായിരിക്കുന്നുള്ള ഇടമെന്താണ്? അങ്ങനെ ഒരു ഇടം സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് വെറും മെട്രോപോളിറ്റിക്കൽ രീതിയിൽ, ഭരണകൂട്ടരീതിയിൽ മാത്രമായിരിക്കയില്ല. താഴെക്കിടയിൽനിന്നുതനെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കേണ്ടുന്ന എന്നാണ്. മത-ജാതി-സ്വത്ര രീതികൾക്കപ്പുറത്തുള്ള കൃടായ്ക്കൾ വളർത്താൻ, സാമൂഹ്യമായി അതാടിഞ്ഞളിലുള്ള പ്രവർത്തന മണ്ഡലങ്ങൾ ശൃംഖലക്കുന്ന സമയത്ത്, എവിടെയാണ് ഈ സംബന്ധം ഉണ്ടാവാൻ സാധിക്കുക? ജൈവരിതിയിലുള്ള ബന്ധം ഈ സ്വത്വങ്ങൾക്കു പൂർത്തേതക്ക് ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ സാധിക്കുമോ എന്നുള്ളത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതിയാണ്. അതിന് സ്വത്ര നിഷ്പയത്തിലൂടെ സാധിക്കും എന്ന് എനിക്കൊരിക്കലും തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ്, ഗുണപരമായിട്ടുള്ള ഒരു മാറ്റമുണ്ട് എന്നും അതിനെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമേ നമുക്ക് പുതുതായിട്ടുള്ള ജൈവബന്ധം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും ആവർത്തിച്ചു പറയാൻ താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്.

“എൻ.വി.യുടെ കവിതകൾ”

(എൻവി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ കവിതകളുടെ സമ്പൂർണ്ണസമാഹാരം)

പേജ് : 800 മുംബാലി - 500.00

ഗ്രന്ഥശാലകൾക്ക് പ്രത്യേകം - 350.00

കൊറിയൽ ചെലവ് 25 ക. ചേർത്ത്, എം.ഒ/ഡി.ഡി.അയയ്ക്കുക.)

സൈക്കട്ടൻ

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയൽ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്,

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

പുനർജ്ജനി

ബ്രഹ്മ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ഇരുണ്ടുമുടി ബ്രഹ്മാണം
 വിറകൊള്ളുവതിന്ത്യാനി
 വന്നല്ലെങ്കിൽ -
 അല്ലെന്നാൽച്ചയിലോ, നരൻ?

 എടുത്തുകൊട്ടീ ദുഷിക്കു
 ശ്രീതൈകടൻ പൊടുനന്നെ
 ചാട്ടച്ചീറ്റുലിലന്നാളി -
 ചുഞ്ഞും പാണ്ടു മരുത്തുകൾ

 കട പൊട്ടിത്തറിക്കുന്നു
 മരമോ മലയാദ്രിയോ?
 പാർപ്പിം വിട്ടനാമത്ര -
 മലഞ്ഞത്തേണ്ടാ മിണ്ടുപോയ്.

 വിർഷുമുടി മുഖം പൊതി -
 കരഞ്ഞു പത്തുബിക്കുകൾ
 തുടുക്കള്ളിർക്കുത്താഴുകിൽ
 മുഞ്ഞിപ്പാഞ്ഞി വസുന്ധര

 മലർന്നടിച്ചുഞ്ഞുകുണ്ട്
 പുറം തേരാക്കി നീഞ്ഞവേ
 പുത്രംകൊടിക്കുദയം:വാനം
 മുടിയന്നിച്ചടപ്പിതോ?

 കൊണ്ടത്തേക്കാൾ താഴ്ന്നിന്നുന്നി -
 തന്നോ, പാർത്തട്ടുലഞ്ഞുവോ?
 അച്ചാണി പൊട്ടിയോ, പ്രാണാർ
 പോകും പോകിൽ ഞരഞ്ഞിയോ?
 പുത്രംകൊടിത്തുന്നബാലുതമ -
 പത്രമായ് വികസിക്കയോ?
 ഒരു ഭിന്ന - ലക്ഷ്യത്തോ
 നെയ്യിളക്കു കൊള്ളുന്നിയോ?

യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങുമ്പോൾ

യു. ശക്തനാരാധാൻ

മുതുകുന്നുപോയ് വിഷ്ണു
 പാതൽപോൽ, പല്ലാക്കെയും
 കടിയും ചവയ്ക്കലും
 മട്ടുതു പിണാൺഡിഷായ്.
 കുറ്റിച്ചാമരം കണ -
 കിന്തിരിമുടി, കാഴ്ച
 തെറ്റിയെങ്ങാനും ചെന്നു
 ചേരുന്ന കണ്ണിവെട്ടവും....
 നേരമായ് മഞ്ഞുവാ -
 നെന്നു തോന്നുന്നു.കാലു
 പേരുന്നിലഘോ പാരേ -
 ബന്ധങ്ങളിറുകുന്നു.
 തിന്നുവാൻ കുടിക്കാനും
 മുടങ്ങാതിനോളവും
 തന തോഴി നിന്നാർദ്ദ -
 ചിന്തമോ കൈപ്പുണ്ണമോ
 പുഴയോ കാറ്റോ ചാറും -
 മഴയോ പുക്കാലമോ
 വഴിയിൽ തടങ്ങതന്ന
 പിന്നാക്കം വലിക്കുന്നു?

മുരുളിൻ കോട്ടവാതിൽക്കൽ -
 തെരളിയും ശ്രാമവിഗ്രഹം
 മൂളകാളും നിശ്ചേഷത്തിൻ
 ശംഖധ്യാനത്തിൽ വിണ്ണലം

 വിറച്ചപോതിലും, കോരി -
 തതരിപ്പു മുശ്യമചിന്തയിൽ
 ഉപസ്ഥിതിക്കും മണ്ഠപ -
 ട്രാളിയേ കാണിത്താലില!

തെരുവിന്റെ മകൻ

കലാമണ്ഡലം കേരളവൻ

ബല്ലുവന്നു, നഗരത്തെതരുവിൻ -
വക്കുചേരിന്നതുപെട്ടു ജനത്തെ
നാലുപാടും ചിതറിത്തറിച്ചു
ചാകരിപാലെ ആൾത്തിരക്കോളം
ആർത്തിയോവൻ കൈക്കുമ്പിൽകോട്ട്
നീർത്തിയോരോ മുഖത്തിനുനേർക്കും
രോഷ്രാദ്ധണം പുശ്യം ചുരുട്ടും
ആസ്യരായവർ തുപ്പിയഴീലം
നെനുമില്ലാതെ ഗുണങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ
ചെന്നുനില്ലക്കയെല്ലായ്ത്താൻറെ ഭാവം
ബാർത്തുണ്ണട്ടി, ഹാ, പാവമഞ്ചാത്തു
ചീർത്തകണ്ണകളും കുർന്നവം പല്ലും
നീറ്റലേറ്റുന്ന കാരമുൾക്കൊലിൻ
ചീറ്റലും കരിംചോരത്തിണാർപ്പും
ഭുക്കിലേയ്ക്കുക്കിലുന്തിപ്പരുംകാൽ
വീക്കും തട്ടും ചവിട്ടും പൊറാട്ടും.
മിന്നൽപോ, ലവൻ ക്രൂരിൽ പിടണ്ണാ -
വിന്നാവമൊലിച്ചുക്ക്ലീരായ്.
പണ്ടുഗൃഖാഡയിപ്പയ്ക്കുനെ, അതായ്ക്കെക്കെ -
അതണ്ണിൽ നിന്നെന്നുത്താണ്ടുമണ്ണുനേപാൾ
ബോധമറ്റാരത്തായ പിന്നിടോ -
രാധിമാത്രമായജജിവിതത്തിൽ
ക്രൂരദണ്ഡനം ചുട്ടുപൊള്ളിച്ചു
നീരുവന്നാരകൈകൊലിളുകൾ
തെണ്ണിസംലംതലവന്നുവേണ്ണി
കണ്ണവൻമുന്നിലിന്നു യാചിപ്പു.
ഓണമാണവൻതന്നുസ്ഥപ്രായ -
രാണതാ, താതമാതാക്കരെളാത്തു
തുള്ളിയാടികള്ളിച്ചാലിക്കുന്നു
പുള്ളിപ്പാനുടുപ്പിട്ടും ചിരിച്ചും

അജത്താതജീവി

അശോക് കുമാർ പെരുവ

അജത്താതജന്തു ഭയം വിതയ്ക്കുന്നുപോൾ;
ജംബുകനേഷാലെ കുവിയാർക്കുന്നുപോൾ;
ഇവിന്റെ മറവിൽ പതുഞ്ഞിയെത്തുന്നുപോൾ;
ഇരുളിനെക്കീറും തുറുക്കണ്ണുഖണ്ണുപോൾ!...

ചോരയാണേറുവും പമ്പം; മുഗ്ഗങ്ങളും -
കോഴിയും തെട്ടമില്ലിപ്പോൾ; മനുഷ്യനെ -
കാണുകിൽ രാത്രിതൻ പൊന്തയിൽനിന്നുടൻ
ചാടിവിശുന്നു നിഴ്സ്വർം, പിശാചുപോൾ!

എന്നെന്നാളായിത്തുടരുന്നു പാതകം,
മാരണം കൊയ്തു കുടുന്നു പണ്ഡവും.
മുതിമുർത്തമുപം ധരിച്ചു രാവിൽ കുതി -
ചുലനുന്നു, കുടൽമാല ചാർത്തുനു പുലരികൾ... ⇒

ഇല്ലവന്മുന്നമബന്ധുക്കൾ
വല്ലകോൺഡിലും കണ്ണദിനികാം
ഉണ്ടുന്നറുക്കണക്കിനിംട്ടിൽ
തെണ്ടികൾ കൊച്ചുബാലരീനാട്ടിൽ
ശ്വേതരഞ്ചേരം പ്രസംഗിച്ചിടാതേ -
രാരാരാളുണ്ടവർക്കിന്നുതാണ്ടായ്
ഉച്ചവെയിലിനാൽ ചുട്ടുപൊള്ളുന്നോ
രുച്ചിയിൽക്കരം താഴ്തുനു സുരേൻ
പച്ചവെള്ളം വരണ്ടവയറ്റിൽ
വെച്ചു വേവിച്ചു ജീവിന്റെ ചോര
ചില്ലിക്കാരുണേ വീണില കൈയ്യിൽ
കൊല്ലുച്ചിരി ഗർജ്ജിച്ചു കാതിൽ
തൊല്ലാന്തിയപാവം പതിപ്പു
മല്ലിലക്കൊല്ലുന്നിരാർ തുടയ്ക്കും?

എ

മാംസം ദുജിക്കുകയില്ലെങ്കിലും ചോര-
ക്കുഴലുകൾ ദംശ്രയിൽ ചീനിപ്പളർക്കേണ്ട്,
ചുറ്റും കുതിക്കും ചുടുനിണ്ഞച്ചാലിലായ്
പുണ്യ കിടക്കുന്നു കാലടിപ്പാടുകൾ...

കാലത്തു പേടിച്ചുരെം നോട്ടങ്ങളാണ്
കുടിനിന്നന്തരുതും കുറുന്നു നാട്ടുകാർ
നീണ്ടാരീക്കാലടി പുലിയുംതല്ല, ചെം-
നായുമാണെന്നോ വിചിത്ര സത്യത്തിന്റെ -

ഹീനമാം ചിന്തയും പകയും വഴിക്കുന്ന
വിഷമുള്ള ലാക്കിന്റെ രക്തക്കുറിപ്പുകൾ....
“രാത്രിയിൽ കെണിവച്ചുവൈച്ചുപാതയാം” - ധാരം-
ചോരത്തിള്ളപിന്റെ ഫെമം മഹിച്ചിതാ;

കെണിയിൽ കുടുങ്ങേം വിചിത്രജ്ഞനു; നീണു-
നവവും ചുവന്ന കണ്ണും കുർത്ത ദംശ്രയും,
നീണു നാക്കും, കുർത്ത രോമില്ലാത്തതാം
വാലും, മരണം മണക്കുന്ന നോട്ടവും.....

കുടിന്റെ കമ്പികൾ പൊട്ടും പരാക്രമം;
ചീറുന്ന ചീറിലോ കൊല്ലുന്ന ഗൗരവം;
പുലരിയെത്തുബോള്ളുത്തു കാണാമെന്ന
ലഹരിയിൽ കാത്തിരിക്കുന്നു മഹാജനം.....

നേരംവെള്ളുത്തു; കണ്ണായിരം ചുറ്റിലും
പേടിച്ചു പേടിച്ചട്ടുത്തു നോക്കീടേണ്ട്,
ധാർവിനേപ്പാലും നടക്കും പരിഞ്ഞാമ-
പാംഭാനോനാനായ്ക്കെത്തളിഞ്ഞു കണ്ണമുന്നിലായ്;

ജന്തുവിൻ കണ്ണുകൾ കുസി, വാലും നവം-
തേറുകൾ, ബീദിസ്ത്രുപവും മാഞ്ഞുപോയ്;
സൗഖ്യഭാവത്തിൽ ചിരിക്കുന്ന മർത്ത്യുന-
ക്കുട്ടിൽ! അതരിച്ചുനിന്നു ജനം ചുറ്റിലും!

(സംസ്കൃതകവിത)

ഗീതാഞ്ജലി

(രവീന്ദ്രനാഥാംകുരകുത്തം കാവ്യം)

അനുവാദകഃ കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

(1)

അദ്ദേഹമക്കരോ സ്ത്രം മാം
തവ ലീലാ തമാവിയാ;
വാരം വാദിദം പാത്രം
ഭംഗുരം റിച്ചേതേ ത്രയാ.

നവചേതനയാ തത്തു
സദാ ത്രം പുരയസ്യപി;
ഉദ്യോഗം തനുവേണ്ടും ത്രം
ഗാത്രേട്ടബ്രിഷ്ടു ദരീഷ്ടു ച.

തസ്ഥിൻ സ്യംശാസ്ത്രവോഷ്യാസ്യാ-
നിത്യനുതന സുസ്യരാ:
ത്രദീയപാണിതലയേ-
മഹസ്പർശഹേതുനാ

മദ്ദിയപ്രദയം ക്രക്ഷണം
ഹർഷസീമാം വിലംഖതേ;
അവ്യക്താശ്വാരണം കിണ്വി-
ത്രഭവ ഇനയത്പി.

മഹല്പഹസ്താവായാന്തി
നില്ലീമോപായനാനി തേ;
അതിക്രാമന്തി നെനകാനി
യുഗാനി വിരതിം വിനാ.

മു ദേവ, തമാപി ത്രം
സ്വാവയനാസി സന്തതം;
സ്ഥലഃ കിന്തു പുന്നശ്വാപി
പുരണായാവശിഷ്യതേ.

(2)

ആഖ്യത്വാപയസി മാം ഗാത്രും
യദാ ത്യം എ ഭാസതേ
അഭിമാനനേ ഉച്ചിത്തം
സപദ്ധേവ സ്ഥാദേഭിതി.

തമാ ത്യദീയവദനം
യദാഹിവലോക്യേ
ബാഷ്പോദ്ദശമോ ഭവത്യേവ
തദാ മാമകനേത്രയോ:

പരസ്പരവിരുദ്ധം ച
കർക്കാശം എ ജീവനേ
യത് കിഞ്ചിദസ്തി തത്സർവ്വം
സമ്മർദ്ദപേണ വിദ്രുവത്

എകസ്ഥിനേവ മധുര-
സ്വരേരക്കേ കുരുതേ ലയം,
സമുദ്രതരണാദ്യുക്തഃ:
പ്രസന്നവിഹണോ യമാ

ഉദീയാരാധനാ പദ്ധതേ
പ്രസാരയതി തത്ക്ഷണാ;
ജാനേട്ടഹം എ ഗാനേന
മോദണേ ത്യമിതി ദ്രുവം.

ഗായകസൈവ രൂപേണ
തവ സമ്പൂജ്യ സന്നിധാ
ആഗ്നിഷ്ഠാമുഹമിത്രേവം
സുവ്യക്തം അണായതേ ഉയം.

അഭ്രഗണ എ ഗാനസ്യ
ദുർപ്രസ്തപ്തപ്രത്യേഃ:
സ്പുരാഖി ത്യത്പരം പ്രാപ്തിർ-
യയോർഭേനവ മദ്യാഹിതാ.

താന്ത്രിക തുഷ്ടി മത്തേച്ചഹിം
വിസ്തരാഭി സ്വായ തമാ
ത്യാം ഭിത്രമിൽ ചക്രശ്ചഹിം
യദാത്യം പ്രദുരേവ ദേ.

(3)

കമം ത്യം ഗായസിത്രേത-
ദഹിം ജാനേ ന, മത്പ്രദോ;
നിഴ്വബ്ദാർജുതദാവേന
സർവ്വദാപി ശ്വണോമഹിം.

തവ സുസ്വരഭീപ്ത്യാ ഹി
ജഗത്സർവ്വം പ്രകാശ്വേത;
സുസ്വരപ്രാണവായുസ്ത്രേ
ഗ്രൂത്യംബരമംബരാത്.

ത്യത്പുണ്യസുസ്വരലൈസാതഃ
പ്രതിബന്ധാൻ ശിലാംധ്യാൻ
സകലാൻ ശിമിലിക്കൃതഃ
പുരഃ പ്രവതി സർവ്വാ.

മിളിതും നവ സംഗീതേ
ഹൃദയം മറ കാംക്ഷ്യേതേ;
പരം തു സ്വരലാഭായ
വുമാ യത്തം കരോതി തത്.

ദാശയാഹിം പരം നെനവ
ദാശണം ഗീതകം ഭവേത്;
ദഗ്ധാശഃ സനാഹിം ദീനം
കിരോമാക്രന്നം തദാ.

അനന്തജാലരഭ്രാധ്യഷ്ടു
സുസ്വരസ്യ തവ, പ്രദോ,
മദീയ ഹൃദയം നുനം
ബന്ധീകൃതമഹോ ത്യയാ.

(അനുവർത്തനിച്ചുതെ)

...താലോലംമേപ്പെതരൻ....

അത്തിപറ്റ രവി, വെള്ളിനേഴി

“അമേ, യെടുത്തെന്നപുല്കു-വേഗ-
മിഞ്ഞൻ നനായ് തജുകു
പിച്ച നടന്നുനടന്നു - എൻ്റെ
കൊച്ചട്ടി രണ്ടും തളർന്നു”
വാരിയെകുത്തുമബച്ചു - ഉടൻ
ചോരിവായെന്നു തുടിച്ചു
കണ്ണിലാനും വിളങ്ങീ - കട-
കണ്ണിൽ കുസ്യതി പതുങ്ങീ.
“അമ്മിഞ്ഞ ചുണ്ടിത്തേണം - വിശ-
പ്രഖിണിയക്കൊട്ടുനേണം
താരാട്ടു പാടെണം പിനെ - കൊൺ-
താലോലമാട്ടുനെമെനെ”.

“അമവടിച്ചാപിയല്ലോ - മാമു
നിന്നുലരവായിൽത്തനില്ലോ?
അമ്മിഞ്ഞപാലുടിയില്ലോ - നിനി-
ഞത്തമിണിക്കുസ വീർത്തില്ലോ?
എൻ മണിക്കുടിയക്കുറഞ്ഞാൻ - അമ
തന്റെ മാറിന് ചുടിലെബാതുങ്ങാൻ
അമ്പിളിമാചനുറിച്ചു - ആസൽ-
കുസിളിൽ തേൻ കിനിയിച്ചു
താരാഗണം തെളിയിച്ചു - മാന-
ദൈത്യാരായിരം ദീപം വച്ചു
മിനാമിനുങ്ങും നിരന്നു - രാത്രി-
പൊന്നാടചുറ്റി മിനുന്നു
മനമുലാവും പുക്കാറ്റാൻ - നിലാ-
ചുനന്തരുമണ്ണേറ്റാൻ
പൊന്നാമനയ്ക്കിണ്ണുറഞ്ഞാൻ - തൊട്ടി-
→

വായനമുറി

ബഹുസ്വരതയുടെ കവി

പി.എം.നാരായണൻ

**“എൻവി യുദ്ധ കവിതകൾ” - (എൻവി യുദ്ധ കവിതക
ജുദ്ധ സമ്പർക്ക സഖാഫാരം) എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ.
പ്രസാധനം- എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സംഘക്രട്ടു്, കോട്ട
യക്കൽ, വില 500ക്ക്**

1916-ൽ ജനിച്ച് 1989-ൽ അന്തരിച്ച എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ താൻ
ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് കേരളത്തിൽന്നേ സാഹിത്യസാംസ്കാരിക, റംഗങ്ങൾ
ളിൽ നിരത്തുന്നിന വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു. കവിത, നിരൂപണം, വൈജ്ഞാനിക
നിക, സാഹിത്യം, വ്യാകരണം, പത്രപ്രവർത്തനം, പരിസ്ഥിതി പ്രവർത്തനം,
അധ്യാപനം, സാത്ഗ്രഹ്യസമരം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽ
ഒരേസമയം വ്യാപരിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിൽന്നേ പ്രതിഭയും അറിവിന്റെയും
ചിന്തയുടെയും സുരൂനുകഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഒരു മേഖലയും അനുമായിരുന്നില്ല.
പക്ഷേ, എൻവിയുടെ പ്രധാന മേഖലയേതെന്നു ചോദിച്ചാൽ, സംശയ
മൊന്നുമില്ല, അതു കവിതയെന്ന.

എൻ.വി. ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെതായി പത്രങ്ങളം
കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ പുറത്തിരിങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പുറമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ലിന്റോ തിരക്കണമെങ്ങാൻ?!

വിടുറിഞ്ഞീ പിനെ നാടും - കിളി-

കുടുംബമാല്ല വൻ കാടും

പൊയ്ക്കയിൽ താമരപുവും - ചില്ല്-

കൈകൈളിൽ കുഞ്ഞരിപ്രാവും

ചായുറിഞ്ഞാനിനി നീയേ - സാക്കി -

യായുണ്ടു; നേരമൊട്ടായേ

തികൾ പ്രയീൽ ഉയഞ്ഞു - എന്നു

തക്കേ, വേഗമുണ്ടു്.

ജീ

ഷഷ്ടിപുർത്തിയോടനുബന്ധിച്ച് 1976-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘എൻ വിയുടെ കൃതികളും’ സപ്തത്തിയോടനുബന്ധിച്ച് 1986-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘എൻ വിയുടെ കവിത’കളും. ‘പുശ്ഫകൾ’ എന്ന സമാഹാരം 1993-ൽ മരണാന തര പ്രസിദ്ധീകരണമായി പുറത്തിരിങ്ങി. എൻ.വിയുടെ എല്ലാ കവിതകളും ചേർത്ത് ഒരു സമ്പർഖം സമാഹാരം എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ് ഇപ്പോൾ പുറത്തിരിക്കിയിരിക്കുന്നു. 166 മലയാള കവിതകളും നാലു സംസ്കൃത കവിതകളും രണ്ടു ആട്ടക്കമെകളുമാണ് ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. അനുഭവ്യങ്ങളായി സി.ജെ.തോമസ്, എം.ആർ.പ്രദേശവരൻ, വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി, ആത്മാരാമൻ, കെ.പി.ശക്രൻ എന്നി വർ വിവിധ സമാഹാരങ്ങൾക്കെഴുതിയ അവതാരികകളും ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഈ സമ്പർഖം സമാഹാരത്തിന്റെ ആമുഖപ്പെടം എഴുതിയിട്ടുള്ളത് പ്രശസ്ത നിരുപകരായ ഡോ. ആർ. രാജവവാരിയും കെ.പി. ശക്രന്മം ചേർന്നാണ്. എൻ.വി.കവിതയുടെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്യലവും ആ കവിത നിർവ്വഹിച്ച യുഗ്യർമ്മവും സാമാന്യം വിശദമായിത്തന്നെ പഠി ത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. കവിതകളിൽ പലഭാഗങ്ങൾക്കും എൻ. വിയും ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ എധിറ്റർ കെ.പി.രാമകൃഷ്ണനും കുറിപ്പുകൾ ഉള്ളതിയിട്ടുണ്ട്. കവിതകളിലെ അവധുക്തമായ പല ഇടങ്ങളും കുടുതൽ വ്യക്തവും അനുഭവവേദ്യവുമാകാൻ കുറിപ്പുകൾ സഹായിക്കുന്നു.

ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലൂടെ മഹത്തായ ഒരു സേവനമാണ് എൻ വി ട്രസ്റ്റ് മലയാളകവിതയ്ക്കും കേരള സംസ്കാരത്തിനും ചെയ്യുന്നത്. തന്റെ കാലത്തെ അറിയുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യു സോഫ്റ്റ്റ്‌വെയർ അതിനോടു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുകകൂടിച്ചെയ്യത് വലിയൊരു കവിയെ കാലത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ കഴിയുക എന്നതു ചില്ലറ കാര്യമല്ലാനുമല്ലാണ്.

ജനിനാടുവാഴിത്ത സംഗ്രഹായത്തിന്റെ അപചയകാലാല്പദ്ധത്തിൽ തകർന്നുകിയുന്ന ഒരു കുടുകുടുംബത്തിലാണ് എൻ.വി.ജനിച്ചത്. കരിന മായ ദാരിദ്ര്യവും അവഗണനയും സഹിക്കേണ്ടിവന്ന ബാല്യം. സ്കൂളിൽ ഹീസുകാടുകാഞ് നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചില്ല. ഹീസ് വേണ്ടാത്ത സംസ്കൃത കോളേജിൽചേരിന് പഠിക്കേണ്ടിവന്നു.

സാഭാവികമായും അധികാരിയും അധികാരിക്കുന്നവന്റെയും മോചനത്തിന്റെ ദർശനമായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിൽ എൻ.വി. ആകൃഷ്ണനായി. കൂടെത്തന്നെ ഗാന്ധിയൻ ആശയങ്ങളിലും ഇന്ത്യൻ സാത്രന്ത്യസമര

തതില്ലും മാർക്കസിൽനിന്നു ഗാന്ധിയിലേക്കും ഗാന്ധിയിൽനിന്ന് മാർക്കസി ലേയ്ക്കുമുള്ള ദുരമളനുകാണ്ഡും അവരെ പരസ്പരം കൂട്ടിയിണക്കാൻ തയ്ക്കിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് എൻ.വി. തന്റെ സാമൂഹ്യത്തത്തരശാസ്ത്രം കരു പ്ലിപ്പിച്ചത്. വിശപ്പും സ്വാത്രന്ത്ര്യവും തന്നെയാണ് എൻ.വി.യുടെ ചിന്താ മണിയല്ലതെ മമിച്ചിട്ടുള്ള തുല്യ പ്രാധാന്യമാർന്ന രണ്ടു വിഷയങ്ങൾ. അവരെ അറിയുവാനും അവരെപ്പറ്റി പറയുവാനുമാണ് തന്റെ കവിതക ഇല്ലെട ഏറിയകുറും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സ്വാത്രന്ത്രപ്പെട്ടപ്പറ്റിയുള്ള എൻ.വി.യുടെ സകല്പം രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അതിരുകൾക്കെതിരെത്തമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ഭേദഗതിയും ചരിത്രപരവുമായ പ്രത്യേകതകൾ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ, സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും മാനസികവുമായ എല്ലാ അടിമതതങ്ങളിൽനിന്നും വിമോചിതമായ, പര സ്വപരം കൊണ്ടും കൊടുത്തും മുന്നേറുന്ന, വിവിധ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ സംഘാതത്തെന്നയാണ് ആദർശലോകമായി എൻ.വി. വിഭാവനം ചെയ്തത്. ആഫ്രിക്കയിലെ അടിമയുടെ വേദന എൻ.വി.യൈസ്റ്റംബസിച്ചിട്ടേതാലും തന്റെ വേദനതന്നെയാണ്.

എന്നുമനുഷ്യനു ചണ്ണല കൈകളി-
ലണ്ണൻ കയ്യുകൾനൊന്നിട്ടുകയാ-
ണ്ണനോ മർദ്ദനമവിട പ്രഹരി-
വിച്ചുവരെന്തെന്തെന്തെ പുരിതാകുന്നു.
എന്നേഴുനേരപ്പാൻ പിടയുംഖാനുഷ-
നവിടെങ്ങീവിച്ചിട്ടുന്നു ഞാൻ
ഇന്നാഹ്മികയിതെൻ നാടവള്ളുടെ
ദുഃഖത്താലേ ഞാൻ കരയുന്നു.

(ആഫ്രിക്ക)

തന്റെ കാലാലട്ടത്തിലെ ഇന്ത്യൻ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഗതിവി ഗതികൾ എൻ.വി.യുടെ കവിത കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ആയിരത്തിനേത്താള്ളായിരത്തി മുപ്പതുകളിലും നാല്പതുകളിലും ശ്രാമങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും അലയടിച്ച സ്വാത്രന്ത്രസമരാവേശം ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അഫീംസാമകമായും ഭഗത്സിംഗിന്റെയും ആസാ ദിനേന്ത്രയും സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസിന്റെയും മറ്റും നേതൃത്വത്തിൽ സാധ്യമായും നടന്ന കലാപങ്ങൾ. സ്വാത്രന്ത്രാദയം. അതോടൊപ്പം സംഭവിച്ച വിഭജനത്തിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ ജനാധിപത്യ-സോഷ്യലിറ്റ് മാർഗ്ഗങ്ങൾ

ഇല്ലെട സാമുഹ്യസാമ്പത്തിക സമത്വം കൈവരുമെന്ന ആശയും ആവേശവും. പതുക്കപ്പതുക്കെ മുതലാളിത്തം സാമ്പത്തികരംഗത്ത് നേടിയ മേൽക്കൈ. ജാതിമതങ്ങളുടേയും പ്രാദേശികതകളുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വോട്ട് ബാക്സ്- രാഷ്ട്രീയമായി അധിക്കരിച്ചു ജനാധിപത്യം. അഴിമതിയുടേയും കുറുക്കുത്രങ്ങളുടേയും ഭോഗവാസനയുടേയും ദേശസാൽക്കരണം. ഈത്യ യുടെ അരനുറാണ്ടിന്റെ ഉയർച്ചയുടേയും താഴ്ചയുടേയും ശാമ്പ്, ഉണരു വിൻ, ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരില, ജീവിതവും മരണവും, രാഷ്ട്രീയപ്പൂർഷൻ, നക്സൽബാരി, ഭാരതമാതാ മുതലായ നിരവധി കവിതകളിലൂടെ എൻ.വി. നമുക്കു മുന്നിൽ വരച്ചിട്ടുണ്ട്. നിർമ്മമതയും വൈകാരികതയും ഒരേ അളവിലുൾച്ചേർന്ന തന്ത്രത്വമാത്രമായ ഒരാവൃന്ധ തന്ത്രത്തിലൂടെയാണ് കവി ഇതു നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ആവൃന്ധം സുക്ഷ്മമവും നിശ്ചിതവുമാക്കുന്നതിൽ എൻ.വി.യുടെ കയ്ക്കുന്ന ഹാസ്യത്തിന്റെ പക്ഷ ചില്ലറയൊന്നുമല്ല.

1) വരാത്രാരെച്ചിലിൻ വരവിനായ്‌ക്കാത്തു
തെരുവിൽത്തെണ്ടികൾ തിരക്കിനില്ക്കുന്നു
അവരുടെയെല്ലാം പെരുത്തിരിയ്ക്കുന്നു
(എവിടെ എഫ്.എൽകൾ? എവിടെ ലുഖുകൾ?)
(ജീവിതവും മരണവും)

2) നായ്‌കൾ വരുന്നുവോ? നിസ്ത്രീബീം. അല്ല
നായകളെല്ലിപ്പോൾ വരുന്നു, ഗവർണ്ണറും
പത്നിയും; മുഖ്യാതിമികളേ! സ്വാതന്ത്രം!

(ശ്രാവനപ്രദർശനം, 1974)

തന്റെ തലമുറയുടെ കൈവല്യം വൈയക്തികമെന്നതിലേരെ സാമുഹ്യമായിരുന്നുവെന്നും സാമുഹ്യകൈവല്യം നേടുന്നതിനുള്ള പ്രായോഗികമായ ഒരായുധമായിരുന്നു, മറ്റല്ലോ സിഡികളുമെന്നപോലെ, തങ്ങൾക്ക് കവിതയുമെന്നും എൻ.വി. പറയുന്നുണ്ട്. തീർച്ചയായും എല്ലാത്തിലും വന്നെത്തിലും മികച്ചുനിൽക്കുന്ന എൻ.വി.യുടെ രാഷ്ട്രീയ കവിതകൾ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടവതനെ. പകേഞ്ച് എൻവിക്കവിതയിൽ മറ്റു പല അടരുകളുമുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ബഹുസംരതയുടെ കവിയാണ് എൻ.വി. ബഹുസംരത ഉത്തരാധ്യനികതയുടെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷ്യമായി നിരുപകൾ പറയുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ എക്കാലത്തെയും ഉത്തരാധ്യനികനായ കവിയാണ് എൻ.വി. രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും ഇത്രയേറെ വൈവിധ്യം പുലർത്തിയ കവികൾ വേരൊയില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. മുറുകിയ

സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങൾ മുതൽ അയഞ്ഞ ഗദ്യംവരെയുള്ള നിരവധിരൂപങ്ങൾ കവിതയിൽ അദ്ദേഹം പരിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ മാത്രമല്ല, അമേരിക്കയിലേയും ആഫ്രിക്കയിലേയും റഷ്യയിലേയും മറ്റും എത്തിരെ അഭിലൂപം ചരിത്രങ്ങളിലുമുള്ള വിവിധ സന്ദർഭങ്ങളുപയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം കവിതകൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗണപതിപ്പുത്ര, സരസവതിപ്പുത്ര മുതലായവ ദേവതാസ്തുതിപരങ്ങളായ കവിതകളുംതിയ എൻ.വി. തന്നെയാണ് ആഗസ്റ്റ് കാറ്റിൽ ഓരില, ഗൈവാനുറങ്ങുന്നു എന്നീ ദൈവനിശ്ചയപരങ്ങളായ വരികളുംകൊള്ളുന്ന കവിതകളുമെല്ലാത്തിയത്. ത്രിപമഗതിൽ പൊരിച്ച മഞ്ഞവും സഹസ്രാരമസ്തിഷ്കപത്രവും ഒരേ പ്ലേയറിൽ സഹോദരന്മാരെപോലെ സ്നേഹത്തോടെ സഹവസിയ്ക്കുന്നു.

സാമൂഹികമായാലും വ്യക്തിനിഷ്ഠംമായാലും മനുഷ്യരെ ഭാതികകാര്യങ്ങളെക്കുംചൂണ് എൻ.വി. ഏറിയകുറുക്കുന്ന സംസാരിച്ചത്. എൻ.വി. ഈ മണ്ണിന്റെ കവിയാണ്. പക്ഷേ അകലെ ആത്മീയതയുടെ ആകാശമുണ്ടാക്കുന്ന അതാണ് ആത്യന്തികമായ സത്യത്തിന്റെ ലോകമെന്നുമുള്ള ബോധം അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ത്രിപമഗ, അവസാനത്തെ ആസ്പദ്ധി, കടൽക്കാക്കയെ ആരാധിയുന്നു മുതലായ ചില കവിതകൾ തരുന്ന സുചന ഇതാണ്. അവസാനത്തെ ആസ്പദ്ധിയിൽ കവി ഇതു തെളിച്ചുതന്നെ പറയുന്നുമുണ്ട്:-

ഈ ഫിഖലയത്തിലു-

ണാന്ത്രണ്യാത്മാവിന് ഗൃഹം

ഈ ഫിമ്പരപ്പെൻ-

യന്മിച്ചരയാതലം.

ഇതികലാരു വാന-

പ്രസ്ഥാനായ്‌ജജനിച്ചാതി

വിധിപത്രുഷവ്യഞ്ജി

സമശ്ചി ദ്രാവ്യങ്ങളെ

നിതിവ്യാസനം ചെയ്തു

നിത്യത്യപ്തനായ്, സർവ്വ-

നിരപേക്ഷനായ് വാഴ്വ-

തനൻ പ്രജാതന്ത്രേടും ലക്ഷ്യം.

വ്യക്തിഗതമായ ആശകൾ, നിരാശകൾ, സപ്പനങ്ങൾ, ദുഃഖങ്ങൾ, ആനന്ദങ്ങൾ ഇവരെയുംാം മറച്ചുവെയ്ക്കേണ്ട ഭാർഷിപ്പുല്യമായാണ് എൻ.വി.

കരുതിയിരുന്നത്. കവിത അദ്ദേഹത്തിന് സന്തം സൗഖ്യമോർക്കാതെയുഗ സിയൽക്കുള്ള തിക്കതദ്വാരം മോന്തി ലോകത്തിനു നമചെയ്യാനുള്ള ഉപകരണം മാത്രമായിരുന്നു. സമുഹത്തിന്റെ മഹാവ്യാനം രചിയ്ക്കലാണ് തന്റെ കർത്തവ്യമെന്ന് ചിന്തിച്ചുന്നിച്ചു അദ്ദേഹം വ്യക്തിപരമായ തരളഭാവങ്ങളെ കഴിയുന്നതും കവിതയിൽനിന്ന് അകറ്റി നിർത്തി. പക്ഷേ എത്ര അടിച്ച മർത്തിയിട്ടും അവ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു പൊങ്ങി വന്നുകൊണ്ടെങ്കിരുന്നു. നീണ്ട കവിതകളിലെ പല ഭാഗങ്ങളിലും സപ്പനാത്മകവും മായികവുമായ അന്തരീക്ഷവും പരികല്പനകളുമുണ്ട്. ചൊറു ടി.ബിയിൽ, ഒരു ബസ്സു യാത്ര, കനിമഴ, പുഴകൾ, കോഴിക്കോട് എന്നിങ്ങനെ എൻ.വി. പലപ്പോഴായി എഴുതിയ പല കവിതകളിലും - അവയുടെ എണ്ണം കുറവാണെ കിലും - ശ്രദ്ധകാലപനിക്കതയുടെ പ്രഭാപ്രസരണം കാണാം. കാലപനികത ഗ്രാഫനിയമായ ഒരു ഭാവമാണെന്നു സ്വയം കരുതിയ എൻ.വി.യുടെ ചില വരികൾ വിശദീകരണമെന്നും കൃടാതെ ഉദ്ധരിയ്ക്കാൻ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എന്നിയ്ക്കു കൗതുകം തോന്നുന്നു:

കനിമഴയിൽക്കുതിർന്നലിയുന്നു നീ
പിന്നെന്നീ കേരിയകനുപോബണ്ണിയും
വണ്ണിപോയുണ്ണാരാപ്പിസു, മാപ്പിസിൽ നീ-
നെന്നേംാചിതറുമജഞ്ചാതമുവദ്ദേശ്യം
ഓനുമില്ലാനും; ഒടുക്കമീണ്ണുള്ളതി-
കനിമഴയും, മഴപോലെ പെയ്യുന
ശുന്നതയും, ശുന്നതയാൽ നിറയാതെ
നിന്നുവിണ്ണുനൊരിപ്പാവം നിമിഷവും

(കനിമഴ)

എൻ.വി.യിൽ ആത്മപരതയും വിഷാദവും എക്കാലത്തും മുറ്റിനിനിരുന്നുവെന്നും അതിനെ ബോധപൂർവ്വം നിഗുഹനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ച തിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്ക് താഴ്മയേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളുവെന്നും ആത്മാരാമൻ പറയുന്നു. എൻ.വി.യിൽ കാലപനിക്കഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അത്തദ്ദേഹം ബോധപൂർവ്വം മറച്ചുവെച്ചുവെന്നും ഉള്ളതു സത്യം തന്നെ. പക്ഷേ, കാലപനിക്കഭാവങ്ങൾക്കാണ് എൻ.വി.യിൽ മേൽക്കൊ ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന വാദം അതിവാദമാണെന്നു തോന്നുന്നു. കാലപനിക്കനെ പ്ലാലെതനെന്നേയോ അതിലേരോയോ എൻ.വി.യിൽ ഒരു സാമൂഹ്യചീത കുന്നും രാഖ്യമീമാംസകുന്നും റിയലിറ്റീസും സറ്റയറിറ്റീസും മറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഹൃദയത്തിൽ തൊടുന പുസ്തകം

എം.എം.സചീറ്റൻ

“സമൂതിപർവ്വം” - ഡോ. പി.കെ വാരിയർ, കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവേദ്യ
ശാലാ പ്രസിദ്ധീകരണം. വില: 260 രൂപ

രു മനുഷ്യാധിക്രമിലെ മുഴുവൻ അനുഭവങ്ങളേയും സത്യസന്ധിയിൽ അക്ഷരങ്ങളിലേയ്ക്കോ ഓർമ്മയിലേയ്ക്കുപോലുമോ ആവാഹിക്കാ നാവില്ല.“വസ്തുതകളുന്നത് കച്ചവടക്കാരൻ പലകയിൽ നിരുന്നത്, തങ്ങളുടെ വലയിൽപ്പെടുന്നവമാത്രം.” എന്ന ഇ.എച്ച്.കാർ, “What is History?”എന്ന കൃതിയിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. വസ്തുതകൾ സത്യസന്ധിയിലെ ഏന്ന ആരോപണം ചരിത്രകാരനെതിരെപ്പോലും ഉന്നയിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നിരിക്കേ, ആത്മകമാകാരരേഖ കാര്യം പറയാനില്ലെല്ലാം. ആത്മപ്രശംസാപരമായ ഓർമ്മകളിൽ അഭിരിമിക്കുകയെന്നത് മനുഷ്യസഹജം. അതുകൊണ്ട്, ആത്മകമകൾ പലപ്പോഴും ആത്മപ്രശംസാക്മന്മാരണം

ശരി തെറ്റുകളെപ്പറ്റി തീർച്ചയില്ലാത്ത രു സംശയവാദിയാണു താനെന്ന് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. ആദ്യമായും അവസാനമായും എൻ.വി. ഒന്നേഷകനായിരുന്നു. ആത്മപരതയുടെ കൊച്ചുതടാകത്തിൽ ഒരുഞ്ഞു നാതായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവൃപ്പതിം. അതിനു വിഹരിയ്ക്കാൻ സമൂഹത്തിന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും വിശാലമായ സമുദ്രംതന്നെ വേണ്ടിയിരുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞുവന്നതിതാണ്: ബഹുസ്വരതയുടെ കവിയാണ് എൻ.വി. എൻ.വി.യിൽ കാല്പനികനും റിയലിറ്റീസുണ്ട്. പഴയുന്നും പുതയുന്നുണ്ട്. ഭാതികവാദിയും ആത്മയിച്ചവാദിയുണ്ട്. വിരുദ്ധഭാവങ്ങളായ ഈ ദൗണങ്ങളും ഈ കവിയിൽ രു പ്രത്യേക താളത്തിൽ സമന്വയിക്കുന്നു. വലിയ രെൽബുള്ളു കവികൾ അങ്ങനെയാണ്. അവർ നിവഹണാളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

റൂക്കവിയുള്ള തംബുരുമീടിക്കാണ്ട് എകാന്തനായ ഗായകൻ ഒരേ ശൃംഗാരത്തിൽ പാടുന പാടല്ല എൻ.വികവിത. എല്ലാ വൃന്ദവാദ്യങ്ങളുടേയും അക്കന്നടിയോടെ ജനമധ്യത്തിൽവെച്ച് മഹാസംഗീതകാരൻ നടത്തുന വിപുലവും വിശദവുമായ കച്ചേരിതനെന്നയാണ്. ●

ഇായി ചുരുങ്ങുകയാണ് പതിവ്. ചിലപ്പോഴാക്കെ അവ കാലത്തെയും ചരിത്രത്തെയും കണ്ണഭന്നു നടക്കാറുണ്ട് എന്നതും മറക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ അപ്പോഴും കൃതി വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടുന്നിൽക്കുന്ന രൂപം ശ്രദ്ധകർത്താവിന്റെതുതനെന്നയാകും. കഷ്ണിപ്പമത്തിലെ മുഴുൻ പ്രകാശഗോളങ്ങളും ശ്രദ്ധകർത്താവിനുചുറ്റും കരഞ്ഞിക്കാണ്ടിരിക്കും!

ഇതിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അനുഭവത്തിലേയ്ക്കാണ് ഡോ.പി.കെ വാരിയരുടെ ആര്ഥകമധ്യായ ‘സ്മൃതിപരവ്യ’ നമ്മുണ്ടാക്കിച്ചു നടത്തുന്നത്. തന്റെ സ്മൃതികളെ ആവാഹിച്ചുണ്ടത്തുന്ന ഓരോ അവസ്ഥയിലും സന്തുഷ്ടിപ്പായാണ് മറയ്ക്കുപിന്നിൽ ഒളിപ്പിച്ചു നിർത്തുകയാണ് ശ്രീ. വാരിയർ. പകരം, ഔഷ്ഠത്യല്പനായ അമ്മാവൻ വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയരുടെ, കവികുലഗ്രരുടെ പി.വി. കുഷ്ണവാരിയരുടെ, അകാലത്തിൽ വിച്ഛുപിരിഞ്ഞ ജേപ്പണ്ടൻ പി.എ.ഓ. വാരിയരുടെ, കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാലയെന്ന മഹത്തായ സ്ഥാപനത്തിന്റെ, എല്ലാറില്ലും ഉപരിയായി മാനവസ്സേപനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ, പെപ്പതുകത്തിന്റെ ഒക്കെ ചിത്രമാണ് വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ ജാലിച്ചുനിൽക്കുക. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഈത് ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ ആര്ഥകമധ്യാണെന്നു പറയുന്നതാകും കൂടുതൽ ശരി.

കുട്ടിക്കാലത്തിന്റെ വർണ്ണക്കടലാസിൽ പൊതിഞ്ഞുവെച്ച ഓർമ്മകളിൽ ചിലവ അദ്ദേഹം നമുക്കുമുന്നിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്ന് ഇങ്ങനെന്നയാണ്:-

“ഉച്ചയ്ക്ക് വരാന്തയിലും ഇടനാഴിയില്ലമൊക്കെ ഞങ്ങൾ കളിക്കുമ്പോൾ അമ്മ ശാസിക്കും അമ്മാവൻ ഉറഞ്ഞുകയാണ്, ഒച്ച വെയ്ക്കരുത് എന്നാക്കെ. അതിനിടയ്ക്കു കാണാം മുകളിൽ ജനങ്ങൾ പതുക്കെ തുറക്കുന്നു. എന്നിട്ട് ഒരു ഫ്രാസ്സറെന്നയിൽനിന്ന് മിംബാ ഇങ്ങോട്ട് ചൊരിയും. എ ബി സി ഡി എന്ന അക്ഷരങ്ങൾപോലെ പല നിറത്തിലുള്ള മിംബാകൾ. എങ്ങൻ അതിന്റെ മുകളിൽ കമ്മന്നു കിടന്ന് കുട്ടിവാരിയെടുക്കും. അമ്മാമൻ അതുനോക്കി മുകളിൽനിന്ന് കുലുങ്ഗിച്ചിരിക്കും.”

എന്താക്കെയായാലും ആര്ഥകമധ്യാണല്ലോ ആലസ്യത്തോടെ ഈ പുസ്തകം വായിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾ ഇതുപോലൊരു അനുഭവമാണ് നമ്മുക്കുണ്ടാവുക. ചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക് മറഞ്ഞുപോയ എന്താക്കെയോ പടികളിൽനിന്ന് പല വർണ്ണത്തിലുള്ള മിംബാകൾ തുരുതുരാ ഉരുണ്ടുവിഴുന്നു. അതിന്റെ മുകളിൽ കമിച്ചന്നുകിടന്ന് കിട്ടാവുന്നേടത്തോളം വാരിക്കുട്ടുക

യല്ലാതെ ഇടയ്ക്കുവെച്ച് വായന നിർത്തിപ്പോകാൻ സഹ്യദയത്വം അനുവദിക്കുകയില്ല. അതുതന്നെന്നാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സൗഭാഗ്യവും.

എന്തൊക്കെ മധ്യരജഞ്ഞാൻ ആ കോൺപുടികളിലൂടെ ഉരുണ്ടുവിശുന്നത്! ഉരുപതാം നൃറാണ്ടിന്റെ അസ്തമയം മുതൽ ഉരുപത്തൊന്നാം നൃറാണ്ടിന്റെ ഉദയംവരെയുള്ള കോട്ടയ്ക്കലിന്റെയും കേരളത്തിന്റെയും ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ; മലബാർകലാപത്തിന്റെയും ഇന്ത്യൻസംബന്ധത്രസമ രണ്ടിന്റെയും വളരെ വ്യത്യസ്തമായ രേഖാചിത്രങ്ങൾ; കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരയിൽ, പുന്നഫേരി നമ്പി, മനോരമത്തിന്ദുരാട്ടി, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തന്മാരിൽ, വള്ളത്തോൾ, കവികുലഗ്രാമ പി.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, പി.സി., തുടങ്ങി നിരവധിപേരും വളർത്തിയെടുത്ത മലയാളത്തിന്റെ പെത്തുകം; ഇന്ത്യയുടെ തനതുചികിത്സാരിതിയായ ആയുർവൈദം ഉണർന്നെന്നീക്കുന്നതിന്റെ ചരിത്രസാക്ഷ്യം, പി.എസ്. വാരിയർ എന്ന മഹാപ്രതിഭയുടെ കാലടികളെ അവധാനതയോടെ പിന്തുടരുന്ന പിന്തൽമുറിയുടെ ഗുരുത്വം; കൊസ്യൂം ചില്ലയും തളിരും തന്നലുമായി പന്തലിച്ചുനിൽക്കുന്ന പനിയും തളിരെയന്ന തറവാടിന്റെ കാലത്തെ അതിജീവിക്കുന്ന കുടായ്മ, ഇതെല്ലാംചെന്ന് സമന്വയിക്കുന്നതാകട്ടെ, കോട്ടയ്ക്കൽ ആരുവെവദ്യശാലയെന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിലും.

ആരുവെവദ്യശാലയുടെ ചരിത്രത്തിനു സമാനതമായി കേരളത്തിലെ സാമൂഹ്യനവോത്തമാനത്തിന്റെ ചരിത്രംകൂടി “സ്മൃതിപർവ്വ” ത്തിൽ വായിക്കാം. വെവദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയർ, പുന്നഫേരിനമ്പി, കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ എന്നീ മുന്നു ചരിത്രപുരുഷന്മാരും ഒരുമ്പെറ്റ മക്കളുപോലെ പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചും, സമാനമായ ആശയങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചും, പ്രവർത്തിച്ചും കടന്നുപോയവരാണ്. ശ്രീ. പുന്നഫേരി നമ്പിയുടെ സംസ്കൃതപാഠാലയിലാണ് ആദ്യമായി അവർണ്ണർക്കു പ്രവേശനം ലഭിച്ചത്. തിരുവിതാംകൂറിൽ സംസ്കൃതം പഠിക്കാൻ ആഗ്രഹമുള്ള ഇംഗ്ലീഷാലന്നാരെ ശ്രീനാരായണഗൃഹ അയച്ചത് നമ്പിയുടെ അടുത്തെയ്ക്കായിരുന്നു. യാമാസ്യിതികൾ വിമർശനവുമായിവന്നു. “സരസ്വതിക്ക് തീണ്ടലില്ല” എന്നായിരുന്നുവത്രെ നമ്പിയുടെ മറുപടി.

പാലപ്പുറത്തു പുതിയേടത്ത് ശോഭിന്നൻ നമ്പിയാരെന്ന അതിപ്രശ്ന സ്തതനായ ഗുരുനാമൻ; കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ എന്ന അതിലും പ്രശ്ന സ്തതനായ ശിഷ്യൻ. വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗുരുദക്ഷിണ സീകരിക്കണം എന്നായി ശിഷ്യൻറെ പ്രാർത്ഥന. ആദ്യമൊക്കെ മടിച്ചേക്കിലും

പിന്നീട് ഗുരുനാമൻ വഴി. “എൻ്റെ വ്യദിതങ്ങൾ മാതാവിനെ മഹാഭാരതം മുലം മുഴുവൻ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുക. അതാണ് ഗുരുദക്ഷിണം.” ബോഹമണമുവത്തുനിന്നല്ലാതെ പുരാണഗ്രഖങ്ങൾ പാടില്ല എന്നുകരുതിയിരുന്ന ഒരുകാലത്ത് ഈ ഗുരുവും, നരകദയമില്ലാതെ ഇങ്ങനെന്നെയാരു ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റൊടുത്തു നിന്നവേറ്റിയ ശിഷ്യനും വ്യത്യസ്തരാകുന്നു.

ഇതിലും ഒരുപടി മുന്നിലായിരുന്നു പി.എസ്. വാരിയരുടെ കമ. കേരളത്തിൽ ആരാധനാസാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടങ്ങൾക്ക് തുടക്കം കുറിക്കുന്നത് തൊള്ളായിരത്തി മുപ്പത്തുകളിലും നാൽപ്പത്തുകളിലും ആയിരുന്നുവല്ലോ. 1942-ലെ വൈകം സത്യാഗ്രഹം വാസ്തവത്തിൽ കേൾത്തപ്രവേശനത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നില്ല, കേൾത്തതിനുമുൻവശത്തുള്ള വഴിയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. കേൾത്തപ്രവേശനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഗുരുവായുർ സത്യാഗ്രഹം ആരംഭിച്ചത് 1932-ൽ. ഇതേത്തുടർന്ന് 1936-ൽ തിരുവിതാംകൂരിൽ കേൾത്തപ്രവേശനവിളംബരം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ മലബാറിൽ ഇത് ബാധകമായിരുന്നില്ല. 1946-ലാണ് മലബാറിൽ താണജാതിക്കാർക്ക് കേൾത്തണാളിൽ അനുമതകാരര പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്നും ആലോച്ചിക്കാൻപോലും കഴിയില്ല. എന്നാൽ, കോട്ടയ്ക്കൽ ആരുദ്ധരവെച്ചശാലയോടുചേരന് 1932-ൽ പണികഴിപ്പിച്ച വിശ്വാസക്കേൾത്തിൽ ആർക്കും പ്രവേശിക്കാൻ വിലക്കില്ല; അന്നും ഇന്നും. ഹിന്ദുക്കൾക്കുമാത്രമല്ല എത്തു മതത്തിൽപ്പെട്ട വർക്കും. ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ നാധിമിധിപ്പുകൂടി അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ചിന്തിക്കുന്നോൾ മാത്രമേ, ഈ വിലക്കില്ലായ്മയുടെ പ്രാധാന്യവും അതിനുപിരിക്കിലെ ധീരതയും ബോധ്യപ്പെടുകയുള്ളൂ.

“പലതരം കലാപരിപാടികൾ കോവിലകത്തുണ്ടാകും. വൈക്കിട്ടരെ വരുടെ ഉത്സവകാലത്ത് ഏഴുദിവസം മാണി മാധവച്ചാക്യാരുടെ കുത്തുണ്ടാകും. വഴിയേ പോകുന്നോൾ കേൾക്കാം ആ മുഴങ്ങുന്ന ശബ്ദം. കുത്ത് കേൾക്കുന്നോൾ ബോഹമണർക്കുമാത്രമേ ഇരിക്കാൻ അധികാരമുള്ളു. ചാക്യാർ പറയുന്നതും അവരേഡാവും. അവരെത്തെന്നെയാണ് പരിഹസിക്കുന്നതും. കോവിലകത്തുള്ളവർ ബോഹമണർക്ക് പിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇരിക്കാൻ പാടില്ല. നിൽക്കണം. അതിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു കയർ കെട്ടിക്കിട്ടുണ്ടാവും. അതിനപ്പുറിത്താണ് ശുദ്ധരും അസ്വലവാസികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സാധാരണകാർ. അവർ ചിരിക്കാൻ പാടില്ല. ചിരിച്ചാൽ കാവൽക്കാർ വരും - ശ്രീ മിണ്ടരുത്.” ചിരിക്കാനധികാരം ബോഹമണർക്കേ ഉള്ളൂ.

“കോവിലകത്ത് വിശേഷങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ നായാടികൾക്ക് വന്നു നിൽക്കാവുന്ന അതിരാൺ നായാടിപ്പാർ. അവിടെനിന്ന് അവർ ഒച്ചവെച്ച് തങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം അറിയിക്കും” എന്നാൻ “സ്മൃതിപരവും” ആ കാലത്തെ ഓർമ്മിക്കുന്നത്. “ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്നത് കോവിലകത്തോടുചേർന്ന തെക്കേവാരിയത്താണ്. അവിടെ ശുദ്ധവും ബെടിപ്പും ഒക്കെ കറി നമാണ്. വെദ്യശാല ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം പറിപ്പാണ്. അവിടെ ശുദ്ധവും മില്ല് അയിത്തവുമില്ല. “പറിപ്പിലെ ശുദ്ധം” എന്നാരു പരിഹാസം തന്നെ യുണ്ടായി അക്കാലത്ത്. അയിത്തം തീരെ ഇല്ലാത്തത് എന്നത്തും. പറിപ്പിൽ പോയിട്ടാണ് വരുന്നതെന്നു പറിത്താൽ കുളിച്ചിട്ടും പിന്നെ അക്കത്തു കയറാൻ പറ്റി.” ഈ രണ്ടു ലോകങ്ങൾ പിന്നീട്, തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തവിധി ഒന്നായിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു പിരിക്കിൽ രാഷ്ട്രീയക്കാരും സാമൂഹ്യവിസ്മയകളും മാത്രമായിരുന്നില്ല, പി.എസ്. വാരിയർ എന്ന വെദ്യനും ഉണ്ടായിരുന്നു.

മലബാർ കലാപകാലത്ത് കൈക്കൊണ്ട ധീരമായ നിലപാടിനുപിനില്ലും കാണാം കാലത്തെ അതിശയിക്കുന്ന ഈ വീര്യം; അതിലേരെ, കഷ്ടപ്പെടുന്നവരെ-അവർ എത്തുമതത്തിൽപ്പെട്ടവരായാലും-സഹായിക്കാനുള്ള മനസ്സാകം.

“മലബാർകലാപത്തിന്റെ കാലത്ത് കയ്തിൽക്കിട്ടിയ ആണ്ടുങ്ങളെ ദയല്ലാം പട്ടാളം മർദ്ദിച്ചു നാടുകടത്തി. ഒരും മുസ്ലിംകുട്ടാംബത്തിലുമില്ല ആണ്ടുങ്ങൾ. എല്ലാവരും ആത്മരക്ഷാർത്ഥം കാടുകയറി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ (പി.എസ്. വാരിയർ) വിശ്വസ്തരായ രണ്ടാളുകളുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു ലഹളയില്ലും പങ്കടുക്കാതവരാണ്. അദ്ദേഹം അവരെ താൻ താമസിക്കുന്ന മുറിയുടെ തൊട്ടടുത്തുള്ള പുട്ടിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് താമസിപ്പിച്ചു.” മാത്രമല്ല, പുരുഷന്മാർ കാട്ടിൽപ്പോയപ്പോൾ പട്ടിണിയിലായ സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും കണ്ണിക്കുള്ള അരി എത്തിക്കാനും പി.എസ്. വാരിയർ ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. ഇത് ബീട്ടിപ്പിശുകാരെ സ്വാഭാവികമായും ചൊടിപ്പിച്ചു. പി.എസ്. വാരിയർ ബീട്ടിപ്പിശു ഗവണ്മെന്റിനെതിരെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന പലരും പരാതി അയച്ചു. അനേകണ്ഠത്തിനുവന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥമന്നാരോട് അദ്ദേഹം പറിത്തു-

“ഞാനിവിടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീകളും കുണ്ണുങ്ങളും പട്ടിണികിടക്കാൻ അനുവദിക്കില്ല. വിശപ്പ്, അതെല്ലാവർക്കും - ഹിന്ദുവിനും മുസ്ലിമിനും - രൂപോലയാണ്. അവരുടെ രക്ഷാകർത്താക്കളായ പുരുഷന്മാർ മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ ഞാനിനിയും അവരെ രക്ഷിക്കും.”

കലാപത്രത്തുടർന്ന് മലബാറിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഹിന്ദുക്ക്ലൈംഗികളും തമിൽ രൂപപ്പെട്ടുവന്ന ശത്രുത കോട്ടയ്ക്കലിനെ ബാധിക്കാതിരുന്നതിന്റെ പിരകിൽ ശ്രീ. പി.എൻ. വാരിയരും കോട്ടയ്ക്കൽ ആരു വൈദ്യശാലയും കൈകൊണ്ട നിലപാടുണ്ടായിരുന്നു. “അധികാരമുണ്ടായിരുന്ന കോവിലകങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങളെ ചരിത്രം ധാരാളം ഉംഗ്രേഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വളപ്പിൽമുസലിയാരെപ്പോലെ യുള്ളവർ ദാരിദ്ര്യത്തോടും തങ്ങളുടെതന്നെ സമൃദ്ധായത്തിലെ ധാമാസ്ഥി തികരോടും മല്ലിട്ട് നടത്തിയ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരും വിലയിരുത്തിയിട്ടില്ല”എൻ “സമൃദ്ധിപരവും” തതിൽ നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ, ഡോ. പി.കെ. വാരിയർ അമ്മാവൻറെ പാരമ്പര്യം തന്നെയാണ് പിന്തുടരുന്നത്.

കോടിക്കണക്കിന് രൂപയുടെ വരുമാനമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാണ് ഈന് കോട്ടയ്ക്കൽ ആരുവൈദ്യശാല. പീഠ ഹിസ്റ്റിഷ്യൻ എന്ന നിലയ്ക്കും മാനേജിംഗ് ട്രസ്റ്റി എന്ന നിലയ്ക്കും ഈ വലിയസ്ഥാപനത്തിന്റെ ചുക്കാൻ പിടിക്കുന്ന വ്യക്തിയാണ് ഡോ. പി.കെ. വാരിയർ. എന്നാൽ വ്യക്തിജീവിതത്തിലും പെരുമാറ്റത്തിലും അദ്ദേഹം പുലർത്തുന്ന ലാളിത്യം നമ്മുടെ അനുഭവപ്പെടുത്തുകതനെ ചെയ്യും; ജാടകളുടേയും കെട്ടിക്കാഴ്ചകളുടേയും പുതിയ കാലത്ത് പ്രത്യേകിച്ചും. ആരുവൈദ്യശാലയിലെ ഏറ്റവും എളിയ ഒരു ജോലിക്കാരനോടുപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റം അധികാരിയുടേതല്ല, സ്നേഹനിധിയായ ഒരു തറവാട്ടുകാരണവരുടേതാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലാലട്ടം നമ്മുടെ പൊതുജീവിതത്തിനു സമാനിച്ച ഈ ലാളിത്യം രാഷ്ട്രീയക്കാർപോലും മരന്നുപോകുന്ന ഒരു കാലത്ത്, തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ മര്യാദ വഴി തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടും ഈ മനുഷ്യൻ മറവിയെ അതിജീവിക്കുന്നു.

“ഈ വലിയ വീടും കട്ടിലും കണ്ണ് പരിഭ്രമിക്കണം. മാസം 112 രൂപ 50 പെപ്സായാണ് നമുക്കുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുള്ളതൊക്കെ നമുക്കാവാം. അപൂരം ഒന്നും വേണ്ടതാണും.” വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് കൈലാസമന്മിരത്തിൽ എത്തിയ ഉടനെ ഭാര്യകുകൊടുക്കുന്ന ഉപദേശം ലാളിത്യത്തിന്റെ നിദർശനം തന്നെ.

“എൻ്റെയെല്ലെല്ലെയ്, ലീക്കാസനാനകൾ
എൻ്റെയെല്ലിമഹാക്ഷേത്രവും മക്കളേ...”

എന്നു പറയുമ്പോഴുള്ള, നിവൃത്തികേടിന്റെ നിരാഗയിൽനിന്ന് ജനമെടുക്കുന്ന നിരാസമല്ല, ഇത്രയോക്കയേ നമുക്ക് ആവശ്യമുള്ള എന്നൊരു ബോധ്യം കൂടി ആ ഉപദേശത്തിനു പിരകിൽ കാണാം.

സംസ്കരണത്താൽ “സമുത്തിപർവ്വ” തിരിക്കേണ്ട ഭാഷ. ചെറിയ ചെറിയ വാചകങ്ങളിലൂടെ വളരെ ചിടയായി എന്നാൽ അനാധാരമായി വികാസം പ്രാപിക്കുന്ന ഒരു വ്യവഹാരരീതി ഈ പുസ്തകത്തിനുണ്ട്. ആത്മകമയെ ഒരു ബൃഹത്തായ നാടകാനുഭവ മാക്കിമാറ്റാൻ ശ്രമകർത്താവിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു പക്ഷേ, സമ്പൂർണ്ണ രാമായണം പോലെ കോട്ടയ്ക്കൽ ആരുവെവദ്യശാലയുടെ ചരിത്രം അര അഭിൽ അവത്തിപ്പിക്കാൻ “സമുത്തിപർവ്വ” തിരിക്കിന്ന് ഏറെയൊന്നും ദുരം സഖ്യരിക്ഷേണ്ടിവരില്ല. നാടകത്തിലേതുപോലെ പ്രധാനപ്പെട്ട മുഹൂർത്തത തിനു പുറമെ ഓരോ റംഗത്തിനും നാടകീയമായ തുടക്കവും വളർച്ചയും ഉടുക്കവും, അതിനെ അടുത്ത റംഗവുമായി കണ്ണിച്ചേർക്കലും ഒക്കെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണാം. “ഉണ്ഡായി രണ്ടു വിദ്യാര്ഥി”, “കണ്ണകിയോ മായ വിയോ”, “മണ്ണാനും മണ്ണാത്തിയും”, “വിശംഭരൻ തോനിച്ചു”, “അരം പറ്റിയ വാക്കുകൾ” എന്നാക്കെ അഭ്യാസങ്ങൾക്ക് നാമകരണം ചെയ്യുന്നേടതു തന്നെ കാണാം ഈ പ്രത്യേകത. “ശിനൻ മേനോൻ”, “ശുലപാണി വാരി യർ” തുടങ്ങിയ പല അഭ്യാസങ്ങളുടേയും ആവ്യാനത്തിന് പ്രധാനമായും ഉപയോഗിക്കുന്നത് സംഭാഷണങ്ങളാണ്.

“സമുത്തിപർവ്വം” വായിക്കുന്നോൾ മിക്കപ്പോഴും സംഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നത് വിവരങ്ങളായോ കമയായോ അല്ല; ചിത്രങ്ങളും റംഗങ്ങളുമായാണ്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ വായനാ സ്ഥല്പുദത്തിനു കാരണം അഭ്യാനത്തിലെ ഈ നാടകീയത്തെന്നും സ്. എഴുത്തിന്റെ മർമ്മം കൈപ്പിടിയിലൊതുങ്ങിയ രചനാത്മേന്തത്തിന് നിര വധി ഉഭാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കാൻ കഴിയും. എയിനിയർ എന്ന അഭ്യാസത്തിൽ തന്റെ അച്ചുൻ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത് പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കിയ ഒരു ജർമൻമേക്ക് ക്ലോക്കിനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. “അ ക്ലോക്കാണ് ഇപ്പോഴും എന്റെ വിട്ടിൽ ചുമരിലൂള്ളത്. ഒരു തകരാറുമില്ല. അതിന്റെ സ്പന്ന നങ്ങളിൽ എവിടെയോ അവ്യക്തമായി അച്ചുന്റെ മിടിപ്പുകൾ കേൾക്കാം” എന്നെഴുത്താൻ സഹ്യമരുടെ ഹൃദയത്തിൽത്താട്ടുന്ന ഭാഷ കയ്യിലെ തുങ്ങിയ ഒരു എഴുത്തുകാരനെ കഴിയു.

“1965-ലെ തിരുവോൺനാൾ അമു മരിച്ചു. എന്റെ മടിയിൽ കിട നാണ് അന്ത്യശാസം വലിച്ചത്” എന്നാണ്, അമു എന്ന അഭ്യാസം തുട അനുന്നത്. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ആദ്യം പറഞ്ഞതിനുശേഷം മരണത്തിലെ തുക എന്നതാണല്ലോ ആത്മകമയുടെ പൊതുരീതി. എന്നാൽ ഇവിടെ മരണത്തിലൂടെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുകയാണ് ശ്രമകർത്താവ്. “1977-ൽ മാധവിക്കുട്ടി എന്ന വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. അന്നതുകൊല്ലം സുവര്ണഃ വഞ്ചർ ഓനിച്ചു പങ്കിട്ടുശേഷം”. എന്ന്, ഭാര്യയുടെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് പറി

യുനോടത്തും കാണാം ഈ പ്രത്യേകത. നാടകത്തിലെ ഫലാഷ്ടബാക്സ് റിതിയാൻ ഇവിടെ ആദ്യാന്തത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്ന് സുക്ഷ്മപ റിശോധനയിൽ വ്യക്തമാകും. ഭാഷയുടെ മൃദുവൻ കൈതത്തിലുണ്ടെങ്കിലും മറ്റു കവും ആഴവും വെളിപ്പെടുകാണുന്നത് പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ മരണത്തെ ഓർമ്മിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ്. അമ്മാവൻ്റെ മരണം, ജേപ്പംനേരും അപകടമരണം, സഹപ്രവർത്തകരുടേയും സുഹൃത്തുകളുടേയും മരണം ഒക്കെ ഈ തരത്തിൽപ്പെടുന്നു.

“യാത്രയ്ക്കിടയിൽ കുടെയുള്ളവർ കുഴഞ്ഞുവീഴുന്നു. തിരിഞ്ഞു നോക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് മഹാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നിയമം. കാലുകളിട റാതെ അധികഭാരവും താങ്ങി എഞ്ചു യാത്ര തുടരുന്നു” എന്നാണ്, തനി കുമുഖേ കടന്നുപോയവർക്കുമുമ്പിൽ “സ്മാതിപവർവ്വം” ബലിയിടുന്നത്.

ഈ പുസ്തകം, ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ ഇന്നലക്ഷ്യ സ്മരിക്കുകയും ഇന്നിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും മാത്രമല്ല, നാഭൈയക്കുറിച്ച് സപ്പനം കാണുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആയുർവ്വേദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തവാദാലൈ ബലികഴിക്കാതെത്തന്നെ ഈ രംഗത്ത് ഗവേഷണം സാധ്യമാണ് എന്ന് ഉറ ചുവിശസിക്കുന്ന ഭിഷഗരന്മാൻ ഡോ.പി.കെ.വാരിയർ. ആയുർവ്വേദ മരു നികളിലുള്ള ബയ്യോ ആക്ടീവ് തന്മാത്രകളുകുറിച്ച് പരികാരം, ആശോ കൂതലത്തിൽ പേറ്റി എടുക്കാനും ഉള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരുവെവദ്യ ശാലയിൽ ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞകാര്യം ഈ പുസ്തകത്തിൽ അദ്ദേഹം വിശദിക്കിക്കുന്നുണ്ട്.

“മണ്ണാൻ വെദ്യാൻ്റെ അടുത്തുപോയാൽ കുട്ടികളുടെ രോഗം ചികിത്സ മാറ്റാം. പക്ഷേ, എങ്ങനെന്നയാണ് മാറിയത് എന്നു പറയാൻ അയാൾക്ക് അറിയില്ല. അതു കണ്ണുപിടിക്കലാണ് നിങ്ങളുടെ ജോലി. അതിന് ആയുർവ്വേദം ശാസ്ത്രീയമായിത്തന്നെ പരികണ്ണം” എന്ന് ഈ.എ.ഐ.എസ്. ഉപദേശിച്ചതായി ശ്രമകർത്താവ് സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ.എ.ഐ.എസ്സിന്റെ ഉപദേശം അദ്ദേഹം പുർണ്ണമായും സീക്രിച്ചു എന്നതിനുള്ള സാക്ഷ്യപത്രം കൂടിയാകുന്നു കോട്ടയ്ക്കൽ ആരുവെവദ്യശാലയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ.

“ധന്യവാദിമുർത്തി നാബവതാരം

കൈകെലാഞ്ഞുവിച്ചാരു സുഗന്ധവാടി

ബാർക്കുന്നു ഞാനംഷയുലവാടി

കോട്ടയ്ക്കലെലക്കാവു സുഗന്ധവാടി -”

എന്ന് മഹാകവി പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ വിശ്വേഷപ്പിച്ച ഈ സുഗന്ധവാടിയിലേയ്ക്ക് വെദ്യശാലയെ അറിയാത്ത വായനക്കാരെക്കൂടി ആന്തിക്കാൻ ഡോ.പി.കെ.വാരിയരുടെ “സ്മാതിപർവ്”ത്തിന് കഴിഞ്ഞിരക്കുന്നു.

വാടാത്തപുകൾ

താമരത്താപ്പി - ഉറുബ്. വില 45.00രൂപ. റിസർവ് ചെയ്യാത്ത ബർത്ത് - ഉറുബ്. വില 65.00രൂപ. പുണി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.

രാധാകൃഷ്ണൻ കാക്കേട്ടി

മലയാള ചെറുകമര്യുടെ സുവർണ്ണകാലമെന്നോ, വസന്തമെന്നോ പറയാവുന്ന കാലത്ത് ആവിർഭവിച്ച കമകളാണ് ഉറുബിൻ്റെ കൃതികളായ ‘താമരത്താപ്പി’യില്ലോ ‘റിസർവ്വു ചെയ്യാത്ത ബർത്ത്’ലും അടങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. യമാക്രമം എടുക്കും പത്രങ്ങളും കമകൾ ഓരോ സമാഹാരത്തിലുമുണ്ട്.

ഉറുബിൻ്റെ കമകൾ പൊതുവെ കൂടുംബാന്തരീക്ഷമാണ് അനാവരണം ചെയ്യുക. സന്ദുരും, നിസ്വരും, മുട്ടത്തരകാരുമായ പലതരം മനുഷ്യരുടെ ആവാസഭൂമിയായ അത്തരം കൂടുംബങ്ങളിലെ അന്തരീക്ഷം ഭാവസുരഭിലവും, മാനവികതമുറി നിൽക്കുന്നതുമായിരിക്കും. ജീവിതത്തിൻ്റെ ഏല്ലാവിധ വൈലക്ഷണ്യങ്ങളേയും, കാവ്യാത്മകമായി, നർമ്മബോധത്തോടുകൂടി അവതരിപ്പിക്കുന്ന കമകൾ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഭാവലയം, അത്യുൽക്കൂഷ്ടമെന്നേ പറയാവു.

ദേശീയ നവോത്ഥാനന്തരാടുകൂടി രൂപംകൊണ്ട്, കാർഷികവും, വ്യാവസായികവും, തൊഴിൽപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ അതിവിഭദ്ധമായി കമയിൽ ചാലിക്കുന്ന ഉറുബിൻ്റെ സർബ്ബശക്തി അനന്തമാണ്. ‘ഇറ്റാമരൻ കമ’ ‘രൂ മാവുകൂടി’ ‘റിസർവ്വു ചെയ്യാത്ത ബർത്ത്’ എന്നീ കമകൾ രൂക്കുന്ന സാമൂഹികാന്തരീക്ഷം വളരെ പ്രധാനമാണ്.

മനുഷ്യമനസ്സിൻ്റെ ചലനങ്ങളെ വളരെ ശ്രദ്ധയമായ നിരീക്ഷണ പാടവത്രോടെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ഉറുബിന്റെ പ്രത്യേക സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെ, കവിത തുളുവുന്ന അലക്കാരങ്ങളിലും, വളർത്തിയെടുക്കുന്ന കമാഗാത്രം ആകർഷകമാണ്. വിഷയം ചരിത്രപരമായാലും (രൂ തിരികുറി) പാരാണികമായാലും (ഭഗവാൻ അടഹാസം) ഫാൻസിയായാലും (താമരത്താപ്പി) ആവിഷ്കരണത്തിൽ പൂലർത്തുന്ന നിഷ്കർഷ ഉറുബിനെ വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നു.

സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ, സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നോ, ഉറുബ് മനുഷ്യൻ്റെ പക്ഷത്താണ് നിലകൊണ്ടത്. ഈ സമാഹാരങ്ങളിലെ പലകമകളും അതിന്റെ നിബർഖനങ്ങളാണ്.

കുട്ടികളുടെ കുട്ടകാരൻ

വൈശാല് വി.കെ.

നമയുടെ വെളിച്ചു- വി.കെ.ഹരിദാസ്, പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്,
കോഴിക്കോട്.

മലയാളസാഹിത്യരംഗത്തെ നവാഗതനായ വി.കെ.ഹരിദാസന്റെ
മനോഹരമായ ബാലസാഹിത്യകൃതിയാണ് ‘നമയുടെ വെളിച്ചു’. പത്ത്
ചേതോഹരമായ കമകളാണ് ഈതിലുള്ളത്.

പറഞ്ഞുപഴകിയ പ്രമേയങ്ങളെ പുർണ്ണമായി ഒഴിവാക്കി, ബാലമന
സ്ഥൂകളിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കാനുതകുന്ന, ചിത്രയും,ചിന്തയും, ഭാവനയും
ഈ കമകളിൽ ഒത്തിന്നങ്ങളിൽക്കൂന്നു. മനുഷ്യമനസ്സിൽ നിന്ന് നഷ്ട
പ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമയെ ശ്രദ്ധകാരൻ ഇവിടെ വരച്ചുകാട്ടുന്നു. ബാല
മനസ്സുകളിൽ പോലും കടന്നുകുടിയിരിക്കുന്ന ദൃഷ്ടചിന്തയെ ലേഖകൾ
നമുകൾ കാട്ടിത്തരുന്നു. ‘നമയുടെ വെളിച്ചു’ എന്ന ആദ്യത്തെ കമയിലെ
ഭാസ്കരൻ എന്ന കമാപാത്രം ദൃഷ്ടവിചാരങ്ങളുടെ പ്രതീകമാണ്. ‘ക്ഷമ’
എന്ന കമ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ചെറുതാണെങ്കിലും ആശയസമഗ്രതയിൽ ഏറ്റവും
മുന്നിലാണ്. മനുഷ്യൻ്റെ സ്വാർത്ഥചിന്തയും അഹംഭാവവും ഇവിടെ
സ്വീകരിക്കുന്നു. ‘പുരുഷായുസ്സ്’ എന്ന കമയും വെള്ളരേയേറെ ജീവിത
സ്പർശിയാണ്.

മനുഷ്യൻ്റെ സദ്ഗുഡാവങ്ങളെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന കമകളും ഈ
സമാഹരത്തെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു.

ഈന്നത്തെ സമുഹത്തിന് കുട്ടികൾക്ക് വിശ്രഷിച്ചും ദിശാബോധം
നൽകാൻ പര്യാപ്തമായ ബാലസാഹിത്യകൃതിയാണ് ‘നമയുടെ വെളിച്ചു’.

ഓരോ വായനയിലും അമുതമായ ഒരുഅനുഭൂതി കരളിൽ
ഉണ്ടാക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ് ഉറുബിന്റെ കമകൾ. ആ കമകളിലെ കവിത
തുള്ളുവുന്ന ഭാഷ വിദുരമായ അർത്ഥതലങ്ങളിലേയ്ക്ക് നമെ കൊണ്ട
തിക്കും. പോയ വസന്തത്തിന്റെ പുക്കുടയിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട ഈ സുര
ഭിലസുമങ്ങൾ ഇപ്പോഴും സൗര്യം കൊടാതെ നിറംമങ്ങാതെ, മധുനിഷ്യ
നിയായിത്തനെ വിടർന്നു നിൽക്കുന്നു.

കാല്പാടുകൾ

സി.എ.വാരിയർ

പന്തിരുകുലത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ - ഡോ.രാജൻ ചുക്കത്,
പുർണ്ണപ്പള്ളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 50രൂപ

പറയിപെറ്റു പന്തിരുകുലത്തിന്റെ കമ കേരളീയ സംസ്കാരവുമായി വളരെയെറെ ഇഴുകിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളതാണ്. വെറും ഒളിപ്പിയുമനോ കെട്ടു കമ്പയനോ പറഞ്ഞ് തള്ളികളയാനാവാത്തവിധിയം പന്തിരുകുലത്തിന്റെ ഓർമ്മയെ ഉണർത്തുന്ന സ്ഥലങ്ങളും ആചാരങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നു. വരുതുചിയെന്ന ഒരു ഭ്രാഹ്മണന് ഒരു പറയിപ്പേണ്ണക്കിടാവിനെ വേർക്കാനിടയാവുകയും അവർ സമുദായത്തിൽനിന്ന് സ്വയം ബഹിഷ്കൃതരായി ഭാരതപ്പുഴയുടെയും കാവേരിനദിയുടെയും തീരദേശങ്ങളിൽ ദേശാടനക്കാരായി അലയുകയും തങ്ങൾക്കുണ്ടായ മക്കളെ അതാതിടത്ത് ഉപേക്ഷിക്കുകയും ആ കുണ്ണങ്ങളെ കണ്ണടക്കത്ത് വിവിധജാതി മതകാർ വളർത്തുകയും ചെയ്ത കമ യാമാർത്ഥ്യത്തോട് വളരെ അടുപ്പുള്ളതാണ്. (സമുദായത്തിന്റെ അംഗീകാരമില്ലാത്ത വിവാഹ ബന്ധത്താൽ ഭേദ്യുകലപ്പിക്കപ്പെട്ട ദിവതികളുടെ കമ കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സുലഭമാണോള്ളോ)

അശ്വിഹോത്രി, പാക്കനാർ, നാരാണത്തുഭാനൻ, പെരുന്തച്ചൻ തുടങ്ങി പന്തിരുകുലത്തിലെ പലരെപ്പറ്റിയും ട്രണേകോം കമകളുമുണ്ട്. അവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതെന്നു കരുതുന്ന സ്ഥലങ്ങളുണ്ട്. അവരുടെ അനന്തരാവകാശികളെന്നു പറയപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. അവർക്കിടയിൽ പന്തിരുകുലത്തെ അനുസ്മർത്തിപ്പിക്കുന്ന ആചാരങ്ങളുണ്ട്. പന്തിരുകുലത്തിന്റെ ഇത്തരം കാലടിപ്പാടുകൾ തേടിയുള്ള യാത്രയാണ് ഡോകുർ രാജൻ ചുക്കതിന്റെ “പന്തിരുകുലത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ” എന്ന ശ്രദ്ധം.

തൃത്താലയ്‌ക്കട്ടത്ത് കൊടുമുണ്ട് ദേശത്ത് നിളാനദിയുടെ വളവിലായുള്ള നർപ്പറമ (നദിപെറ്റമ) തിലാണ് പന്തിരുകുലത്തിന്റെ അധിയായ പറയിപ്പെട്ടുള്ള വളർന്നത്. പുഴയുടെ വളവിൽ വന്നിൽനിന്ന് മണ്ണുകൊണ്ട് രൂപപ്പെട്ടസ്ഥലമാകയാലാവണം “നദിപെറ്റ” സ്ഥലമായത്. ഏതായാലും കാലാന്തരത്തിൽ ‘നദിപെറ്റ’ പോലെ ഒരു പെണ്ണക്കിടാവും ആ മനയിൽ ഒഴുകിയെത്തി. സന്നാമില്ലാതിരുന്ന അവിടത്തെ അന്തർജനം വളർത്തിയ പെണ്ണക്കിടാവിനെയാണ് വരുച്ചി വേർക്കാനിടയായത്. നർപ്പറമന്നും അവിടത്തെ പിൻതുടർച്ചകാരും ഇപ്പോഴുമുണ്ട്.

അതുപോലെതന്നെ ഭാരതപ്പുഴയുടെ തീരത്തുള്ള തൃതാലഗ്രാമ തിൽ പന്തിരുകുലത്തിലെ മുത്തസഹാദരനായ മേഖത്താർ അശൻഹോ ത്രിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതെന്നു കരുതുന്ന ഒട്ടറെ സ്ഥലങ്ങളുണ്ട്. തൃതാല എന്ന പേരിൽനന്ന് ബാലനായിരിക്കു അദ്ദേഹം പുഴയിൽ കൂളിക്കാൻ പോയ പ്ലാൾ താലത്തിൽ മണൽക്കാണ്ഡുണ്ടാക്കിയ ശിവനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണെന്നും ഉണ്ടായതാണെന്നോ. യജേണ്ഠശരം ക്ഷേത്രം, അരയാൽ, അശൻ ഹോത്രിയെ എടുത്തു വളർത്തിയ വേമനേബി മന, അശൻഹോത്രിയുടെ ഓന്നാം ഭാരത്യായ പത്തിനാടി മാറിത്താമസിച്ച് “വെള്ളത്ത് പട്ടറി” ഇല്ലം, വേമനേബിയിലെ അമ്യാർ താവഴി, വെള്ളിശുലം പ്രതിഷ്ഠിച്ച് വെള്ളിയാ കല്ല് - ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര സ്മാരകങ്ങൾ.

ഇരുവാറ്റുകൽ കോളനിയിലെ പാബനാരുടെ പിൻഗാമികൾ, പന്തി രുകുലത്തിലെ സ്ത്രീപ്രജയായ കാരയ്ക്കൻ മാതരയെ വളർത്തിയ കവള പ്ലാർ നായർ സ്വരൂപം, കാവേരി തീരത്ത് വളർന്ന പാബനാരുമായി ബന്ധ പ്ലാട ശ്രീരംഗം ക്ഷേത്രം, നാബാണത്തുഭ്രാന്തൻ കല്ലുരുട്ടിക്കയറ്റിയ രായി രെന്നല്ലൂർ മലയും ഭേദവീക്ഷ്യത്വവും, പെരുന്തച്ചനുമായി ബന്ധപ്ലാട പനി യുർ വരാഹമുർത്തിക്ഷേത്രം എന്നിങ്ങനെന്ന പലസ്ഥലങ്ങളുകുറിച്ചും ശ്രദ്ധ തിൽ വിശദമായി പറയുന്നുണ്ട്. അകവുർ ചാത്തൻ, വടുതലനായർ, ഉപ്പു കുറുൻ, രജകൻ, വള്ളൂൻ എന്നിവരുമായി ബന്ധപ്ലാട സ്ഥലങ്ങളുകുറിച്ചും സംഭവങ്ങളുകുറിച്ചും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. വള്ളൂൻ സാക്ഷാൽ തിരുവള്ളുവർത്തനെന്നയാണെന്നും കരുതപ്പെടുന്നു. ('ഭഗവാൻ' എന്നാരു ബോധബന്നും 'ആദി' എന്ന പറയിപ്പെട്ടിനും ഉണ്ടായ ഏഴുകുഞ്ഞുങ്ങളെ അവർ ഉപേക്ഷിച്ചുവെന്നും അവർലോരാളാണ് തിരുവള്ളുവർ എന്നും ഒരു കമ തമിഴ്നാട്ടിലുമുണ്ട്).

കാവേരിതിരവുമായി ബന്ധപ്ലാട പാബനാരുടേയും, വള്ളൂന്തേരും, കാരയ്ക്കൽ മാതയുടേയും അശൻഹോത്രിയുടേയും കമകളുമുണ്ട്. കാവേരി നദിയിൽ അണക്കെട്ടുറപ്പിക്കാൻ അശൻഹോത്രിയുടെ ഉപദേശം തെടിയതും, അദ്ദേഹം ‘കോഴിപ്പുരൽ’ (അഞ്ചുബന്ധത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന റഹുവയിൽ ചേർന്നവസ്തു - കല്ലുനും കയത്തിൽ ഇതു പണ്ട് സുലഭമായിരുന്നുവതെ) ഉപയോഗിച്ച് അണക്കെട്ടുറപ്പിച്ചതും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അന്ന് അശൻഹോത്രിയിൽ അനുരക്തയായി കുടെ പോന്ന തമിഴ്പെൺകി ടാവിരൈ താവഴിയാണ് അശൻഹോത്രിയുടെ അമ്യാർ താവഴി. ഒരു തമിഴ് കൃതിയിലും ഇതിനെപ്പറ്റി പരാമർശമുണ്ടാക്കുന്നു.

പുന്തണ്ണാമത്തെ കുഞ്ഞിനെയെക്കില്ലും വളർത്താൻ മോഹിച്ച് ആ അമ്മ അതിന്റെ വായില്ലെന്ന് കളവുപറഞ്ഞു. അങ്ങനെ വായില്ലാതായി പ്രോധ കുഞ്ഞിനെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ക്ഷേത്രം കടമ്പഴിപ്പുറത്താണുള്ളത്.

അവസാനകാലത്ത് വരരുചിയും ഭാര്യയും പാലക്കാട് പത്തിരിപ്പാ ലയ്ക്കട്ടുത്ത് മല്ലാരിൽ ചെന്നു താമസിച്ചു. അവിടത്തെ വടവട്ടുർ കുറുളി ക്ഷേത്രവും അടുത്തുള്ള ‘തീപ്പാറുകുഴി’യും മറ്റും ഇവുരെ കമയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പിതാവിൻ്റെ ശ്രാദ്ധമുട്ടാൻ ജാതിമതവൃത്താസങ്ഗൾ മറന്ന് ജേയഷ്ട് സഹാദരനായ അശ്വിഹോത്രിയുടെ ഇല്ലത്ത് എല്ലാവരും ഒന്തുചേർന്നിരുന്നതുമുള്ള കമയും ജാതിഭ്രാന്തിമുഴുവന്തെ കേരളക്കരയിൽ അകാലത്തുണ്ടായത് അതകുതംതന്നെ. കാലത്തിൻ്റെ ഒഴുക്കിൽ തലമുറകൾ വാമൊഴിയിലൂടെ കൈമാറിയ കമക്കൾക്ക് പാംഭേങ്ങളും വ്യതിയാനങ്ങളും വന്നിരിക്കാം. ഏകില്ലും അടിയിൽ സത്യത്തിൻ്റെ തിളക്കമുണ്ട്. പതിരുകുലത്തപ്പറ്റി അറിയാവുന്നിടത്തോളം വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുവാനും രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കാനും മുതിർന്ന ഡോക്ടർ രാജൻ ചുക്കത്തിൻ്റെ ശ്രമം പ്രശംസനീയമാണ്. ●

ശാസ്ത്രപരിചയം സാധാരണക്കാരൻ

സി.എ.വാരിയർ

1) ഭൂമിയും പ്രകൃതി പ്രതിഭാസങ്ങളും - സി.എച്ച്.കുഞ്ഞികൃഷ്ണകുറുപ്പ്, പുരീബാ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 80.രു

2) സുനാമി - സി.എച്ച്.കുഞ്ഞികൃഷ്ണകുറുപ്പ്, പുരീബാ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 50 രു

ആധുനികലോകത്ത് സാധാരണക്കാർക്കും അല്പപമാക്കേ ശാസ്ത്രപരിചയവും ശാസ്ത്രബോധവും ഉണ്ടാകേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. സാധാരണക്കാരൻ ശാസ്ത്രബോധം വളർത്താൻ സഹായകമാകുന്ന പലപ്പുസ്തകങ്ങളും അടുത്തകാലത്തായി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സി.എച്ച്.കുഞ്ഞികൃഷ്ണകുറുപ്പ് താൻ വായിച്ചുറിഞ്ഞ ശാസ്ത്രകാര്യങ്ങൾ സാധാരണക്കാരൻ്റെ അറിവിനായി ശന്മരുപത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

“ഭൂമിയും പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളും” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഭൂമിയുടെ ഉത്തരവം, എടന, പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങൾ എന്നിവ സംഗ്രഹ രൂപത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവശ്രേഷ്ഠ ഉൽപ്പത്തി, വിവിധജീവജാലങ്ങളുടെ

ആവിർഭാവം, മനുഷ്യൻ്റെ ആവിർഭാവവും ജീവിതരീതിയും, ഇന്നു മനുഷ്യൻ നേരിട്ടുന്ന നിലനില്പിഭേദത്തായ പ്രശ്നങ്ങൾ, ഭൂപ്രകൃതിയിലും എട നയിലും കാലാന്തരത്തിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മറ്റഞ്ഞൾ, ഭൂപ്രകൃതിയുടെ നിഗ്രഹത്താങ്ങൾ, ജീവജാലങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം, സകീര്ണത എന്നി വയ്യെയ്യല്ലാം ലളിതമായൊരു ശൈലിയിൽ ഇതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. വിഷയത്തിന്റെ സഭാവവും സാങ്കേതികപദ്ധങ്ങളുടെ അനിവാര്യതയും നിമിത്തം ചിലേടത്ത് സകീര്ണത തോന്നാമെങ്കിലും സാമാന്യനു സാധാരണ വായ നക്കാർക്ക് വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഭാഷയാണ് കുറുപ്പിരേത്.

ജീവജാലങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തെയും പ്രകൃതിയുടെ സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്തുന്നതിൽ മനുഷ്യനുള്ള ബാധ്യതയേയും കുറിച്ച് ഗ്രന്ഥം വായനക്കാരനെ ബോധവാനാക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ആഹാര ത്തിനുവേണ്ട വിഭവങ്ങൾ കൂഷിച്ചെയ്തുണ്ടാക്കാനും കൂഷിയ്ക്കും ആഹാരത്തിനും വേണ്ടി മുഗങ്ങളെ പോറ്റിവളർത്താനും കാടുകൾ നശിപ്പിക്കാനും തുടങ്ങിയതോടെ വന്നുചേരുന്ന മാറ്റങ്ങൾ വലുതാണ്. ഈന് മനുഷ്യന് ധാരു പദാർത്ഥങ്ങളും ഇന്യനവുമെല്ലാം വൻതോതിൽ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്താതെ വൻകിടിയിലുള്ള പില ചപുഷണവും അന്തരീക്ഷമലിനീകരണവും ഭൂമുഖത്ത് ജീവജാലങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിനുതന്നെ ഭീഷണിയാക്കുമെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

“സുനാമി” എന്ന പ്രകൃതിദ്വാരന്നതെന്നക്കുറിച്ചാണ് ശ്രീ. കുറുപ്പിരേത് മറ്റാരു പുസ്തകം. പെട്ടുന്ന ലഭ്യമായ ചില റഹിൾസ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിച്ചാണ് താൻ പുസ്തകം രചിച്ചതെന്ന് ഗ്രന്ഥകാർൻ സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സുനാമിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓസ്ലോറിയൻ പശ്ചാമയും ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സുനാമിദ്വാരന്നങ്ങളും ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. സമുദ്രാന്തർഭാഗത്തുണ്ടാകുന്ന ഭൂകമ്പങ്ങൾ, ഉൽക്കാപതനം മുതലായി സുനാമിക്കുണ്ടാകുന്ന കാരണങ്ങളേയും വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

സുനാമി ഉയർത്തുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെയും പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളെയും കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ വലിയകടൽത്തീരമുള്ള ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള രാജ്യങ്ങൾക്കുണ്ടാക്കാവുന്ന സുനാമി ഭീഷണിയെപ്പറ്റിയും തീരവാസികൾ അതിനെന്നക്കുറിച്ച് ബോധവാനാരാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും ചുണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. സുനാമിയെപ്പറ്റി മുന്നറിയിപ്പു സംവിധാനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയും ഉന്നിപ്പിയുന്നു. മലയാളത്തിൽ സുനാമിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെത്തായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു കുറുപ്പിരേത് പുസ്തകം. ആ നിലയ്ക്കുതന്നെ അതിനു പ്രാധാന്യവുമുണ്ട്.

കമകൾ മരിക്കുന്നില്ല

ഡോ. ഉള്ളി ആചാര്യൻ

നിസ്സാരാപദ്ധതികമകൾ - ടി.ശ്രീവത്സൻ, കരള് ബുക്സ്,
കോട്ടയം, വില 38രൂപ

“അപ്പേരോ മെന്നറോ? മനുഷ്മാർ ഒന്നാ?” എന്ന ചോദ്യം ടി.ശ്രീവത്സൻ ‘ആട്ടകളുടെ പാതയുമുണ്ട്’ എന്ന കമയിലെ പാതയുമയും ദേശാണ്. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുണ്ടത്തിയ ആകുലതകളിൽനിന്നുമാണ് അടിസ്ഥാന പരമായ ഈ ചോദ്യം ഉയരുന്നത്. ഈ കമയുൾപ്പെടെ എട്ടുകമകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘നിസ്സാരാപദ്ധതികമകൾ’. കമ മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, വായനകാരം കുറയുന്നു തുടങ്ങിയ സമിരംപല്ലവികൾക്കുള്ള മറുപടികു ടിയാണ് ഈ കമാസമാഹാരം.

കമ തെടുന്ന കമാകാരൻ ആകുലതകളോ, ആശക്കളോ ഈ കമാകാരനെ തിണ്ടുന്നില്ല. വ്യത്യസ്താനുഭവങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണമായ ‘നിസ്സാരാപദ്ധതികമകൾ’ വായനകാരനെ അപരിചിതമേഖലകളിലേയ്ക്ക് ആനയിക്കുകയും ടെട്ടാന് ആശക്കപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വപ്നസംശ്ലിഷ്ട ദൃശ്യാനുഭവങ്ങൾ തീർക്കുവാനുള്ള പാടവം പ്രകിർത്തിക്കപ്പെടേണ്ടതുനെന്ന്. ചിലപ്പോഴാക്കെ ദൃശ്യമാക്കുന്ന പിന്നാവുണ്ടിലേയ്ക്ക് കൂട്ടികൊണ്ടുപോവുന്നില്ലെ എന്ന നേരിയ സംസയമുണ്ടതുനെ സന്ദർഭ അളും ചില കമകളിലുണ്ട്.

‘ആട്ടകളുടെ പാതയുമുണ്ട്’ എന്ന കമതനെന്നയാണ് പ്രമമഗണനീയം. ബഷിറിയൻ കമയുടെ തലക്കെട്ട് തിരിച്ചിട്ടു എന്നതു മാത്രമല്ല സവിശേഷത. ‘പാതയുമയുടെ ആട്ടി’ൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ പശ്ചാത്തലമാണ് ഈതിൽ സ്വികരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മുവരിതമായ അന്തരീക്ഷമാണ് ബഷിറിക്കമെയും ദേതകിൽ, ഭാവഗാനത്തിന്റെ ഏകാഗ്രതയും ഭാവതീവരയുമാണ് ‘ആട്ടകളുടെ പാതയുമുണ്ടെന്ന്. ഏകാകിതയുടെ അനുഭവങ്ങൾ ഫുറയസ്പർശിയാംവിധം കമാകാരൻ വരഞ്ഞിട്ടിരിക്കുന്നു. ഏകാകിയുടെ രാപ്പകലുകൾ എത്രമാത്രം നിളമേറിയതാണെന്ന് അനുഭവപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്. ‘രാത്രിയുടെ ഒരിക്കലും തീരാത്ത തുരകം’, ‘ഏകാകിയെ

സംബന്ധിച്ച് പകലിനും ദൈർഹ്യക്കുറവൊന്നുമില്ല’ തുടങ്ങിയ പരാമർശ അർഥ ശ്രദ്ധിക്കാതെ കടന്നുപോവാനാവില്ല. അതാനപ്പാനയുടെ തത്ത്വശാ സ്ത്രീങ്ങളാൽ സജീവിതം അളന്നുതീർക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പാതയുമുണ്ട് വായ നകാരുടെ അനുഭവസീമകളെ അതിലാംഘിച്ചുനിൽക്കുന്നു. “ഹല്ലാ. രേഖയാക്കേ ജനം പിന്നെന്നാ. ഷ്ടേ മേഞ്ഞു? എൻ മേത്തന്ന് ഇയ്ക്കെന്ന ശവത്തിന്റെ നാറ്റം കേക്കണ്ണം. മരിച്ച നടക്കവന്നു....”എന്ന അവരുടെ വാക്കുകളുണ്ടാക്കുന്ന നിറ്റൽ കമയ്ക്കു പുറത്തു നടക്കുന്നോഴും വായന കാരണ പിതൃകരുന്നു.

ഒരു (നി)സാരംഭവത്തെ സസ്യക്ഷമം അവതരിപ്പിച്ച് അനുഭവവേ ദ്രുമാക്കിത്തതികയാണ് ‘നിസ്സാരോപദേശകമ്’. ഉള്ളൂപൊള്ളയായ വിഷ യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്തു സമയംപോക്കുന്ന രണ്ടു യുവാക്കളിലുടെയാണ് കമയുടെ പ്രധാനം. ബന്ധ യാത്രയിൽ സംഭവിക്കുന്ന യാദ്യശ്വികതകളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും, നിസ്സാരതകളിൽ തട്ടിത്തട്ടിവിച്ചുന്ന മനുഷ്യജീവിതം വരുംവരായ്ക്കാളുണ്ടാക്കുന്നതു നടത്തുന്ന ആകുല ചിന്തകളെ അനാവരണം ചെയ്യുകയുമാണ് കമാകാരൻ.

ഗസ്യത്തിലുടെ ഗതകാലങ്ങളെ തിരിച്ചെടുക്കുന്ന മിസ്റ്റിന് അയ്യരുടെ കമയാണ് ‘ഗസ്യമാദനം’. വാർഡക്കുത്തിന്റെ ശുന്നതയും ഏകാന്തരയും കമയുടെ പശ്ചാത്തലമാകുന്നു. ആവ്യാനശൈലിക്കാണ് തിളക്കമാർന്ന ഈ കമയും കമാകാരൻ മാന്ത്രികസ്പർശമേറ്റതാണ്.

അനുഭവവെവിയുങ്ങളുടെ നേന്തരയുങ്ങൾ, ശൈമ്പില്യങ്ങൾ - ഇവ കോണ്ട് കോർത്തിണകിയതാണ് ‘ചെറുകമ്’. ഒരു അനുഭവം വെറും അനുഭവം മാത്രമല്ലെന്നും, അതു നടക്കുന്ന സാഹചര്യം, അനുഭവിക്കുന്ന കമാ പാത്രങ്ങളുടെ മനോനില, നിരങ്ങൾ, കാലം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും കമാകാരൻ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. യദ്യപ്പെട്ടു കണ്ണുമുട്ടുകയും പതിചയം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്ത മനോരോഗി, തെരുവിൽ കണ്ണുമുട്ടുന്ന ദ്ലോൾ, പന്ത്രണ്ടുകാരി പെൺകുട്ടി..... അനുഭവവെവിയുങ്ങൾ സമ്മാനിച്ച പലരാണ്. അനുഭവങ്ങൾ എവിടെവെച്ചു തുടങ്ങുന്നുവെന്നോ, ഒടുങ്ങുന്നുവെന്നോ പറയാനാവാതെ അവസ്ഥ. ‘ചെറുകമ്’ എന്ന കമ തീർക്കുന്ന വെകാരികാനുഭവം വാക്കുകൾക്കാണേള്ളുന്നതാണ് പറ്റാത്തതാണ്.

ആയ്തം എന്നകഷഠ വെറും ‘മുപ്പാർപ്പുള്ളി’ മാത്രമല്ല മറ്റു പലതി നേരയും ചിന്മാണന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ് ‘ആയ്തം’ എന്ന കമ. പ്രണ താനുഭവവും ശൈശവാനുഭവവും കുടിക്കുഴണ്ടുകുടക്കുന്ന ഈ കമയിൽ

ജീവിതത്തിന്റെ നേരിപ്പോടുകൾ ഉള്ളിൽ പേരുന്ന ചിലരുടെ തീക്ഷ്ണം നുഭവവും ചേർത്തുവെച്ചിരിക്കുന്നു.

രാവണൻ ആൻ്റ് ഹിസ് ഫ്രോസ്റ്റംസ്, രണ്ടാം നമ്പർ, അലക്സാഡർ ചക്രവർത്തിയുടെ ശവപ്പട്ടി തുടങ്ങിയകമകൾ കമയുടെ നിലവിലുള്ള ഘടനയക്കു പുറത്തിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നവയാണ്. ഇതിൽ ‘രണ്ടാം നമ്പർ’ എന്ന കമ പ്രത്യേകം പരമാർശിക്കപ്പേണ്ടതാണ്. രണ്ടാംനമ്പർ ബല്ലിന്റെ വഴി അനേകിച്ചു ചെല്ലുന്നവർ എത്തിപ്പെടുന്നത് സവിശേഷ മായ ഒരു ജീവിതപദ്ധതിലേക്കാണ്.

മലയാള ചെറുകമയുടെ അന്ത്യം കാണാൻ കൊതിക്കുന്നവർക്കും കമാന്ത്യം സ്വപ്നം കണ്ടു തെട്ടിളിഞ്ഞരുന്നവർക്കും ഒരു താക്കീത്/പ്രതിക്ഷ ആണ് ശ്രീവത്സൻ്റെ ‘നിസ്താരോഹണവേഗകമകൾ’. ആശയവൈവിധ്യങ്ങളെ ചെറുകമയുടെ ഘടനക്കിണങ്ങുംവിധം പ്രകാശിപ്പിക്കാനുള്ള ക്രമാകാരങ്ങൾ കൗശലം ഇതിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. ചിലപ്പോഴക്കിലും ഘടനയെ അട്ടി മറിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. നർമ്മതത്തിൽ പൊതിഞ്ഞ പ്രതിപാദനം, ഗൗര വമാർന്ന പ്രതിപാദ്യം, ഭാഷയ്ക്കുമേലുള്ള പുർണ്ണനിയന്ത്രണം, കമയുടെ മർമ്മം അനിഞ്ഞവരും മെയ്വശകളം....ഇങ്ങനെ ഏതൊരു ഉത്തരാധ്യനിക കമാകാരനെയും അതിശയിപ്പിക്കുന്ന നേന്നസർബ്ബിക്രതിം ശ്രീവത്സൻ്റെ കമകളെ തിളക്കമുള്ളതാക്കുന്നു.

“എൻ.വി.യുടെ കാവ്യലോകം”

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലേയ്ക്കും എൻ.വി.കവിതകളുടെ അന്തർമ്മണ്യലത്തിലേയ്ക്കും അനുവാചകനെ കൈപിടിച്ചെത്തിക്കുന്ന പ്രാധാന്യമം. വില: 75.00

സമാഹരണം: എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക്കട്ട്, കോട്ടയ്ക്കൽ.

പ്രസാധനം: കരിങ്കുട്ടി ബുക്ക്, റിംബംവെള്ള്, തൃശ്ശൂർ.

സർഗ്ഗാത്മകമായ കാവ്യാസ്വദനം

കവികൾ പാടിയതും പാടാത്തതും (ലേവന്നങ്ങൾ),
പ്രോഫ. കെ. ശോപാലകൃഷ്ണൻ,

പുരീ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 65ക

സ.വി. സുധീരൻ

കവിതവുമായി ജനിക്കുകയും യാവനകാലത്ത് കവിയശസ്ത്രാർജ്ജി കണ്ണമെന്ന് തീവ്രമായി അഭിലഷിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരാളാണ് പ്രോഫ. ശോപാലകൃഷ്ണൻ. ആഭിലിഖിഷം നമുക്കല്ലാമിന്നയുന്നതുപോലെ, വലിയൊരുവുവരെ പുർത്തീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പില്ക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം ഗവേഷണത്തിന്റെയും നിരുപണത്തിന്റെയും വഴികളിലും തന്റെതായ മുദ്രകൾ പതിച്ചു. ‘കവികൾ പാടിയതും പാടാത്തതും’, പത്തു കവികളേയും അവരുടെ കവിതകളേയും കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങളാണ്. കവിതവും നിരുപക്രതവും തെനിണ്ണങ്ങളിയ ഒരുത്തുകാരൻ കവിതകളെ വിലയിരുത്തുന്നോൾ നേട്ടം വായനക്കാരന്റെതാണ്.

പ്രാധിക്യം ഓജസ്സുമുള്ള ഭാഷയാണ് ശ്രദ്ധകാരന്റെ. വാക്കുകളിൽ അന്തന്നും ആർജ്ജവവും മുറ്റിനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പരാമർശിക്കുന്ന കവികളിൽ പലരുമായും സ്നിഗ്ധമായ വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് കവിതകളിലെ കാവ്യസത്തെയെ മാത്രമല്ല, ആത്മാംശത്തെയും അദ്ദേഹം കണ്ണടക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഒന്നാമത്തെ സാമാന്യം ദീർഘമായ പഠനം ‘വീസിപ്രതിഭയുടെ വിതാനാന്തരങ്ങളെ’ കുറിച്ചാണ്. ‘അസാമാന്യപ്രതിഭ’ എന്ന, പറഞ്ഞും കേട്ടും തേണ്ടുപോയ വാക്ക്, അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ സത്യമായിരുന്നു വി.സി.യുടെ കാര്യത്തിൽ. വിശസിക്കുവാൻ വിഷമം തോന്നും, പറ്റണാം വയസ്സിൽ മാകാവ് കോവിലക്കരത പണ്ഡിതരും മനീഷികളുമടങ്ങിയ സഹ്യദയസദസ്സിന്റെ അംഗീകാരം അദ്ദേഹം നേടിയെടുക്കുന്നു; ഏട്ട് തന്യുരാൻ സംസ്കൃതകൃതികൾ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്താൻ ചുമതലപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ബാലകൃഷ്ണൻ പരിഭ്രാം കുടുക്കേണ്ട നിർവ്വഹിച്ചതെന്തെന്തു! 14-ാം വയസ്സിൽ ഒരു വിലക്കപ്പെട്ട കൗമാരപ്രണായത്തിൽ കുരുങ്ങിയതിനാൽ ബാലകൃഷ്ണൻ കോവിലകം വിട്ടുപോകേണ്ടിവന്നു. ആ പ്രണയാ

നുഭവത്തിൽനിന്ന്, വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന കാവ്യസിഖികൾ വിളയാട്ടുന് ‘മീനാക്ഷി’ എന്ന കൃതി ജനിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ കവചപാതയിൽ വെളിവാകുന്ന ഒരു സംഭവം കുടെ ശ്രമകാരൻ വിവരിക്കുന്നത് - പച്ച മലയാളപദങ്ങൾ മാത്രം ഉപയോഗിച്ച് ഒരു ശ്രോകം നിർമ്മിക്കാനാവുമോ എന്ന മഹാകവി ഉള്ളൂറിന്റെ വെല്ലുവിളി കലർന്ന ചോദ്യത്തിന്, മഹാകവി സ്വയം വഴിമുട്ടിനിന്ന് ഒരു ശ്രോകത്തിന്റെ ആദ്യപാതികൾ അനന്നായാസം രണ്ടാംപാതി തീർത്ഥത്തുകൊണ്ട് ബാലകൃഷ്ണൻ ഉത്തരം നൽകി; ഉള്ളൂറിന്റെ വിസ്മയവും പ്രശംസയും എറ്റവാണുകയുണ്ടായി. പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു പത്രാധിപരായിത്തീരാൻ മാത്രം പത്രപ്രവർത്തനരംഗത്തും അദ്ദേഹം പ്രശംസയും നേടിയിരുന്നു. ക്ഷയം എന്ന മാറാ രോഗം പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടും, ധീരമായി സ്വാഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സ്വത്തന്ത്ര ദേശീയപത്രം നടത്താനാക്കണം എന്നദ്ദേഹം സ്വപ്നം കണ്ടു. ‘കേരളചിന്താമണി’, ‘മലബാറി’ തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിലുടെ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകത്തിൽ വി.സി.യിലെ രാഷ്ട്രമീമാം സകനായ ഗദ്യകാരൻ വെളിച്ചും പൊഴിച്ചു.

വി.സി.യുടെ പ്രസിദ്ധ കൃതിയായ ‘രു വിലാപ’ത്തിന്റെ പ്രചോദനം സ്വന്തം അമ്മയുടെ മരണമാണെന്നും അതോരു പ്രണയവിലാപമാണെന്ന പൊതുധാരണ അബ്യഘമാണെന്നും പ്രോഹ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നിലെ ഗവേഷകൻ സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. വി.സി. സ്മരണയുടെ മുന്നിൽ ‘പ്രരോദന’കാവ്യത്തിലുടെ കുമാരനാശാൻ നമസ്കരിക്കുന്നതും ശ്രമകാരൻ സ്മരിക്കുന്നു. കാൽനുറുട്ടാണ്ടിൽ കുറഞ്ഞ ഒരായുഷ്കാലം കൊണ്ട് ഏങ്ങനെന്നെല്ലാം ലോകസേവനം ചെയ്യാമെന്നതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമാണ് വി.സി.യുടെ ജീവിതം.

രണ്ടാമത്തെ ലേവനം, വള്ളത്തോർക്കവിതയിലെ സ്ത്രീസകല്പത്തെക്കുറിച്ചാണ്. വള്ളത്തോളിന്റെ സ്ത്രീസകല്പം അതിരുകടന മാംസളതയുടേതാണെന്ന ദുരാക്ഷേപത്തെ എതിരിട്ടുകൊണ്ട്, തന്റെവും സ്വാതന്ത്ര്യവോധവുമുള്ള വള്ളത്തോർക്കനായികമാരെ ശ്രമകാരൻ മുന്നിലോട് നീകൾനിർത്ഥനുണ്ട്. ‘അനിരുദ്ധനി’ലെ ഉഷയും ‘ശിഷ്യനും മകനും’മിലെ പാർവ്വതിയും രണ്ടുഭാഹരണങ്ങൾ. കാളിഭാസന്റെ ശക്രന്തള ലജജാവതിയും തരളഭാവയുമാണെങ്കിൽ, വള്ളത്തോളിന്റെ ശക്രന്തള മഹർഷിശ്രിഷ്ടയ്ക്ക് ചേരുംവിധം മിത്രാഷിയും ഒചിത്യവോധമുള്ളവളുമാണ്.

സഞ്ജയൻ എന്ന പേരിൽ വിശ്രൂതനായിത്തീർന്ന എം.ആർ. നായരുടെ ഏറ്റവും അറിയപ്പെടാത്ത കവിപ്രതിഭയുണ്ടാണ് അടുത്ത

പഠനം. വി.സി.യെപ്പോലെ നേരത്തെ വിടരുകയും പൊഴിയുകയും ചെയ്ത മറ്റാരാസാധാരണ പ്രതിഭയായിരുന്നു എം.ആർ. നായർ. 1916 മുതൽ 30 വരെ 14 വർഷം കനപ്പട്ട കവിതകൾ രചിച്ചുവെക്കിലും 26 കവിതകൾ മാത്രമാണെങ്കിയ 'ആദ്യാപഹാരം' എന്ന ഒരു കൃതി മാത്രമാണ് ശ്രമമുഖ തത്തിൽ നമ്മുകൾ കിട്ടിയിരിക്കുന്നത്. കാഴ്ചയും ഉൾക്കൊഴ്ചയും സന്ധിക്കു ബോൾ തെളിയുന്ന അനുഭവങ്ങളുടെ ശില്പപചാരുതയാർന്ന ആദ്യാനങ്ങളാണ് എം.ആർ. നായരുടെ കൃതികൾ എന്ന് ശ്രമകാരൻ ഉദാഹരണങ്ങളോടെ സമർത്ഥിക്കുന്നു. മാറ്റരോഗമായ ക്ഷയത്തിന് അടിമയാണെന്നീ ഞ്ഞിട്ടും പ്രശ്നയിനിയായിരുന്ന മുറപ്പെള്ളിനെ ആ ത്യാഗധനൻ ജീവിതപ കാളിയാക്കുന്നു; മുന്നുകൊള്ളുത്തെ സ്നേഹോദാരമായ ദാനപത്രത്തിനുശേഷം, ഒരു പുത്രനെ കുടുക്കാൻ സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ട് പ്രിയത്ര രോഗത്തിന് കീഴടങ്ങുന്നു; മഹാവ്യാധി മകനേയും മരണത്തിലേക്ക് തട്ടികൊണ്ടുപോകുന്നു; അതേ വ്യാധിതനെ ഒടുവിൽ കമാനായകനേയും കീഴപ്പെട്ടു തന്നുന്നു. ഈ മഹാദുരന്തങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നാണ് ശുഭാപ്തി വിശ്വാസ തനിഞ്ഞേ പൊൻചരിട്ടക്കോർത്ത് കവിതാപുഷ്പങ്ങൾ എം.ആർ. നായർ രചിച്ചത്. പ്രിയാവിരഹത്തോടെ എം.ആർ. നായരുടെ കാവ്യനിർമ്മാണ തനിന് പുർണ്ണവിരാമമായി എന്ന് പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

'കാശാവ് പുത്തു' എന്ന ഇടയ്ക്കുറിയുടെ ഒരു വ്യത്യസ്ത രചനയും കുറിച്ചാണ് അടുത്ത ലേവനം. അജന്താതമായ ഏതോ ഒരമുതലഹരി തേടുന്ന ആത്മാവ്; ഈ പ്രയാണത്തിൽ യുക്തിബോധത്തിനും ബുദ്ധിക്കുമുള്ള പരിമിതികൾ - ഈത്തുമാണ് ഈ കവിതയുടെ മർഖം എന്ന് പ്രശ്നസ്ഥാനം കണ്ടെടുക്കുന്നു.

സമാഹാരത്തിലെ മുന്തിയ ഒരു പ്രശ്നസ്ഥാനം ആണ് 'ഇതിഹാസപാത്രങ്ങളുടെ രൂപാന്തരപ്രാപ്തി ബാലാമണിയമകവിതയിൽ', 'മാതൃത്വത്തിനിഞ്ഞേ കവി' എന്ന ഇടങ്ങിയ നിർവ്വചനത്തിലെലാതുങ്ങാത്ത വ്യാപ്തിയും വൈചിത്ര്യവുമേറിയ കവിയുടെ സർഫ്റുപ്പപണ്ഡത്തെക്കുറിച്ച് ശ്രമകാരൻ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അമധ്യം കുടുംബിനിയും കേന്ദ്രാശയങ്ങളാം കൂന ബാലാമണിയമകവിതകൾ എണ്ണത്തിൽ നാലിലൊന്നേ വരു എന്ന ദ്രോം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. 'കുടുംബിനി'രെ മഹത്വവൽക്കരിക്കുന്നതിനിടയിൽ പിടയക്കുക കുട്ടിൽനിന്നെന്ന്' എന്ന് ചിറകടിക്കുകയും വേണ്ടി ചുരടിഞ്ഞേ കെട്ടുമുറുകം അയഞ്ഞുവരുന്നുവോ എന്ന് ഉപബോധത്തിലെ കിലും ശക്കിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സാത്രന്ത്യദാഹിരെയക്കുടെ കവയി

ത്രിയിൽ പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ കണ്ണടക്കമുന്നുണ്ട്, എം.എം.സചീറേനോടൊപ്പം. ‘പ്രഭാകുർ’ത്തിന്റെ അവതാരിക്കയിൽ എം.ആർ. നായർ പഠിക്കുന്നതുപോലെ, കർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് വിട്ട് അഞ്ചാമാർഗ്ഗത്തെ എത്തി പ്ലിടിക്കാൻ കൈനീട്ടിനില്ക്കുന്ന ഒരു തത്ത്വാനോഷ്ഠി ബാലാമൺിയമയി ലുണ്ണനും ‘പ്രഭാകുർ’ത്തിനുശേഷമുള്ള രചനകൾ ഈ നിരീക്ഷണത്തെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നവയാണെന്നും ശ്രദ്ധകാരൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

‘മഴുവിന്റെ കമ’ എന്ന സമാഹാരത്തിൽ, പരശുരാമൻ, വിഭീഷണൻ, വിശാമിത്രൻ എന്നീ മുന്ന് ഇതിഹാസകമാപുരഞ്ജൾ നടത്തുന്ന ആര്യപ രിശോധനയാണ് ബാലാമൺിയമയ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ കവിതകളുടെ പഠനത്തിൽ, പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ശക്തിയുക്തം സ്ഥാപിക്കുന്നത് ഇത്രയുമാണ്:- ‘ഭാർഷനികതയാണ് ബാലാമൺിയമകവിതയുടെ ഭൂമിക.’

ഗതിമാറ്റത്തിന്റെ കവിയായ എൻ.വി.യൈക്കുറിച്ചുള്ളതാണ് അടുത്ത പഠനം. ഓരോരിക്കൽ ഓരോരിടത്ത് നിന്നുകൊണ്ട് ആവുന്നത്ര സുക്ഷ്മ മായി മനുഷ്യജീവിതത്തെ നോക്കിക്കാണുക; സ്വരത്തിലും ഭാവത്തിലും വൈവിധ്യം പുലർത്തിക്കൊണ്ട് ആവിഷ്കർക്കുക - ഇതായിരുന്നു എൻ.വി.യുടെ രീതി. എൻ.വി.യുടെ ചില പരുഷ രചനകളെ വിലയിരുത്തി കൊണ്ട് ‘വിണാസാദനം ഹൃദയചലനമുണ്ടാക്കാത്തിടത് വീണത്തണ്ണെ ടുത്ത് അടിച്ചിളക്കുവാൻ സംശയിക്കാത്ത കവി’ എന്ന ഉറുഞ്ച് നൽകിയ അഭിനന്ദനം ശ്രദ്ധകാരൻ സ്മർക്കുന്നുണ്ട്. എൻ.വി.കവിതയിലെ വിഷയവൈവിധ്യത്തിനു പരികിൽ സന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം തന്നെയാണ്. എൻ.വി.കവിതയുടെ ചാലക്ഷക്തി ജീവിതസ്നേഹവും ധർമ്മനിർന്നിഷ്ഠയുമാണെന്നും ശ്രദ്ധകാരൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. അപ്പേരോടൊപ്പം മാത്രം സ്വാത്രന്ത്ര്യം എനിക്ക് തരിക എന്ന മനുഷ്യനോടൊപ്പം നിന്ന് എൻ.വി. പരിഞ്ഞു. എൻ.വി. കവിതയുടെ കൈഭയാപ്പായ ശുഭപ്രതീക്ഷയ്ക്ക് അന്ത്യകാലരചനകളിൽ തെളിച്ചും കുറഞ്ഞു എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്ന ശ്രദ്ധകാരൻ, നാടിനും ജനതയ്ക്കും വന്നു പെട്ട വിധി വിപരൂയത്തോടൊപ്പം ജനങ്ങളെ തന്റെകുടുംബക്കാരാണ് കഴിയാതെ വന്ന എഴുത്തുകാരൻ്റെ വിഷാദം കൂടെയാവാം ഈ പരിണാമത്തിന് പുറകിൽ എന്ന് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. വിഷാദം ചാലിച്ചതെങ്കിലും മാധ്യരൂപം കുറാവില്ലാത്ത ‘കടൽക്കാക്കയെ ആരിയുന്നു’ എന്ന കവിത പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻറെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയ്ക്ക് വിഷയമാവുന്നുണ്ട്.

വ്യക്തിബന്ധത്തിന്റെ സ്നിഗ്ധവതയെഴുന്നതാണ് ഒളപ്പമല്ലെങ്കവിത രയക്കുറിച്ചുള്ള അടുത്ത ലേവനം. സന്ധനവും സമൂഖവുമായ ഭാതിക

സാഹചര്യങ്ങളും ഹൃദയവും സന്തുഷ്ടവുമായ ഭാസ്യത്വവും ചേർന്നുകിട്ടിയിട്ടും, അലസതയിലേക്കും സുഖലോലുപതയിലേക്കും വഴുതിപ്പോകാതെ, ഒളപ്പമല്ലെ, അസാമാന്യമായ എകാഗ്രതയോടെയും മനോനിയന്ത്രണത്തോടെയും തന്റെ ലക്ഷ്യവും വഴിയും തിരഞ്ഞെടുക്കുകയായിരുന്നു. സമുദിയുടെ നടുവിൽക്കഴിയുന്നോഴും ഇല്ലാത്തവരുടെ യാതനകൾ താട്ടിനിയുകയും അവരെപ്പറ്റി ഉൽക്കണ്ട് കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന സഹജിവിന്റെ ഹവും ആ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഭാർഷനികപരിവേഷമാനുമില്ലാതെ കൂടുംബത്തിനകത്തും പുറത്തുമുള്ള ജീവിതത്തെ ഭൂമികയാക്കി, അവിടെ വിളയുന്ന ഐന്ദ്രിയാനുഭൂതികളെ ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടതനെ ഉദാത്ത തയിലേക്കുയരുവാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതാണ് ഒളപ്പമല്ലയുടെ വ്യതിരിക്കത്തെ.

അക്കിത്തത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ‘മലയാളകവിതയിലെ കാലപുരുഷൻ’ എന്ന ശ്രദ്ധയമായ ലേവനം, എങ്ങനെന്നയാണ് കവി താൻ കടനുപോന്ന കാലഘട്ടങ്ങളുടെ പ്രാണസ്വപനം എറ്റവാഞ്ചി, പുതിയ ആശയ ലോകങ്ങളും രചനാശൈലികളും സ്വന്തമാക്കിയതെന്ന് കാണിച്ചുതരുന്നു. അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതയുടെ ജീവാത്മാവ് ആർഷസംസ്കാരമാണെന്ന് കണംതുന്നതോടൊപ്പം വിശ്വപ്രേമം ഉടക്കായും, ഉപാധിബോധം പാവായും നെയ്തെടുത്ത ഭിവ്യാംബരമാണ് അക്കിത്തത്തിന്റെ വാദ്യമയമെന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

കവി ആർ. രാമചന്ദ്രനെക്കുറിച്ചുള്ള ‘പരിത്യജികപ്പെട്ട ദിവ്യപ്രചോദനങ്ങൾ’ എന്ന ലേവനം പ്രസാമേകിലിലും സാന്ദ്രവും മധുരവുമാണ്. ആശയങ്ങൾക്ക് പകരം കാവ്യസൗംര്യം തന്നെ ഉറഞ്ഞുകൂടിനിൽക്കുന്നതാണ് രാമചന്ദ്രൻമാസ്തിരുടെ കവിത എന്ന് ഡോ. രാഘവവാരിയർ പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘ശ്രാമസുന്നർ’യിലെ കവിതകൾ ഏകക്കെൽ ആസാദിച്ച് പുസ്തകം അടച്ചുവെക്കുന്നോൾ, മനസ്സിൽ മയിൽപ്പീലിപോലെ സുക്ഷിക്കാൻ യാരാളം മുഗ്ധലസകളപ്പങ്ങൾ പകർന്നുകിട്ടുമെന്നും, ഇംഗ്ലീഷ് പോലെ നേർത്തത ഒരാവരണമായി വിഷാദം ഹൃദയത്തെ മുടുമെന്നും പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണനിലെ കവി വിവരിക്കുന്നു.

അവസാനത്തെ ലേവനം ‘മരണത്തെ കോമാളിയാക്കിയ കവി’ എന്ന കക്കാട് പറന്നമാണ്. സ്നേഹിക്കുന്നിടത്തും പെരുമാറുന്നിടത്തും വലുപ്പചുറുപ്പങ്ങളില്ലാതിരുന്ന കക്കാടുമായുണ്ടായിരുന്ന ഉള്ളഷ്മളമായ ഹൃദയംനെയെത്തെ ഗ്രന്ഥകാരൻ അയച്ചിരുന്നുണ്ട്. വേദങ്ങളിൽ നിന്നു തുടങ്ങി വോതാവർണ്ണനങ്ങളിലും ജ്യോതിഷത്തിലും പാശ്ചാത്യകാവ്യസിഖാതങ്ങൾ

ഇല്ലോ ശ്രീക്കുട്ടൻ നാടകലോകത്തിലുമെല്ലാം വ്യാപരിച്ച കക്കാടിന്റെ വിജയം നക്കതുകും, കൃഷിശാസ്ത്രത്തേയും മന്ദ്രാസ്ത്രത്തേയും സമൂഹവിജയം നത്തേയും നവംശശാസ്ത്രത്തേയും ചരിത്രത്തേയും മെല്ലാം ആദ്ദേഹിച്ചിട്ടിരുന്നു. ടെന്നീസ് കളിക്കാനും പുല്ലാകുഴൽ വായിക്കാനും പറിച്ചിരുന്ന കവിക്കുട്ടൻ നാട്ടിൽചേരുന്നാൽ ചെണ്ടകക്കാരനായി തായവകയിൽ ചേരുവാനോ തിട്ടെവയുന്നളളിക്കുവാൻ ആനപ്പൂർത്ത് കേരുവാനോ മടിയേതുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ‘ഈ സർവ്വംഭക്ഷകത്തം കവിതയ്ക്ക് നല്ല വളക്കുറുള്ള അടിമണ്ണായി’ നിന്നാണ് പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ്റെ നിരീക്ഷണം.

കവിയുടെ പണിപ്പുരയിൽ പ്രവേശനമുണ്ടായിരുന്ന ശ്രമകാരൻ കവിതയുടെ ഗുണമേമയിൽ കക്കാടിനുണ്ടായിരുന്ന കർക്കശമായ നിഷ്ഠം യൈക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. നാനും പദ്ധതിൽ പിറന്നുവീണ ഒരു കവിതയെ, ഒച്ചപിതൃസിഖാനങ്ങളും സഹനരുത്തത്തങ്ങളും സ്വയം ഉദ്യ രിച്ച്, അതിമനോഹരങ്ങളെല്ലാം സർവ്വർക്കും തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങളടക്കം നിഷ്കരുണ്ടാണ് ബെട്ടിമാറ്റി, നാല്പത്തുവരിയിലോതുക്കുന്ന കക്കാടിന്റെ രീതി കണ്ട് ശ്രമകാരൻ അബരക്കുകയും വേദനിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാൽ. വെല്ലാപ്പിള്ളിയുടെ ‘കണ്ണിർപ്പാട്’ ത്തിന്റെ മറുകരയിലായിരുന്നു കക്കാടനും ‘സഹലമിയാതു’, ‘പകലറുതിക്കുമുന്പ്’ തുടങ്ങിയ അന്ത്യകാലര ചനകളിൽ മധ്യരോദാരമായ ഭാസ്ത്രം തുടക്കത്തുനില്ക്കുന്നുവെന്നും പ്രോഫ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ്റെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. മരണമെന്ന കോമാളിയെ നോക്കി പച്ചജീവനിൽ പതരാതെയിരുന്നുകൊണ്ട്, ഒടുനേരം ചിരിക്കുവാനും ഒടുവിൽ സ്വയം വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുവാനും കഴിഞ്ഞ യോഗിയായിരുന്നു കക്കാടനും ആദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

വരീക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

ഇതുവരെ കവനക്കാമുണ്ടിയുടെ വരിസംഖ്യ അയച്ചിട്ടില്ലാത്ത വരിക്കാർ, വാർഷിക വരിസംഖ്യ (എം.എ/ഡി.ഡി - 60 ക. ചെക്ക് 75 ക.) ഉടനെ അയയ്ക്കേണ്ടതാണ്. വരിസംഖ്യ അടയ്ക്കാത്തവർക്ക് കവനക്കാമുണ്ടിയുടനെയ്ക്കുന്നതല്ല.

സെക്രട്ടറി

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്ഥാരകട്ടേസ്,
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

നൂറാണിന്റെ ഐഷ്യസംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉറ്റുനോക്കുന്നത് ആയുർവൈദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറാണിൽ ആയുർവൈദത്തിന്റെ നവോത്ഥാന തത്തിന് വച്ചിരുത്തിപ്പെട്ടത് വൈദ്യരത്നം പി.എസ്.വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കോട്ടക്കൽ ആരുവൈദ്യശാലയാണ്. ലോകഭേദത്തിൽ ആയുർവൈദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

AYURVEDA THE AUTHENTIC WAY

Vaidyaratnam P.S. Varier's
ARYA VAIDYA SALA
(A CHARITABLE TRUST)
ESTD 1902
KOTTAKKAL-676 503, KERALA

Tel: (0483) 2742216, Fax: (0483) 2742572/2742210
 E-mail:koz_kottakal@sancharnet.in/avsho@sancharnet.in,
 Web: www.aryavaidyasala.com

ഡൽഹിയിലും കോട്ടക്കലും എൻഡാക്കുളത്തും ആശുപ്രതികൾ | കോട്ടക്കലിൽ ചാലറ്റബിൾ ഹോസ്പിറ്റൽ | കോട്ടക്കലും കമ്മിക്കോട്ടും ടൗഷ്യനിർമ്മാണഫാക്ടറികൾ | അഞ്ഞുറിലധികം ശാസ്ത്രീയ ഔഷധങ്ങൾ | ഗവേഷണപ്രമുഖിക്കണാവാത്തങ്ങൾ | ടൗഷ്യത്രാട്ടങ്ങൾ | ആയുർവൈദപഠനസാക്കരണൾ | 20 ശാഖകൾ, 1300 - റ്റപം അംഗികൃതയില്ലരാർ | പി.എസ്.വി. നാട്യസംഘം